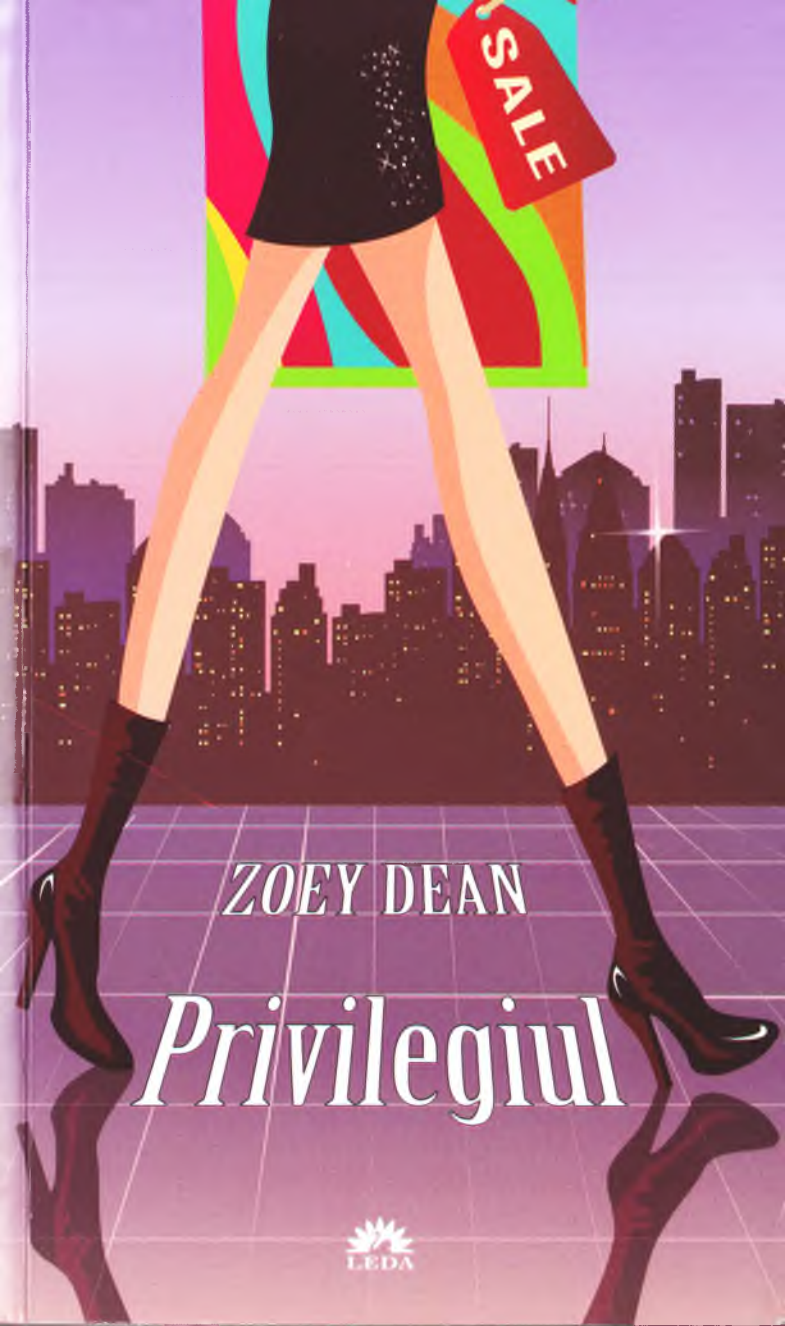

ZOEY DEAN

Privilegiul

LEDA

Ce şanse ai să te descurci în lumea celor bogaţi şi privilegiaţi?

Megan Smith a absolvit Universitatea Yale şi are planuri mari – dar datorii şi mai mari! Când e concediată de la tabloidul la care lucra, i se oferă un plan B: să fie profesoara Fabuloaselor Gemene Baker, cunoscute mai mult pentru uriaşa avere pe care o vor moşteni şi pentru petrecerile scandaloase decât pentru rezultatele la învăţătură.

O slujbă imposibilă? Poate, dar, dacă va reuşi, răsplata va fi pe măsură.

Însă gemenele n-au de gând să lase distracţia deoparte pentru o lecţie de algebră. Şi nici să-şi piardă vremea cu Megan cea ştearsă. Megan descoperă repede că, dacă va reuşi să joace rolul unei adevărate fete bogate, poate le va învăţa ceva. Dar nu şi-ar fi imaginat niciodată ce-ar putea gemenele s-o înveţe *pe ea*…

„Extrem de amuzantă… o lectură perfectă pentru plajă." – ***Publishers Weekly***

ROMAN AFLAT LA BAZA SERIALULUI DE TELEVIZIUNE ***PRIVILEGIUL*** – ACUM ŞI ÎN ROMÂNIA!

Recomandat de:
BRAVO

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Fotografia copertei: 123rf.com
Designul copertei: Andreea Apostol

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-480-6
9 789731 024806
www.grupulcorint.ro

ZOEY DEAN este autoarea unor cărți de succes, cum ar fi cele din seria *The A-List* (devenită best-seller *New York Times*), seria *The Talent* și romanul independent *Hollywood is Like High School with Money* (care va fi publicat în curând de Editura Leda sub titlul *Hollywoodul e ca un liceu de fițe*). Romanul *Privilegiul* (în original, *Privileged*) s-a bucurat și el de o mare popularitate, fiind adaptat într-un serial de televiziune pentru rețeaua CW în anul 2008.

Zoey a crescut în Beverly Hills și își petrece o parte din an în insulele ei preferate din Caraibe, unde lucrează la următoarele cărți din seriile *The Talent* și *The A-List: Hollywood Royalty.*

ZOEY DEAN

Privilegiul

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: LAURA BLEBEA
Tehnoredactare computerizată: CORINA HUȚAN

Zoey Dean, *PRIVILEGED*
Copyright © 2007 by Alloy Entertainment
All rights reserved.
Published by arrangement with Rights People, London

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii Leda, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-449-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEAN, ZOEY
Privilegiul / Zoey Dean; trad.: Cristina Jinga.
București: Leda, 2012
ISBN 978-973-102-449-3

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru gașca VIP-urilor de pe West 26 Street
și pentru băiatul rău și genial al viselor mele

„Bogații sunt foarte diferiți de tine și de mine."

— F. Scott Fitzgerald, *Marele Gatsby*

Alegeți răspunsul care se potrivește cel mai bine pentru a completa spațiile din fraza de mai jos:

Oferirea suvenirurilor de familie și a favorurilor sexuale ocazionale pentru o securitate financiară ..... este .....

(a) precară; justificată.
(b) completă; obișnuită în Beverly Hills.
(c) promisă; tipică deceniului 1990, cam în perioada filmului *Frumușica*.
(d) rezonabilă; de neiertat.
(e) și bilete la concert; absolut legitimă.

capitolul unu

Când mi-am înșfăcat chitanța din bancomatul băcăniei, știam deja vestea cea rea. Tocmai retrăsesem două sute de dolari și soldul contului meu rămăsese suspendat la puțin peste zero. Așa că mi-am vârât banii și chitanța în rucsacul jerpelit și am întrebat ceea ce orice proaspăt absolventă de Yale ale cărei împrumuturi din studenție o lăsaseră cu șaptezeci și cinci de mii de dolari datorie ar fi întrebat:

— Dacă ar fi să fac sex pe bani, cât aș putea obține?

— Depinde, a răspuns cea mai bună prietenă a mea, Charma Abrams, cu răceală.

Vorbirea ei nazală și monotonă fusese puternic influențată de prea multele ore din adolescență petrecute vizionând *Daria* la MTV.

— Ai de gând să fii selectivă în ceea ce privește clientela?

— Să zicem că țintesc spre cea mai mare sumă cash.

— Greu de spus. Hai să mergem să-ți găsim un pește în Tompkins Square Park.

Charma și-a studiat chipul în oglinda antifurt de deasupra standului de verdețuri cu aspect ofilit.

— Sau am putea s-o întrebăm pe soră-ta.

Sora mea. Lily. Așa cum Charma știa bine, Lily juca rolul de fată-bogată-devenită-prostituată-devenită-proxenetă în *Străzi*, noua piesă experimentală off-Broadway. Fotografia lui Lily împodobise coperta numărului de săptămâna trecută al revistei *Time Out*: „Tânăra revelație a noii stagiuni."

Sora mea fusese o revelație toată viața ei. Extraordinar de frumoasă, talentată cântăreață și dansatoare, absolventă a Universității Brown, Lily fusese născută să atragă privirile. Când mi-am văzut propria imagine reflectată în oglinda deformantă a vitrinei de delicatese — de înălțime și greutate medie, măsura 38,5 de la talie în sus și 42 de la talie în jos, în zilele bune, păr lung și șaten extrem de predispus să se încrețească, o față în formă de inimă cu niște ochi căprui-deschis destul de drăguți, un nas subțire și buze ca-n pozele „înainte" din reclamele de cosmetice pentru buze pline —, m-am întrebat pentru a *n*-a oară cum de Lily și cu mine aveam gene comune.

Motivul principal pentru care alesesem să studiez la Yale fusese acela de a putea face un singur lucru în viața mea care să fie mai impresionant decât ce făcea ea.

Imaturitatea acestei hotărâri nu-mi scapă, fie vorba între noi.

— Haide, i-am zis Charmei. Nu vreau să-l pierd.

Am ieșit din băcănie și am traversat East Seventh, ferindu-ne din calea a doi practicanți de jogging și a unei femei homeless, care purta o conversație unilaterală cu președintele:

— Numești asta politică externă, nemernicule?

Era una dintre acele zile cristaline de vară târzie, când natura pune în scenă, cu un ultim efort, un spectacol public — ultimele frunze încăpățânate ale toamnei dansau pe crengile lor, în timp ce soarele de noiembrie le îmbăia în lumină galben-ruginie. Purtam una dintre perechile mele obișnuite de jeanși, care nu erau de firmă, un tricou alb Hanes și un vechi pulover bleumarin cu nasturi, pe care dormise Galbraith, câinele meu favorit dintre cei trei ai familiei, când era mic.

— Unde te întâlnești cu tipul ăsta? a întrebat Charma.

— La colțul dinspre sud-vest.

Am cercetat din ochi băncile pline de oameni ce străjuiau aleea spre centrul parcului. Toată lumea se bucura de vremea caldă care cu siguranță nu avea să mai dureze decât o zi sau două.

— Ți-a spus cum arată?

— Înalt, slab, păr negru tuns scurt, cioc, cercel cu stras în urechea dreaptă, am recitat eu. O să poarte o cămașă flaușată roșie și o pereche de jeanși Levi's largi.

— Boxeri sau chiloți normali? a întrebat Charma.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Întrebam și eu. De vreme ce știi toate celelalte detalii.

— Când i-am spus că am douăzeci și doi de ani, el a zis că are douăzeci și nouă, ceea ce înseamnă probabil că are vreo treizeci și cinci și încearcă să-i ascundă. Așa că bănuiesc că poartă boxeri mulați.

Am pornit întins către o bancă liberă, din partea dreaptă. Prea târziu. Trei bătrâne doamne poloneze o văzuseră primele.

Charma și-a scuturat buclele blonde din ochi.

— Vrei să știi ce cred despre toată povestea cu sex pentru bani? Îți irosești mintea. Și nu cred că eventualii tăi clienți vor să fie reținuți atât de în amănunt. Ține-te de revistă.

— Oh, de parcă *aia* nu-mi omoară zilnic neuronii.

Absolvisem *magna cum laude* și aveam dublă licență în engleză și istoria americană și fusesem editorialist la *Yale Daily News*. Așa că nu s-ar putea spune că descinsesem în Manhattan cu recomandările nepotrivite. Crezusem că n-o să am nicio problemă să-mi găsesc o slujbă scriind reportaje ample la vreun periodic important, dar cu orientări de stânga, precum *The New Yorker*, *Rolling Stone* sau, la naiba, chiar *Esquire* — ceea ce demonstrează doar că o fată de douăzeci și doi de ani poate fi ridicol de bine educată și totuși proastă ca noaptea.

După cum s-a dovedit, fiecare absolvent din fiecare universitate membră a Ivy League venise în New York a doua zi după absolvire și toți voiam exact aceleași slujbe. Mulți dintre ei aveau însă ceva ce eu n-aveam. Relații.

Tata este profesor la departamentul de științe economice al Universității din New Hampshire, iar mama este asistentă medicală calificată la centrul medical al campusului. Lily și cu mine am crescut la o veche fermă plină de cărți, de conversații inteligente și excesiv de mult păr al animalelor de companie. Ai mei duceau o viață ecologică. Bălegarul lor fusese votat „Cel mai bun îngrășământ natural" de către *Earth Lovers*, ziarul local al ecologiștilor. E mai puțin cunoscut faptul că

părinții care au câștigat premiul pentru „Cel mai bun îngrășământ natural" nu-și pot ajuta fiica să-și găsească o slujbă la o revistă de top din New York.

Iunie se metamorfozase în iulie, care se metamorfozase în efectul de seră din august, iar eu eram încă ridicol de șomeră. Apoi, chiar după Ziua Muncii[1], primisem prima și singura ofertă de muncă. De vreme ce-i datoram Charmei chiria pe septembrie și simțeam că s-ar fi cuvenit să-mi susțin organismul și cu altceva decât tăiței Ramen[2] și conserve de ton, avusesem de ales fie să devin asistent de redacție la *Scoop*, fie să învăț să recit „Aș putea să vă prezint specialitatea casei din seara asta?" cu un zâmbet vioi pe față. Mersul grațios în timp ce duci farfuriile fierbinți nu e punctul meu forte. Nici zâmbitul vioi. Alegerea fusese făcută.

Cunoașteți revista *Scoop*, deși poate că nu recunoașteți că o cumpărați. E o treaptă mai sus decât *Star* și două trepte mai jos decât *People*. Câteva dintre cele mai importante realizări de până acum erau titluri pentru fotografii de genul „Jessica și-a făcut implanturi?" și „Vacanța mexicană nebună a lui Lindsay!". Da, am considerat necesar să-mi cobor aspirațiile jurnalistice cu o deviație standard. Sau vreo zece.

Cum mergeam noi mai departe, un tip cu păr scurt blond, cu barbă de-o zi și un tricou ponosit cu trupa Wolfmother ne-a zâmbit. Bine, i-a zâmbit Charmei. Ea s-a întors să se uite cum trecea pe lângă noi, lăsând să-i scape un fluierat ușor, apreciativ. Ea se pricepe mult mai bine să flirteze decât mine.

---

[1] În Statele Unite, prima zi de luni din septembrie.

[2] Tăiței japonezi simpli, din făină albă și apă, folosiți la supe sau la mâncăruri cu pește și verdețuri.

M-am uitat în jur să-mi găsesc ținta. În direcția orei zece, era un narcoman care căuta să marcheze. La douăsprezece, erau două adolescente liceene cu prea mult din toate — machiaj, păr, sâni, piele, cizme cu toc cui —, care aparent simțeau nevoia să țipe fiecare cuvințel pe care-l schimbau. Apoi, în direcția orei două, am ochit un tip în jeanși și o cămașă flaușată, care își croia drum printr-un pâlc de copaci. Bingo. I-am făcut cu mâna.

— Megan?

A întins o mână cu unghii ușor murdare, dar nu eram în poziția de a refuza o strângere de mână. El avea ceva ce-mi doream foarte tare.

— Da, bună, mersi că ai venit. Pete, nu-i așa?

— Da.

Un cuplu cu un copil în cărucior a eliberat o bancă în stânga noastră. Eu m-am așezat și i-am făcut semn lui Pete să vină și el. Între timp, am observat-o pe Charma discutând cu Wolfmother, care se întorsese pentru a realiza un contact veritabil. Cine l-ar fi învinovățit? Charma avea genul de forme naturale pentru care femeile plătesc câte o mică avere și, chiar și după aceea, trebuie să-și facă implanturi cu ser.

— L-ai adus? a întrebat Pete, bătând darabana pe jeanși, nerăbdător.

— Îl am chiar aici.

Inima îmi bătea nebunește când am desfăcut fermoarul rucsacului, scoțând tricoul alb care, până acum o oră, atârnase într-o ramă pe peretele de cărămidă din livingul nostru (a cărui saltea japoneză îmi servea și mie drept pat). Pe pieptul tricoului erau imprimate o pasăre stând pe gâtul unei chitare și inscripția WOODSTOCK: TREI ZILE DE PACE ȘI MUZICĂ. Nu doar că era un obiect autentic de la cel mai mare concert rock al

tuturor timpurilor, dar mai era și semnat de Jimi Hendrix. Doi studenți de la Cornell, care mai târziu aveau să devină părinții mei, rezistaseră până când Hendrix urcase pe scenă luni dimineața. Tatăl meu reușise să obțină tricoul semnat de însuși zeul chitarei și i-l dăruise apoi mamei, ca semn al dragostei și devotamentului său.

Acum eu, ca semn al dragostei și devotamentului *meu*, îl dădeam mai departe. Lui cum-se-numea-el. Așa, lui Pete.

— Cum am spus pe Craiglist[1], e în perfectă stare, i-am zis eu.

A întins o mână aspră și bătătorită.

— Să-l vedem.

Am șovăit.

— Mi-ar plăcea să văd biletele, mai întâi.

Și-a scos portofelul și iată-le: două locuri pe rândul din față la concertul trupei The Strokes de la Webster Hall, chiar din seara aceea. Biletele se terminaseră în câteva minute, luna trecută. Încercasem orice să fac rost de unele, dar *nada*. Până acum.

Ar trebui să vă spun, ca să fiu pe deplin sinceră, că The Strokes nu e trupa mea favorită. Dar prietenul meu, James, îi idolatrizează. James — cu inteligența lui uluitoare și proza sclipitoare, un tip care considera că Doris Lessing este o lectură facilă — ar fi pus la maximum *Heart in a Cage* și ar fi dansat gol în dormitorul lui, cântând la chitara imaginară, ca un puști de doisprezece ani. Cum să nu iubești un tip ca el?

Ne întâlnirăm la un seminar de compoziție literară din ultimul an, la care James se afirmase repede

[1] Rețea centralizată de comunități online pe care sunt postate anunțuri gratuite (n. red.).

drept studentul care se exprima cel mai clar, neezitând nicio clipă să se contrazică — și făcând-o bine — cu un profesor care se întâmpla să fi scris prefața la ultima ediție a *Elementelor de stil*[1].

Îl remarcasem pe James, firește. Din locul meu din spate, fusesem uluită deopotrivă de intelectul lui, cât și de înfumurarea cu care se dusese să-și ocupe locul în primul rând. E uimitor câte poți observa când nu-ți faci griji că te-ar putea urmări cineva.

Uite, de pildă, Cassie Crockett. Avea un corp demn de revista *Maxim* și un păr blond fabulos. Dar în prima zi de curs, o văzusem strecurându-și pe furiș două degete sub ceea ce-mi dădusem seama că era o perucă fantastică. Degetele ei ieșiseră ținând câteva fire de păr șaten-murdar, pe care le lăsase să cadă, cu fereală, pe podea. Apoi o făcuse din nou. Și din nou. Tricotilomanie — nevoia obsesiv-compulsivă de a-ți smulge părul. Petrecusem seminarii întregi întrebându-mă cum era pentru Cassie să iasă cu vreunul dintre tipii care îi dădeau constant târcoale. Poate că nu făcea niciodată sex. Poate că avea o regulă Nu-mai-sus-de-gât în loc de una Sub-talie.

Ăsta e genul de lucruri care-mi trec mie prin cap.

Oricum, înapoi la James. La câteva săptămâni din semestrul acela, scrisesem un articol de cinci mii de cuvinte pentru *Daily News* despre o intersecție din New Haven de unde oamenii de afaceri își culegeau travestiți ieșiți la agățat. Îmi petrecusem o săptămână întreagă pironită într-o cafenea din apropiere, observând fetele și clienții lor, memorând fiecare detaliu. Profesorul nostru de compoziție citise cu voce tare o parte

[1] Ghid despre stilistica scrisului, apărut în 1918 și scris de către William Strunk Jr. și E. B. White (n. red.).

din articolul meu pentru a ilustra genul de detaliere pe care-l aștepta din partea noastră. Apoi dăduse aprobator din cap în direcția mea.

Toate capetele se întorseseră atunci să se uite la mine. Le puteam citi reacția pe fețe: Ea? *Zău?*

James mă încercuise după oră. Fusesem prea șocată să fiu emoționată, și apoi prea în largul meu ca să-mi aduc aminte de ce ar fi trebuit să fiu emoționată. Merseserăm la o cafea și căzuserăm de acord asupra tuturor lucrurilor și oamenilor, începând cu Jonathan Safran Foer (adorasem *Totul este iluminat*), până la Donna Tartt (urâsem *Istoria secretă*). Lily, oracolul întregii înțelepciuni romantice, mă prevenise ca în niciun caz, cu niciun chip, *niciodată* să nu fac sex la primele trei întâlniri. Presupun că ați putea spune că i-am urmat sfatul, fiindcă prima mea întâlnire cu James nu fusese cu adevărat o întâlnire. Mă trezisem în patul lui suprapus în mai puțin de cinci ore de la „Vrei să bem o cafea?"

Veniserăm împreună la New York, după absolvire, totuși nu atât de împreună cât să împărțim un apartament. Părinții lui dețineau o a doua casă înfiorător de șic, decorată complet în alb, în ansamblul rezidențial Donald Trump Upper West Side, deși reședința lor de trei milioane de dolari din Tenafly, New Jersey, era adevăratul lor cămin. Doctorul Ladeen și soția — el era un cardiolog teribil de anxios, dar talentat, ea era editor senior la *New York Review of Books* — i-au oferit lui James apartamentul scutit de chirie, în vreme ce el își începea ceea ce cu siguranță avea să fie ascendența sa meteorică spre faima literară. Așteptările lor se bizuiau nu doar pe faptul că el era cu adevărat talentat, dar și pe faptul că mama lui își folosise relațiile ca să-i facă rost lui James de un post de asistent de redactor

la *East Coast. East Coast* este un soi de *The New Yorker*, cu excepția faptului că e și mai centrat pe ficțiune.

Ce păcat că părinții lui James nu se deschiseseră niciodată față de mine. Eu încercasem, chiar încercasem, dar nu încăpea îndoială că nutreau speranța că James avea să se împace din nou cu fosta lui prietenă, Heather van der Meer, cea mai tânără dintre fiicele unor vechi prieteni de familie. Și așa se face că oferta de locuință nu mă inclusese și pe mine.

Asta era în regulă. Era destul timp. James și cu mine eram fericiți. Iar în seara asta era ziua lui — împlinea douăzeci și trei de ani. Voiam să fie memorabilă și de aceea îmi împărțisem banii din cont în două: întâi, cina și o fabuloasă sticlă de vin la restaurantul Prune. În timpul desertului, aveam să scot ca din întâmplare biletele la concert și asta o să-l facă să sară în sus de încântare și să reverse asupra mea gesturile afectuoase în public la care era, în mod normal, alergic. După concert, urma să ne întoarcem la el acasă, pentru cea mai bună parte a serii. Și a dimineții.

Pentru a-mi duce planul la bun sfârșit, tot ce trebuia să fac era să dau tricoul tatei de la Woodstock la schimb pe bilete.

— Facem târgul sau nu?

Pete bătea din piciorul încălțat cu un mocasin de culoarea cafelei.

Mi-am mușcat buza de jos. Părinții mei vor înțelege. Bineînțeles că da. Sau, cel puțin, asta îmi spuneam eu. Am făcut schimbul. Doamne, James avea să fie atât de surprins.

Mi-am vârât biletele în rucsac și apoi m-am ridicat să-i urez lui Pete toate bune. Un puști cu capul ras — nu putea să fi avut mai mult de paisprezece ani — s-a îndreptat spre noi pe una dintre acele

biciclete de curier. Vira brusc dintr-o parte într-alta a aleii, amuzându-se să le sperie pe micuțele doamne poloneze în vârstă din apropiere.

— Mersi, i-am zis lui Pete. Să ai grijă de... Hei!

Puștiul cu bicicleta a trecut în viteză pe lângă mie, smulgându-mi rucsacul înainte să apuc să mi-l pun pe umăr.

— Opriți-l! Opriți-l pe puștiul ăla! am strigat.

Am pornit în urmărire, la fel și Pete și mulți alți oameni. Dar puștiul a tăiat aleea și a luat-o printre copaci, pedalând din răsputeri. Câteva secunde mai târziu, gonea pe Avenue A cu rucsacul meu legănându-se de ghidon.

Era aproape ca și cum biletele mele la concert și cei două sute de dolari ai mei își luau la revedere.

Alegeți analogia care exprimă cel mai bine relația dintre cuvintele din următorul exemplu:

APARTAMENT ÎNTR-UN IMOBIL FĂRĂ LIFT DIN EAST VILLAGE: SCOOP

(a) apartament cu șase camere într-o casă din Upper West Side: *The New Yorker*
(b) apartament într-un complex din Panama City: *USA Today*
(c) bungalow în Hollywood Hills: *Daily Variety*
(d) apartament pe un etaj în Camden, Londra: *Blender*
(e) mansardă în SoHo: *US Weekly*

capitolul doi

— Un puști slăbănog, cu capul ras, bocanci de armată, pantaloni scurți verzi și largi, hanorac negru și un tatuaj pe încheieturile degetelor la mâna dreaptă, am raportat eu, punând cu furculița în farfuria lui James cea mai mare dintre cele două bucăți de filet mignon pe care tocmai le fripsesem pe plita veche din apartamentul meu. De asemenea, unul dintre mânerele ghidonului era îndoit. Așa că i-am spus toate acestea polițistului.

— Uau, miroase formidabil.

James a adulmecat apreciativ. Și-a dat părul negru pe după urechi și a clipit din ochii lui splendizi, cenușii, la mine.

— Și polițistul ce-a zis?

Am împins a doua friptură pe farfuria mea și m-am îndreptat spre tejgheaua pe care lăsasem garniturile.

— A zis că era cea mai detaliată descriere a unui infractor pe care o auzise vreodată și că ar trebui să iau în considerare o carieră în poliție.

— Fie asta, fie te-ai uitat prea mult la *CSI*.

James stătea pe un scaun pliant la masa de lemn, în încăperea penibilă ce trecea drept bucătărie din apartamentul meu. Charma o luase de pe stradă, mobilierul găsit fiind unul dintre cele mai grozave beneficii marginale pentru salariații strâmtorați din New York. Avea diverse obscenități scrijelite pe tăblie — MĂNÂNCĂ CĂCAT ȘI MORI era favorita mea. Îmi plăcea să mă gândesc că fostul proprietar avea sindromul Tourette și un fetiș pentru obiecte ascuțite.

Restul bucătăriei era la fel de decăzut: linoleum alb cu negru scorojit, instalații de pe la mijlocul secolului trecut, o chiuvetă permanent pătată de forme de viață rezistente la antibiotice. Era la o mare, mare distanță de Prune.

Totuși, când am pus pe masă piureul de cartofi și sparanghelul înăbușit, James mi-a dăruit un zâmbet larg. Îmi amintisem felul său de mâncare favorit din toate timpurile. Era totuși un foarte sărăcăcios înlocuitor de surpriza, dar ce altceva aș fi putut să fac? După ce polițistul mă lăudase pentru puterea mea de observație, adăugase cu veselie că șansele de a-l găsi pe puștiul care mă jefuise nu erau mari și, chiar dacă l-ar fi găsit, rucsacul meu și conținutul acestuia ar fi fost de mult dispărute. Între timp, Craiglist Pete insistase că târgul a fost târg, refuzase să-mi înapoieze tricoul și dispăruse mai înainte să pot să-i dau polițistului vreo declarație.

Am hotărât să nu-i spun lui James că am pierdut atât banii pentru cina la Prune, cât și biletele în rândul

din față la The Strokes. De ce să-l fac să se simtă vinovat? În loc de asta, mai scosesem patruzeci de dolari din catastrofal de scăzutul meu cont și cumpărasem ingredientele pentru o cină grozavă. Din punct de vedere al surprizei de ziua lui, era cam de tot rahatul, dar îmi închipuiam că voi putea înviora lucrurile cu desertul.

— Frate, e perfect!

James a închis ochii în extaz, mestecând friptura potrivit de pătrunsă.

— Ți-ai blocat cărțile de credit și toate celelalte? m-a întrebat el.

— Cartea de credit, la singular, i-am reamintit eu.

Nu că puștiul ar fi tras vreun folos de pe urma ei, oricum — cartea mea de credit Visa avea o limită de două mii de dolari pe care o depășisem deja. Mi-am gustat friptura. Delicioasă. Era unul dintre puținele lucruri pe care le puteam găti bine.

— Ce ți-au dăruit părinții tăi?

Cu o seară înainte, părinții lui îl duseseră la Bouley. Eu nu fusesem invitată, în ciuda faptului că anul trecut Heather cea Perfectă li se alăturase la Five Hundred Blake Street, probabil cel mai bun restaurant din New Haven.

Sinceră să fiu, n-o cunoșteam pe Heather foarte bine, dar bineînțeles că o căutasem pe Facebook. Era fata cea mică a unei familii bogate din Rhode Island, care-și putea trasa originile până la Roger Williams, și era în momentul de față studentă la Drept în primul an, la Harvard. Nu doar că Heather avea creier, dar avea și un păr blond și drept, un gât ca de lebădă și genul de buze bosumflate pe care tânjeam să le am și eu. O simplă muritoare care scrie comentarii la fotografii într-o revistă pentru a-și câștiga existența și care

poartă haine cu două numere mai mari de la talie în jos decât de la talie în sus nu avea cum să rivalizeze cu ea.

— Cadoul meu? Vocea lui James m-a scos din meditațiile mele. Mama l-a convins pe John Updike să-mi dea autografe pe primele ediții ale tuturor volumelor cu Rabbit.

Am luat o îmbucătură de friptură și m-am silit să zâmbesc. Singurul obiect de colecție pe care îl *avusesem* eu fusese tricoul de la Woodstock.

Pentru următoarele cinci minute, am mâncat, în timp ce James m-a desfătat cu povești din redacția lui *East Coast*. Fusese însărcinat să redacteze povestirile a vreo șase bine-cunoscuți cantautori tineri. Potrivit spuselor lui James, toate erau niște porcării, iar el trebuia să rescrie fiecare cuvințel, în vreme ce ei culegeau laurii.

— Nu pot să sufăr când se întâmplă din astea, l-am tachinat eu, umplând din nou paharele cu vin Shiraz australian, pe care îl găsisem în coșul de chilipiruri. Adică, de ce nu primesc *eu* lauri pentru ceea ce am rescris despre duelul buzelor injectate dintre Jessica și Ashlee?

S-a întins peste masă să-mi ia mâna.

— N-ai să mai stai acolo prea mult.

Ușor de zis pentru un tip care lucra la *East Coast*. Făceam cerculețe cu furculița în ceea ce-mi mai rămăsese din piureul de cartofi.

— Dacă aș putea să prezint o idee cu adevărat deșteaptă care să-i placă Debrei...

Debra Wurtzel era redactorul meu șef. Cunoștea cultura pop la fel de bine cum James îl știa pe Salinger. Ședințele editoriale se țineau lunea dimineața, iar asistenții ca mine participau doar la cererea capricioasă

a unui șef — în cazul meu, Latoya Lincoln, care mă invitase de exact două ori. Prima oară, Debra nici măcar nu aruncase o privire în direcția mea. Dar a doua oară își ațintise privirea asupra mea și întrebase:

— Megan? Vreo idee?

Când Debra se uitase la mine, la fel făcuseră și ceilalți. Cred că am spus deja că centrul atenției nu era locul meu favorit. În primul rând, pentru că roșesc. Serios. În sala de ședințe se lăsase tăcerea când fața mea căpătase culoarea unei roșii prea coapte. În cele din urmă, propusesem un articol despre un nou studiu care să coreleze greutatea celebrităților cu minimele și maximele din greutatea medie a femeilor între șaisprezece și douăzeci de ani.

Asistenta Debrei, Jemma Lithgow, recent absolventă de Oxford, în jeanși Seven mărime aproape inexistentă, reamintise adunării că revista avusese de curând un articol de prima pagină despre secretele dietelor starurilor, așa că nu prea puteam să reluăm subiectul întorcând foaia și demontând ceea ce tocmai lăudaserăm. Nu fusese nevoie să adauge „idioato cu mărimea 42", pentru că, pe bune, privirea ei o spunea foarte clar.

Și începând de la acea ședință, fusesem deportată în purgatoriul *Scoop*. Camarazii ambițioși nu mai stăteau lângă mine la prânz, în cantina-bar de la etajul patru, temându-se clar să nu se contamineze de statutul meu de ratată. Măcar riscul de a fi convocată iarăși la ședințele de luni era foarte scăzut. Era bine că fusesem scutită astfel, pentru o vreme, de alte umiliri în public, mersi frumos.

Când James și cu mine am terminat de mâncat, am strâns farfuriile în chiuvetă, am pus dopul și le-am înecat în apă și detergent de vase. Imobilul meu

antebelic — însemnând de dinainte de Primul Război Mondial — nu fusese prevăzut cu instalații potrivite pentru o mașină de spălat. James a venit lângă mine și mi-a ridicat părul, ca să mă sărute pe ceafă.

— Hei, a murmurat el, cu nasul pe gâtul meu. Mă gândeam la sărbători.

Ăsta era un subiect interesant. Ziua Recunoștinței și Crăciunul băteau practic la ușă și noi nu le amintiserăm decât în treacăt.

— Da?

M-a sărutat din nou, apoi și-a încolăcit brațele pe după mijlocul meu.

— Părinții mei vor să mergem în Florida, la casa noastră din Gulf Stream.

Noi?

— Așa că m-am gândit... poate vii și tu? a întrebat James. De Ziua Recunoștinței?

Ziua Recunoștinței era peste vreo zece zile. Adică nu mă anunțase cu mult timp înainte. Totuși, am simțit că vreau să-mi agit pumnul în aer în semn de victorie.

Mi-am lăsat capul mult pe spate, cât să-i văd ochii.

— Părinții tăi m-au invitat?

— Păi, nu încă, a răspuns el evaziv. Voiam întâi să verific ce părere ai tu.

Nu era bine. Genul ăsta de invitație nu trebuia să se petreacă invers?

— Ce zici? m-a îmboldit James, vârând un arătător pe sub marginea tricoului meu.

M-a sărutat din nou, apoi mi-a scos tricoul peste cap.

— Eu zic..., am început eu, încercând să mă concentrez la cum ar fi să ratez Ziua Recunoștinței cu familia mea. Dar atunci James și-a strecurat mâinile în

jeanșii mei și tot ce-am mai reușit să spun a fost „Oh!" și apoi „OK" și apoi „*Da*".

Am întins mâinile spre pantalonii lui James, cu una descheindu-i nasturii, cu cealaltă trăgându-i în jos, până la genunchi. Ar trebui să menționez aici că, pe lângă scris, mai am și un alt talent — cel puțin, așa mi s-a spus. Să zicem doar că faptul de a fi crescut pe partea întunecată a strălucirii celeste a surorii mele mă făcuse să mă străduiesc mai mult.

I-am șoptit lui James că a trebui să se ducă în pat să mă aștepte, fiindcă aveam pentru el o surpriză de ziua lui. El a fost mai mult decât dornic de a-mi face plăcerea.

Am deschis frigiderul și am scos un tort de ciocolată cu glazură moca, de la patiseria Edelweiss, de pe Second Avenue. Chiar dacă nu mai aveam biletele în primul rând la Strokes, speram că voi compensa dând cu glazură pe câteva dintre părțile lui favorite ale corpului meu.

— Hei, unde e tricoul tău cu Woodstock? a strigat el din livingul-dormitor.

La naiba.

— Am hotărât să-l țin în casa părinților mei, i-am răspuns eu, ungându-mă cu glazură moca.

În acest punct, v-ați putea întreba dacă mă simțeam câtuși de puțin ridicol. Răspunsul e da. Sincer, nu-mi mângâlisem niciodată sfârcurile cu glazură până atunci. Nici alte părți ale corpului. Dar eram hotărâtă, în pofida a orice, să fac din asta o aniversare de care James să-și aducă aminte.

Tocmai aplicam ultimele tușe pe porțiunea de jos a anatomiei mele, dorindu-mi ca aroma lui preferată să fi fost vanilie sau căpșune, pentru că moca maronie nu

e chiar cea mai atrăgătoare culoare pentru o seducție nud și comestibilă, când mi-a mirosit a fum.

Am verificat grătarul, dar îl stinsesem. Totuși, mirosul devenea din ce în ce mai puternic. Am lipăit cu grijă până la ușa de la intrare și m-am uitat pe vizor. Holul era întunecat. O fracțiune de secundă mai târziu, străvechea alarmă de incendiu de deasupra capului meu a început să zăngănească puternic.

— Foc! M-am năpustit în dormitor, uitând cu desăvârșire de nuditatea mea glazurată. Foc! E un incendiu! Holul este plin de fum!

James a sărit de pe pat, cu ochii holbați de spaimă, entuziasmul lui dezumflându-se rapid. Și-a înșfăcat boxerii.

— Scara de incendiu! am ordonat eu, știind că n-am fi putut ajunge prin fum până la scări.

Am înșfăcat primul lucru pe care mi-au căzut ochii — un cearșaf de pat — și mi l-am înfășurat în jurul corpului. După cum s-a dovedit, glazura e un adeziv mulțumitor. Cine-ar fi crezut? I-a luat secunde prețioase lui James până să forțeze fereastra care se deschidea spre scara de incendiu. Când a reușit în sfârșit s-o ridice, m-a împins pe mine prin ea, apoi a ieșit și el. Deja puteam auzi mașinile de pompieri în depărtare.

Am menționat deja că educația fizică n-a fost niciodată un domeniu în care să excelez? Ei bine, s-a dovedit că, dacă sunt intens motivată, chiar pot să-mi mișc fundul. Am coborât și am tot coborât. Până am ajuns la baza scării de incendiu, la etajul al doilea, se strânsese o imensă mulțime care se uita în sus, drept la noi.

Abia atunci mi-am dat seama: eu eram costumată într-un cearșaf alb, lipit de mine cu glazură maro; nu purtam nimic pe dedesubt; mai aveam de coborât

treptele unei scări mobile până pe trotuar. M-am uitat înapoi la James, pentru sprijin.

— Hai, iubito, a ordonat el, continuă.

Așa că am continuat. Dar coborâtul unei scări mobile când nu porți decât un cearșaf pătat de glazură, în timp ce încercam să-mi țin picioarele apropiate ca o doamnă, s-a dovedit... imposibil.

Ceea ce a sfârșit printr-o vedere la tufă pentru întreg East Village-ul.

Fiindcă nu voia să pară ..... tânăra angajată a revistei își ascundea .....

(a) nesofisticată; ignoranța.
(b) disperată, mâinile înmurătoare.
(c) înfumurată; ideile strălucite.
(d) grasă; fundul mărimea 42.
(e) supracalificată; originile nobile.

capitolul trei

Luni dimineața, devreme, îmi sorbeam cafeaua și mă bucuram de a doua gogoașă cu jeleu la masa unei mici cafenele, față în față cu sora mea, Lily, care-și ducea delicat cu linguriță câte un pic de iaurt degresat la gura ei cu buze bosumflate. Bineînțeles, iaurt ar fi trebuit să mănânc *eu*. Dar mi-am închipuit că evenimentele din weekend mă îndreptățeau să mă împănez din plin cu o infuzie de zahăr.

Apartamentul meu era de nelocuit. Potrivit greu inteligibilului nostru proprietar sârb, Charma și cu mine nu puteam să ne întoarcem o bună bucată de timp — trei săptămâni, pe puțin. Ni se îngăduise un singur raid înăuntru, după incendiu, pentru a salva câteva lucruri personale, dar fusese nevoie să ne punem peste gură și nas măști care ne făceau să arătăm ca extraterestrii invadatori dintr-un film horror de categoria C. Măștile se dovediseră necesare, pentru că toate lucrurile din apartamentul nostru erau acoperite cu un strat de funingine.

În timpul acelei misiuni de salvare, mi-am azvârlit cearșaful și m-am îmbrăcat cu primele lucruri care mi-au căzut în mână din șifonier — jeanși, hanorac și mocasini negri, butucănoși, care nu arătaseră bine nici atunci când îi cumpărasem, în primul an de studenție. Mi-am luat iBook-ul — rugându-mă să fi supraviețuit — și un sac de gunoi plin cu haine, plus cei douăzeci de dolari de urgențe pe care îi păstram vârâți într-un exemplar din *Scurtă istorie a timpului*[1], știind că și dacă vreun drogat ar fi pătruns în apartament prin gratiile ferestrei de la bucătăria noastră, n-ar fi furat în veci cartea aia.

Sâmbătă noaptea dormisem acasă la James și nu încercasem să revin la modul seducția-aniversară. Credeți-mă, după ce o armată de pietoni străini ți-a făcut un examen ginecologic vizual, ți-ai pierdut libidoul. În apartamentul părinților lui existau și o mini-mașină de spălat și un uscător, amplasate discret în spatele unui paravan pliabil, dar încercarea mea de a scoate funinginea și fumul din hainele pe care le salvasem se dovedise zadarnică.

Duminică după-amiaza, James îmi împrumutase cei mai mici jeanși ai lui, un hanorac vechi și o sută de dolari. Mă dusesem drept la Century 21, la raftul cu lucruri reduse cu 70%. Asta întâmplându-se la mijlocul lui noiembrie, nu găsisem nimic decât vestimentație de vară și câteva haine rămase clar de iarna trecută, pentru că erau prea hidoase ca să fi fost cumpărate de cineva care chiar ar fi avut ochi să le vadă.

[1] Carte de popularizare a științei, cu subtitlul *De la Big Bang la găurile negre*, scrisă de fizicianul american Stephen Hawking și publicată, prima oară, în 1988.

Suta mea de dolari îmi procurase o fustă lungă cu volane, subțire, mov cu purpuriu, o bluză de bumbac albă, niște pantaloni elastici bleumarin, cu buzunare pe ambele șolduri, care aproape că țipau GABARIT DEPĂȘIT, un pulover cafeniu și două tricouri de vară, în nuanțe oh-atât-de-savuroase de galben-vomă și verde-vărsat. Drăguț. N-am putut s-o recrutez nici măcar pe Lily în această misiune — ea avusese matineu și apoi o ședință foto pentru Gap; făceau o campanie publicitară numită Stelele Viitorului, care avea să se lanseze în primăvara următoare. Ședința foto se prelungise mult în noapte, acesta fiind motivul pentru care sora mea și cu mine ne întâlniserăm pentru o cafea la cafeneaua firmei mele, înainte de ora ei de bicicletă de la sală. Chiar fără machiaj și în haine sport, arăta depresiv de fără cusur.

— Când te poți întoarce în apartamentul tău? a întrebat Lily.

Proprietarul îmi lăsase pe mesageria vocală o nouă dată.

— De Crăciun. Poate în săptămâna de după.

Lily a înghițit încă o gură micuță de iaurt.

— Sunt sigură că vrei să stai cu James, dar poți oricând să vii să stai la mine, dacă vrei.

De fapt, n-o informasem niciodată pe Lily că a locui cu James pe termen lung nu era o opțiune, potrivit dispozițiilor părinților săi. Părea atât de jalnic.

Uite, asta-i problema cu sora mea. Știam că avea să se ofere să împărțim apartamentul ei aerisit, din imobilul de gresie de pe West Seventy-fifth, lângă Amsterdam Avenue, și știam că avea s-o facă plină de grație. Unul dintre cele mai rele lucruri la Lily este că, pe lângă faptul că e uluitor de bine educată și elevată, este, de asemenea, și sincer drăguță. Dacă ar fi fost o ticăloasă egoistă,

aș fi putut s-o detest. Dar de vreme ce nu e o ticăloasă și eu totuși o detest pentru tot ceea ce ea este, și eu nu, să mă aflu în preajma ei mă face cumva să mă urăsc.

— Oh, o să găsesc eu o soluție, am spus senină, apoi am data gata și a doua gogoașă umplută cu gem.

— Mmm... ți-ai pus puțin...

Lily a făcut semn spre pieptul ei. M-am uitat în jos. Bluza mea nouă, albă, era mânjită cu gem de căpșune între al treilea și al patrulea nasture. Am șters-o cu un șervețel, ceea ce n-a făcut decât să mărească pata roz. Super.

Ne-am îndreptat spre lifturi. *Scoop* ocupa etajele șapte și opt dintr-o clădire de cincisprezece etaje, renovată magnific, pe East Twenty-third Street, cu vedere spre Madison Square Park. Alte reviste, deținute de același trust editorial european — incluzând *Rockit*, un nou rival *Rolling Stone* la care-mi doream cu disperare să scriu, dar nu obținusem nici măcar un interviu —, ocupau restul clădirii, mai puțin atrăgătoarea cafenea de la etajul al patrulea, unde stătuserăm noi. Am chemat lifturile apăsând și pe butonul de urcare, și pe cel de coborâre. Ghici care a venit primul.

— Dacă te răzgândești, să mă anunți.

Lily m-a îmbrățișat scurt și a pășit în liftul gol, care cobora.

Un minut mai târziu, am ieșit și eu dintr-unul foarte aglomerat și m-am îndreptat spre *Scoop* și dincolo de ea. Am făcut cu mâna spre Brianna, recepționera care lucra la noi de doar o săptămână. Drumul spre cubiculul meu trecea pe lângă ușa deschisă a biroului Latoyei.

— Megan! a strigat ea. Ședință de sumar în zece minute.

Speram că groaza stârnită de anunțul ei nu mi se citise pe față. Fusesem prea preocupată de chestia cu scoasă-afară-de-fum-rămasă-fără-locuință-prădată-lăsată-lefteră, ca să plănuiesc un subiect pentru o ședință la care fusesem foarte convinsă că nu voi mai fi invitată vreodată.

Ha.

Debra Wurtzel, redactorul meu șef, reușea să fie deopotrivă absolut de treabă și categoric intimidantă. Era puțin trecută de patruzeci de ani, cu păr negru tăciune, tuns drept, la nivelul umerilor. Bretonul ei sever atrăgea atenția asupra ochilor ei albaștri și pătrunzători, care, ca de obicei, erau conturați cu un creion dermatograf negru-albăstrui. Avea cinci tortițe mici de platină înșirate pe urechea dreaptă și una singură în stânga. Astăzi era îmbrăcată în pantaloni negri de stofă, un sacou cambrat negru și mai multe tricouri negre suprapuse. Când și ultimul rătăcit a sosit pentru ședința editorială — slavă Domnului că n-am fost eu aceea —, ea și-a scos ochelarii de citit cu rame tip ochi de pisică. La prima mea ședință, îmi dădusem seama că acesta era semnalul ei de a începe.

Ne aflam în sala de ședințe de la etajul al optulea, ale cărei ferestre dădeau spre Twenty-third Street. Mă așezasem între asistenta Debrei, Jemma, și Latoya. Întotdeauna elegantă, Jemma purta o bluză albă de voal pe sub un top-corset negru Betsy Johnson, o fustă mini ecosez, alb cu roșu, și pantofi cu bot rotund, care mie îmi aminteau de Minnie Mouse. Singura sugestie că poate nu era la fel de perfectă precum arăta erau

cuticulele neîngrijite ale manichiurii ei roz-ca-pantofii-de-balet. Evident, și pe ea o copleșea presiunea.

Latoya purta un pulover gros de cașmir cenușiu, o fustă neagră, dreaptă, și un maldăr de mărgele negre uriașe în jurul gâtului. Arăta ca protejata stilistică a Debrei, ceea ce și era, bineînțeles. În bluza mea pătată de gem și fusta absurd de nepotrivită cu anotimpul, eu arătam ca protejata unei femei fără adăpost.

— Să începem cu Despărțiri/Cuplări. Debra și-a ațintit privirea asupra Lisei Weinstock, grăsună și sclipitoare, redactorul al cărui departament se ocupa de cuplurile de celebrități. Ce urmează, Lisa?

Lisa și-a dat bretonul cu șuvițe magenta la o parte din ochi.

— Noutăți absolut senzaționale, inclusiv probleme în paradis pentru Jen și știți-voi-cine. Am obținut, de asemenea, fotografii făcute cu telefonul mobil care o înfățișează pe Ashlee flirtând cu Nick la clubul Bungalow 8 — nimic nu se compară cu a te da la fostul iubit al surorii tale ca să faci valuri.

— Excelent, a zis Debra în timp ce capetele săltau a încuviințare de jur împrejurul mesei.

Bineînțeles, dacă Debra ar fi apreciat că un pictorial despre măgari făcând sex era „absolut senzațional", capetele ar fi încuviințat la fel.

— Latoya? a întrebat Debra. Articolul de fond?

Acesta era departamentul la care slugăream eu. *Scoop* făcea săptămânal un „articol" de patru pagini, în centrul fiecărui număr.

— Lucrez la un material cu Rumer, fiica lui Demi, a raportat Latoya. O perspectivă din interior asupra mamei sale, asupra lui Bruce, asupra lui Ashton bla-bla-bla. Fotografiile ei; ea o să scrie explicațiile.

— Excelent, Latoya. Capul Debrei s-a întors ușor până când eu am fost clar în bătaia puștii ei. Megan? Care este cea mai bună idee a ta de articol nou?

O duzină de perechi de ochi s-au ațintit asupra mea. I-am impus fetei mele să nu prindă culoarea vermilionului, dar, aparent, biofeedbackul nu funcționa.

— Păi... mă gândisem la un articol despre... — Gândește, Megan, *gândește*! — Unele studii recente sugerează că un declin al cazurilor de cancer la sân ar putea fi în directă legătură cu un declin în utilizarea terapiei cu hormoni de substituție de către femeile la menopauză.

Cineva a pufnit în râs, dar fața Debrei era insondabilă. Și-a învârtit un arătător, indicând că ar trebui să continui.

— Și asta m-a făcut să mă întreb dacă n-ar putea avea legătură cu alte forme de, ăă, hormoni. Mi-am simțit fața învăpăiată. Ca pilula anticoncepțională, am încheiat eu.

Debra a ridicat din sprâncene spre Latoya.

— Megan a discutat asta cu tine?

— Nu.

Răspunsul Latoyei a fost mai mult decât emfatic.

Asta nu era bine deloc.

— Ar vrea cineva să comenteze?

Jemma a ridicat un deget.

— Oamenii citesc *Scoop* ca să *evadeze* din realitate, nu să afle despre ea. Cancer? Hormoni? *Menopauză?* Vreau să spun, bleah.

Nu știu dacă a fost din pricina weekendului sau din invidia mea pentru că James primise sarcina să scrie despre ceva de o minimă inteligență sau din pricină că eu aveam să fiu totdeauna fiica părinților mei, dar nu m-am putut abține.

— Nu crezi că avem o oarecare responsabilitate față de cititorii noștri? am întrebat. Avem o arie de distribuție mai largă decât aproape oricare alt ziar. Poate că ar trebui să facem… *ceva*… cu asta.

Jemma a aruncat o privire în tavan, aparent făcând un apel la ceruri să o scape de una ca mine.

— Noi scriem despre lucruri importante *tot timpul*. Dar nu se poate întâmpla nimic ce o internare foarte costisitoare într-un centru de reabilitare, o foarte costisitoare operație de chirurgie plastică sau o foarte, *foarte* costisitoare vacanță pe o insulă privată nu pot îndrepta. Și despre *asta* e vorba în revista noastră.

— Eu cred…, a început Latoya.

— Scuză-mă. Simte cineva miros de *fum*?

Jemma și-a încrețit enervantul ei nas cârn, ceea ce a făcut alte nasuri să freamăte ca ale iepurilor la o grădină zoologică. La dracu'. Pantofii mei. Cu perfectă nevinovăție, mi-am mutat picioarele mai la o parte de Jemma și mi-am încrețit și eu nasul, laolaltă cu toți ceilalți. S-au stârnit murmure prin sala de ședințe, până când Debra i-a cerut Jemmei să se ducă să verifice la oficiul de securitate a clădirii.

— Hai să încheiem aici, deocamdată, a spus Debra în timp ce Jemma își făcea ieșirea ca Minnie Mouse din sala de ședințe.

Echipa redacțională s-a urnit către ușă. Mă pregăteam să mă fofilez odată cu ei, când…

— Megan?

M-am întors.

— Da?

Debra și-a pus ochelarii pe nas.

— Te aștept peste cinci minute în birou la mine.

Asta chiar *nu era bine*.

Alegeți analogia care exprimă cel mai bine relația dintre cuvintele din exemplul următor:

CONCEDIERE: ÎNCREDERE ÎN SINE

(a) pantaloni burlan: manechin supraponderal
(b) expozeu în Page Six: notorietate
(c) Britney Spears: K-Fed
(d) câștigător de Grammy: prețurile biletelor
(e) furie la beție: deschiderea stagiunii filmului de box-office

capitolul patru

Am stat în fața ușii spațiosului birou al Debrei, ascultând vântul urlând la colțul clădirii. Postul NY1 avertizase că acesta va fi primul front de frig adevărat, venit odată cu noiembrie. Părea o metaforă potrivită pentru viața mea.

Băiatul de la curierat a trecut pe lângă mine împingându-și căruciorul, având grijă să nu mă privească în ochi. Până și curierul știa că eram o paria la *Scoop*. Am aruncat o privire prin peretele de sticlă al biroului Debrei. Vorbea la telefon, dar mi-a făcut semn să intru.

Am intrat în biroul ei pentru prima oară de când fusesem angajată și m-a izbit din nou cât de simplu și de curat era. Masă de sticlă, laptop Toshiba, plus câteva ferestre din podea până în tavan. M-a poftit să iau loc într-unul dintre cele trei fotolii directoriale din fața mesei sale de lucru. Singura decorațiune din biroul ei era o fotografie cu ramă Tiffany de argint a unei

Debra mult mai tinere, la plajă, rânjind la un băiețel. Debra nu vorbea niciodată despre viața personală.

— Î-hm. OK. Bine... Da, o să te anunț, Laurel. Vorbim.

Debra a închis în sfârșit.

— Megan.

— Da? am reușit să spun, împreunându-mi mâinile în poală.

— Instinctele tale mă sperie.

Și-a răsucit scaunul Aeron ca să se uite afară pe fereastra înaltă.

— Știu că subiectul meu a fost un pic deplasat, am recunoscut eu.

Ea s-a uitat la mine de parcă aș fi fost un gândac de bucătărie mort pe masa ei de lucru, dar am continuat chiar și-așa.

— Desigur, oamenilor le place să citească despre cei bogați și faimoși, dar, dacă stați să vă gândiți, avem o ocazie unică de a ajunge la atât de multe tipuri de femei. Datele demografice ale lui *Scoop*...

— Jemma a avut dreptate, Megan, m-a întrerupt Debra. Sperasem să te mutăm de la explicații de fotografie la articole — de aceea te-am pus în departamentul Latoyei. Dar au trecut două luni și tu tot nu te integrezi.

Fața mea s-a îmbujorat din nou.

— Sunt sigură că pot propune și idei mai bune.

Am șovăit, în eventualitatea în care Debra ar fi vrut să intervină și să fie de acord cu mine.

Nici pomeneală.

— Trebuie să te las să pleci, Megan.

M-am uitat în poală. Să mă lase să plec? Adică mă *concediază*? Șomeră? *Din nou* șomeră? Am înghițit nodul din gât.

— Înțeleg. O să-mi eliberez...

— N-am terminat, m-a întrerupt Debra.

— Pardon?

Ea și-a încrucișat brațele.

— Îmi place de tine, Megan. De fapt, îmi amintești de cum eram eu la vârsta ta.

Evident, asta însemna că s-ar fi concediat pe ea însăși. Am clipit, ca să-mi limpezesc ochii înlăcrimați.

— Ești isteață. Ideile tale sunt inteligente și îndrăznețe. Și ai un condei al naibii de bun — nu mi-a scăpat niciunul dintre aceste detalii. Dar *Scoop* nu ți se potrivește. Ar trebui să scrii la o revistă cu mai multă greutate. *East Coast. Rolling Stone.* Sau chiar *Rockit.*

Ei, nu mai spune?

— Am și-o veste bună, a continuat ea. Există un post în Florida. Să predai. E doar pentru două luni, dar cred că ai fi perfectă pentru treaba asta.

Profesor? În Florida? Pentru două luni? Asta considera ea *veste bună*?

Am dat din nou să mă ridic. Am simțit că mi se pune iar un nod în gât și speram să scap înainte să-mi dea iar lacrimile.

— Vă mulțumesc că v-ați gândit la mine, sincer. Dar eu nu sunt profesor.

Am vrut să plec, dar Debra și-a ridicat un deget.

— Stai. Ascultă-mă până la capăt. Unu. E jumătatea lui noiembrie — publicistica e practic moartă de la Ziua Recunoștinței până la întâi ianuarie. Nimeni nu angajează. Nimeni nu oferă nici măcar un interviu.

Din păcate, știam că avea dreptate. Din toate momentele anului în care puteai fi pus pe tușă, ăsta era cel mai rău.

— Doi. Și-a ridicat încă un deget. N-o să ai nimic de cheltuit. Angajamentul vine la pachet cu masă și cazare. Și trei. Plătește mai bine ca *Scoop*. Mult mai bine.

OK, treaba asta n-avea niciun sens. Eu nu aveam acreditare să predau. Și, chiar dacă aș fi avut, profesorii nu erau bine plătiți. Și ce fel de slujbă de profesor pe două luni includea cazarea și masa? Vreun post de suplinitor la un internat de copii bogați? Nu, mulțumesc.

Dar, pe de altă parte, aveam să mă confrunt cu anumite realități de îndată ce aveam să ies din birourile de la *Scoop*: nu puteam locui cu James și nu voiam să stau cu Lily. Nu puteam să-mi caut o slujbă și n-aveam niciun ban pus deoparte la care să recurg în caz de necesitate. Nu mă încânta deloc să mă întorc în New Hampshire ca să lucrez la *Earth Lovers*; nici să-mi găsesc vreo slujbă la Bloomie's, ca să împachetez cadouri de Crăciun pentru oamenii care și le puteau într-adevăr permite.

— Când ar începe, mai exact, slujba asta? am întrebat cu prudență.

— Exact acum. E o mașină neagră care te așteaptă la parter.

— Acum?

— Da. Să te ducă la aeroport, dacă ai vrea.

— Să mă duc în Florida, am completat eu.

— Palm Beach, mai precis. Cu un avion particular.

Avion particular? Să fiu *profesor*?

— Toate detaliile îți vor fi explicate când vei sosi acolo. Debra a răscolit un teanc de negative de la o recentă ședință de fotografie. Și n-o să ai nimic de pierdut. Dacă n-o să-ți placă, te poți întoarce imediat cu avionul și să ajungi acasă la timp pentru știrile de la ora zece seara.

— Dar eu...

Nu eram prea sigură ce urma după „dar"-ul ăsta, dar... dar *ceva*. Era mult prea bizar.

— Uneori, trebuie să crezi pur și simplu, Megan, a zis cu blândețe Debra.

Să cred pur și simplu. Nu prea eram genul de fată care să creadă pur și simplu. Urmărește cu atenție de la distanță și prinde șpilul — da. Însă aruncă-te cu ochii închiși — nu. Însă, pe cinstite, ce alte opțiuni aveam? Și chiar dacă tocmai mă concediase, dintr-un anumit motiv, n-aș fi vrut s-o dezamăgesc pe Debra. În mod ciudat, încă îmi mai plăcea de ea.

— OK. Am s-o fac.

Ea a zâmbit.

— Excelent. Atunci, ai și pornit la drum.

M-am ridicat, simțindu-mă amorțită.

— V-aș spune mulțumesc, dar nu sunt sigură *pentru ce* să vă mulțumesc.

— Ai citit noul *Vanity Fair*?

Am clătinat din cap. Îmi plăcea *Vanity Fair* — era în topul primelor zece reviste la care mi-ar fi plăcut să scriu. Dar fusesem prea ocupată să-mi fac viața praf ca să dau atenție ultimului număr.

— Poate ai vrea să arunci o privire în timpul zborului tău.

A luat un exemplar de pe masă și mi l-a dat. Nu m-am ostenit să întreb de ce. Evident, „de ce"-ul era o altă piesă al acestui bizar puzzle. După ce i-am strâns mâna și am ieșit din biroul ei pentru ultima oară, m-am simțit ca Alice pornind spre blestemata aia de vizuină de iepure.

Dacă un avion particular decolează din New York cu 850 km/h, în cât timp va ateriza în Palm Beach, la 2000 de km depărtare?

(a) 1 oră
(b) 2 ore
(c) 3 ore
(d) 6 ore
(e) Ce contează? Există un stoc nelimitat de șampanie gratis!

capitolul cinci

— Nu se poate să se întâmple una ca asta, i-am murmurat eu lui James. Nu e adevărat.

Stăteam amândoi pe bancheta din spate a mașinii negre care mă luase de la serviciu. Nu, stai, de la fostul meu serviciu. Șoferul slovac tocmai trecuse peste Podul George Washington, îndreptându-se spre New Jersey. La miezul zilei, aproape că nu exista trafic, de vreme ce restul lumii era, știți, *la serviciu.*

James și-a petrecut un braț pe după mine.

— Ei bine, dacă nu avem amândoi aceeași halucinație, este adevărat. Ciudat — foarte ciudat —, dar real.

„Ciudat" nu descria nici pe departe situația. Eram doar foarte recunoscătoare pentru că putuse să meargă cu mine până la aeroport. Chiar înainte de a-mi părăsi *fostul* birou, îl sunasem și-i bâlbâisem ceva despre ceea ce se întâmplase — cum eram în drum spre Florida, după ce-aveam să trec un minut pe la

apartamentul lui, cât să-mi iau lucrurile greblate de pe raftul de reduceri de la Century 21 și periuța de dinți.

— Îți mulțumesc că ai venit, i-am spus eu din nou.

El mimase o durere de dinți și pretextase o ședință de urgență la stomatologie ca să mă poată însoți.

— Nu uita să salivezi puțin când te întorci la lucru. De la novocaină, l-am sfătuit și am dat din cap, cu seriozitate.

— Așa o să fac.

Mi-a strâns mâna când ne-am apropiat de un indicator pe care scria AEROPORTUL TETERBORO. Aeroportul Teterboro? Îmi închipuisem că mergeam la Newark, dar, socotind după clădirile scunde și avioanele cu elice parcate în apropiere, nu aveam să ajung în Florida la bordul unui 757.

— Scuzați-mă, domnule? am zis eu către șofer. Suntem în locul în care ar trebui?

— Nicio problemă.

Șoferul avea un accent puternic. Ochii lui s-au încrucișat cu ai mei în oglinda retrovizoare.

— Știu unde mergeți. Șefa dumneavoastră, Debra Wurtzel — a pronunțat *Ve-țel* — i-a dat lui Boris instrucțiuni ex-pli-ci-te. Stați liniștită și bucurați-vă de călătorie.

Să mă bucur de călătorie. Asta era o glumă. Cum „să mă bucur de călătorie" când nu știam destinația?

Boris s-a întors la șofatul lui, a arătat un act de identitate la punctul de control, și apoi — spre stupoarea mea — a luat-o direct pe pistă. Ne-am oprit lângă un avion cu vreo zece hublouri și cu literele *LL* elegant împletite pe coadă.

— Avionul dumneavoastră, a anunțat Boris.

— Ce înseamnă LL? a întrebat James.

— Habar n-am.

Nu făceam niciun gest să mă dau jos din mașină.

James m-a strâns din nou de mână.

— O să fie bine. Poate c-o să ai timp să-mi scrii? Și ne vedem peste zece zile, pentru Ziua Recunoștinței.

Ceea ce m-a dat până la urmă jos din mașină a fost amintirea spuselor Debrei — dacă nu-mi plăcea ce găseam în Florida, mă puteam urca imediat în avionul ăsta și mă întorceam acasă. O... K.

I-am mulțumit lui Boris. Apoi, ținându-ne de mână, James și cu mine am traversat pista spre Gulfstream. O stewardesă stătea la scară. Purta un costum negru impecabil, cu o talie foarte îngustă, cam cum purtau actrițele în anii patruzeci.

— Domnișoara Smith? a întrebat ea amabil.

Stomacul îmi răscolea voma ca un carusel.

— Da.

— Eu sunt Adrienne. O să fiu stewardesa dumneavoastră astăzi. Avea un foarte vag accent sudist. Călătoriți singură, nu-i așa?

— Doar dacă nu-l pot răpi pe prietenul meu.

M-am uitat cu speranță la James.

— Aveți bagaje? a întrebat Adrienne.

— Numai ăsta. I-am întins rucsacul bleumarin JanSport. Dar pot să-l duc...

— Nicio grijă. Adrienne mi-a luat rucsacul. Ne vedem la bord. O să decolăm de îndată ce veți fi gata. Pot să vă pregătesc ceva de băut?

Am deschis gura. Niciun sunet n-a vrut să iasă.

— Vă puteți hotărî după ce vă îmbarcați.

A zâmbit, a urcat scara și a intrat în avion.

Acum mai eram doar James și cu mine, într-un decor care aducea prea tare cu cel din filmul *Casablanca*, doar că, știți, în New Jersey.

— O să te sun când ajung acolo. Oriunde se va dovedi a fi *acolo*. Și, în caz că nu mă întorc diseară...

M-am lipit de pieptul lui și i-am dat ceea ce speram să fie un sărut memorabil și cea mai bună imitație a mea de Bogart.

— Vom avea întotdeauna Teterboro.

Patruzeci de minute, patru sute optzeci de kilometri și nouă mii de metri altitudine mai târziu, Gulfstream-ul se afla undeva deasupra Virginiei. Avuseserăm parte de niscaiva turbulențe, așa că eu fusesem țintuită de fotoliul meu tapițat cu piele albă, unde sorbeam dintr-o sticlă de apă FIJI. În cele din urmă, aerul se calmase.

Adrienne a venit la mine.

— Puteți să vă plimbați, dacă doriți. Căpitanul spune că e în regulă. Vă pot pregăti prânzul?

— Oh, nu-i nevoie, serios, i-am spus eu. Dar vă mulțumesc.

— Atunci, ceva simplu, a adăugat, făcându-mi cu ochiul.

Când s-a întors și a luat-o înapoi spre bucătărie, mi-am desfăcut centura de siguranță și am pornit printr-un tur al cabinei, înainte de decolare fiind mult prea îngrozită ca să fac altceva decât să mă ghemuiesc în primul scaun din spatele cockpitului. Nu că n-aș mai fi călătorit cu avionul. Călătorisem o dată chiar și la clasa întâi. Dar aruncând o privire mai atentă înăuntrul Gulfstream-ului, m-am convins că oamenii care aveau avioane particulare nu zburau ca voi și ca mine.

Exact în spatele meu exista un semicerc de scaune de piele albă, cu fața către o plasmă high-definition cu

diagonala de o sută cincizeci de centimetri și un sistem audio de top. Fiecare fotoliu avea propria măsuță de televizor din marmură roz, cu adânciturи pentru pahare și farfurii. Dincolo de ele se afla o mică încăpere cu un pat imens, cu husă roz. Și mai era și baia.

Nu știu voi, dar eu întotdeauna am considerat băile din avioane puțin coșmarești. La începutul zborului, trăsnesc de mirosul dezinfectantului lor, care omoară orice germene cunoscut omenirii. Mai târziu, duhnesc din alte motive. Nu și aceasta. Pereții erau de marmură albă, cu vinișoare verzi ca pădurea. Avea o cabină de duș de sticlă, cu numeroase capete de duș aurii. Un scaun verde plușat, rotativ, se afla în fața unei măsuțe de toaletă de marmură albă, pe care erau așezate coșulețe cu produse cosmetice pentru păr și piele. Un turn de prosoape albe se odihnea pe un raft. Mi-am trecut degetul peste inițialele brodate cunoscute: LL.

Când m-am întors la locul meu, căpitanul stătea în pragul ușii deschise a cockpitului.

— Domnișoară Smith, vă salut. Bine ați venit la bord. Nu vă îngrijorați — l-am trecut pe pilot automat.

— Mă bucur să vă cunosc, i-am spus eu, deși treaba cu pilotul automat nu-mi dădea încredere.

Când sunt la mii de metri sus, sus, sus, îmi place să văd un om la comandă, comandă, comandă.

Deși n-am avut tupeul să spun asta, a trebuit să-mi adun destul curaj cât să pun o întrebare:

— Vreți să-mi spuneți al cui este avionul acesta?

— Al lui Laurel Limoges, bineînțeles.

Oh. Bineînțeles. Ei, păi asta lămurea totul. Și prin *totul* vreau să spun *nimic*. Cine dracu' era Laurel Limoges?

— Oricum, a continuat căpitanul, voiam să-mi cer scuze pentru hurducat. Ar trebui să avem un zbor liniștit de aici până la Palm Beach. S-a uitat la ceas. Ar trebui să aterizăm pe la patru. Pentru orice aveți nevoie, adresați-vă lui Adrienne.

S-a întors în cockpit — pfui —, iar eu am revenit la locul meu, unde am găsit-o pe Adrienne aranjându-mi un loc în fața televizorului. Pusese un șervet de farfurii și un ștergar de in, amândouă cu afurisitul de logo LL, tacâmuri grele de argint, o cupă de cristal și un pahar cu apă.

— Gata pentru prânz, domnișoară Smith?

Ceva-ul simplu includea o salată de pere, andive și brânză Gorgonzola, o baghetă caldă, vin roșu și apă minerală carbogazoasă.

Nu mai mâncasem de la gogoașa cu gem cu Lily, iar ce vedeam acum mi se părea uimitor.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult.

M-am așezat.

— Anunțați-mă dacă vă mai pot aduce ceva.

— De fapt... rucsacul meu?

— Imediat, a zis Adrienne, cu o amabilitate aproape ca din *Neveste perfecte*.

Am rupt o bucată din baghetă, am uns-o cu unt și mi-am vârât-o în gură. O încântare pentru papilele gustative.

— Poftim, domnișoară Smith.

Adrienne mi-a pus rucsacul pe scaunul din stânga mea.

— Altceva?

Am luat o gură de apă minerală.

— Nu, mulțumesc. Totul e grozav.

— După ce mâncați, dacă vreți să vă spăl bluza, avem dotări în bucătărie. E o... Și a făcut semn spre

pata de la gogoașă, de care eu uitasem cu desăvârșire. N-o să ia decât patruzeci și cinci de minute. E un halat atârnat în spatele ușii de la baie, dacă vreți să vă schimbați.

OK. Eram impresionată.

Am mâncat jumătate din salată, apoi am scos *Vanity Fair* din rucsac. Era un articol de Dominick Dunne despre o crimă în Nashville și condamnarea soțului, zece ani mai târziu. Un articol special despre foștii membri ai trupei Talking Heads. Amândouă interesante, dar aparent irelevante pentru mine, Florida sau motivul pentru care mă duceam în Florida.

Am dat foaia și m-am trezit uitându-mă la o fotografie pe toată pagina înfățișând două adolescente orbitor de frumoase, complet îmbrăcate și pe jumătate cufundate într-o piscină. Titlul ce însoțea fotografia spunea, simplu, că ele erau Sage și Rose Baker din Palm Beach, Florida.

FABULOASELE GEMENE BAKER
de Jesse Kornbluth

Paris și mai cum?

Dacă încă mai chicotiți pe seama escapadelor sale sexuale sau dacă vă mai întrețineți pofta de bârfă cu fotografiile dintr-un tabloid despre iar-cu-iar-fără prietena ei cea mai bună, care-și poartă anorexia ca pe un accesoriu de modă, atunci sunteți deja rămași cu cinci minute în urmă. Bine ați venit în noul mileniu al senzaționalelor superfierbinți viitoare celebrități: Sage și Rose Baker sau Fabuloasele Gemene Baker din Palm Beach, Florida.

Sage și Rose Baker sunt, incontestabil, mai atrăgătoare decât atâtătoarele tabloidelor de dinaintea lor, iar dacă averea de optzeci și patru de milioane de dolari care va fi în curând a lor o pot cumpăra, ele vor fi cu mult, *mult* mai de succes. De asemenea, au numai șaptesprezece ani.

Sunt două roșcate aproape identice — Sage e mai în vârstă cu șase minute. Rose se bronzează, iar Sage își păstrează pielea atât de palidă, încât e aproape opalescentă. Fiecare îți taie respirația, având pometi șlefuiți ca sticla, o mică gropiță în bărbie, ochi enormi, verzi ca smaraldul, și buze pline, revărsate. Sunt o pereche ce reînvie frumusețea lui Jean Shrimpton, deși, când le spun asta, se uită la mine fără să dea semne că înțeleg. Evident, pentru ele, modelele de frumusețe nu sunt mai vechi de Christina Aguilera.

Fabuloasele gemene Baker sunt nepoatele lui Laurel Limoges, fondatoarea și directoarea companiei Angel Cosmetics.

Laurel Limoges. Cea la care căpitanul...

Ăsta era avionul *ei*?

Ce descoperire. Asta voise Debra să citesc. Mi-am recompensat sinapsele din creier cu o lungă înghițitură dintr-unul dintre cele mai bune vinuri de Burgundia pe care le gustasem vreodată și am continuat să citesc.

Fetele și-au pierdut părinții într-un accident de avion privat în urmă cu nouă ani, pe când erau în clasa a patra. Înfățișarea plus tinerețea plus banii plus originile familiale plus tragedia plus senzualitatea neînfrânată și nu doar pentru faimă egal ce? Platina în pop-cultură s-a câștigat pentru mult mai puțin de atât.

Încă de la moartea părinților, gemenele au locuit cu bunica lor, la vastul domeniu al acesteia din Palm Beach, Florida, numit Les Anges. Aici au casa lor proprie, de 750 de metri pătrați, din stuc roz. Palm Beach, imediat la sud de Jupiter și la nord de Boynton Beach,

este o insulă de douăzeci și cinci de kilometri lungime, din bariera de corali subtropicală, separată de continent de Lacul Worth. Cei zece mii de locuitori ai săi au, împreună, o avere mai mare decât locuitorii din Beverly Hills, Bel Air, Santa Barbara și Emiratele Arabe Unite la un loc. Proprietățile lor sunt printre cele mai luxoase din lume.

J. Paul Getty a făcut, o dată, această remarcă plină de miez: „Dacă poți efectiv să-ți numeri banii, atunci nu ești cu adevărat un om bogat." După acest standard, când fondurile administrate prin tutelă le vor reveni de drept la a optsprezecea lor aniversare, la mai puțin de două luni după apariția acestui număr din *Vanity Fair*, ele vor fi cu adevărat bogate.

Ca și ceilalți tineri din lumea bună din Palm Beach, sunt înscrise la școala privată din suburbia Palm Beach. Ambele își exprimă cinstit dezinteresul și plictiseala față de toate lucrurile academice. Când insist, Rose murmură că „îi place oarecum muzica"; Sage clipește des din pleoapele încărcate de rimel și spune: „Școala e repugnătoare [*sic*]". Eu n-o corectez.

Odată eliminată grija pentru Shakespeare, ce altceva le mai place gemenelor? Rose ridică din umeri și se uită la sora ei, așteptând să răspundă — pare să facă asta adesea. Sage își dă la o parte buclele leonine de culoarea căpșunelor de pe fața perfect machiată. „Cumpărăturile, *parasailing*-ul[1], condusul cu viteză, surful și sexul, nu neapărat în ordinea asta și uneori toate deodată." Se apleacă puțin ca să se uite la ce notez în carnețel. „Ador sexul. Să scrii asta neapărat."

Hair-stilistul i-a aranjat părul lui Sage într-o cascadă de cârlionți înflăcărați. Buclele lui Rose sunt pieptănate

[1] Activitate distractivă în care un vehicul (de obicei o barcă) trage o persoană care este dotată cu o parașută (n. red.).

pe spate, descoperindu-i fața. Cosmeticiana vine la ele cu pudră pulbere pe o pensulă de machiaj, iar Sage o gonește, plângându-se de căldură și de așteptare. „De ce mă-sa nu începem ședința de fotografie?" O slujnică îi explică imediat că e o problemă cu lumina și îi întinde un pahar de cristal înalt, brumat, cu suc de pepene, băutura ei favorită.

Dar Sage nu se lasă împăcată; în mod clar, s-a săturat. Se ridică în picioare, își strecoară ambele mâini subțirele în corsajul rochiei sale exorbitante și o sfâșie până la buric. Timpul pare să se oprească în loc. Până și sora ei scoate o exclamație.

Sage zâmbește, evident încântată să aibă toți ochii îndreptați asupra ei. Face vreo cinci pași până la piscina cu apă de mare. Buclele și machiajul sunt distruse într-o clipă. În timp ce plutește pe spate, sfârcurile ei cu piercinguri devin vizibile pe sub rochia udă și sfâșiată. O cheamă printr-un semn cu degetul pe sora ei geamănă.

Rose ezită, dar numai o clipă. Apoi sare și ea în bazin.

„Fotografiază asta!" râde Sage și îi arată degetul mijlociu fotografului.

Pentru Fabuloasele Gemene Baker, a fi fabulos înseamnă a nu fi niciodată silit să-ți ceri scuze.

Poate că lor nu le părea rău, dar, deodată, mie îmi părea. Doamne. În ce naiba mă băgasem?

Cei bogați și grozavi, după ce au suferit în copilărie, merită toate privilegiile și prestigiul pe care societatea le oferă. Ar trebui să poată face orice și-ar dori, când și-ar dori, fără nicio opreliște. La urma urmelor, merită.

Analizați cât de bine motivată considerați a fi această argumentare. Scrieți răspunsul în caiet, cu titlul „Scrierea analitică: argumentare".

capitolul șase

— Megan Smith, presupun.

Cuvintele acestea m-au găsit uitându-mă lung la priveliștea superbă a Atlanticului prin fereastra panoramică a biroului doamnei Laurel Limoges, din centrul administrativ al companiei Les Anges, o proprietate pe care *Vanity Fair* nu o lăudase exagerat. Picături mari de ploaie loveau suprafața piscinei aflate la același nivel cu oceanul de afară. Era greu de spus unde se sfârșea piscina și unde începea oceanul.

M-am răsucit și m-am trezit față în față cu o femeie destul de în vârstă.

— Laurel Limoges.

— Mă bucur să vă cunosc.

Asta e politețea de bază. Habar n-aveam dacă urma să mă bucur că am cunoscut-o sau dacă, peste un sfert de oră, nu aveam să-i cer șoferului să mă conducă înapoi la aeroportul din Palm Beach.

Când ne-am strâns mâinile, am fost izbită de frumusețea ei. Oricine ar fi fost la fel. Pielea ei ca de

alabastru era netedă și fără cusur, bine întinsă peste pomeții înalți. Purta un costum cenușiu, cu un sacou cambrat și o fustă dreaptă, până sub genunchi. Pantofii decupați, gri-perlă, erau în ton cu nasturii costumului. La mâna stângă avea o brățară de argint, dar niciun inel pe degete.

— Te rog.

Mi-a făcut semn către o canapea cu un cadru de mahon sculptat, iar ea a luat loc vizavi, într-un fotoliu cu tapițerie înflorată.

— Ai călătorit bine? Nu te-ai — cum se spune? — udat prea tare?

Avea un ușor accent franțuzesc.

— Șoferul dumneavoastră avea o *parapluie très bon et très grand.*

În traducere: o umbrelă foarte bună și foarte mare. Mulțumesc, patru ani de franceză la Yale.

Ploaia începuse de îndată ce Gulfstream-ul aterizase în Palm Beach. În timpul drumului cu mașina de la aeroport, abia putusem să zăresc ceva afară. Dădusem drumul minitelevizorului din limuzină și îl urmărisem pe un meteorolog din Miami avertizând oamenii din districtul Palm Beach să fie atenți la grindină exact când pietrele răpăiau pe acoperișul limuzinei.

Grindina se domolise când intraserăm pe aleea de pietriș circulară din fața unei vile enorme, de culoarea vatei de zahăr. Ușa mașinii se deschisese larg și un bărbat chel, cadaveric, îmbrăcat într-un costum negru, ținuse o umbrelă deasupra capului meu când ieșisem în aerul greu și fetid de afară.

— Domnișoara Smith? Pe aici, vă rog.

Mă condusese către o ușă enormă de mahon, apoi în vestibulul mai mare decât tot apartamentul meu din East Village. Avea gresie albă pe jos, lemnărie

sculptată cu modele complicate și un piedestal rotund de marmură în centru. Pe acest piedestal se afla așezată o vază de onix de un metru înălțime și zeci de păsări ale paradisului portocalii și violet.

— Bine ați venit la Les Anges, domnișoară Smith. Eu sunt domnul Anderson, majordomul lui *Madame*, recitase el, atingându-și casca în stil Serviciul Secret din urechea stângă. Rucsacul dumneavoastră, vă rog, domnișoară Smith?

Majordomul — imediat îl botezasem Tigvă — îmi luase rucsacul și apăsase un buton de metal încastrat în zid. Se deschisese ușa unui foarte bine mascat ascensor.

— Luați-l până la etajul al doilea, mă instruise Tigvă. La biroul lui *Madame* Limoges. O să vină și dumneaei curând.

— OK, mulțumesc.

Intrasem în ascensor.

— Și, domnișoară Smith? *Madame* nu agreează să-i fie atinse lucrurile.

Liftul se închisese automat. Ultimul lucru pe care îl văzusem fusese Tigvă ducându-mi rucsacul cu două degete, ca pe un leș de două săptămâni al unui animal ucis pe șosea.

Și acum mă aflam aici, față în față cu femeia căreia îi aparțineau toată această bogăție și putere. Nu trebuia să fiu absolventă de Yale ca să-mi dau seama că mă făcuse să zbor două mii de kilometri ca să-mi ofere un soi de post pe lângă nepoatele ei, Fabuloasele Gemene Baker. Dar ce, unde, de ce și, mai presus de toate, *cât* erau încă învăluite în mister.

— Călătoria cu avionul a fost minunată, i-am spus eu acum. Vreau să zic, a fost în regulă. Avionul dumneavoastră e foarte drăguț.

Avionul dumneavoastră e foarte drăguț? Parcă eram idioată.

— Mulțumesc. Probabil ai dori niște ceai sau altfel de răcoritoare?

Laurel s-a îndreptat către un serviciu de ceai din colț. Eu îmi închipuisem că era doar de decor.

— Nu, mulțumesc. Mi-ar plăcea să aud despre post, totuși. Dacă nu vă supărați.

— Ah. În mod normal, angajatorul e cel care pune întrebările la un interviu, nu-i așa?

— Da, în mod normal, am încuviințat, simțindu-mă un pic înfiptă după carafa de vin roșu din avion. Însă nimic din ce mi s-a întâmplat astăzi nu a fost normal.

Ea a râs și mi-a plăcut pentru asta.

— De fapt, am foarte puține să-ți cer, domnișoară Smith.

— Vă rog, spuneți-mi Megan.

M-am lăsat puțin mai pe spate pe banchetă, încercând să arăt degajată.

— Megan, atunci. Debra Wurtzel îmi este o foarte dragă prietenă. Ne cunoaștem de multă vreme. Am vorbit destul de mult despre tine. Ea te-a recomandat foarte elogios. Ai citit articolul despre nepoatele mele din *Vanity Fair*, da?

— Da. În avion. Sunt frumoase.

Am aruncat o privire în spatele ei, la zecile de fotografii înrămate, aliniate pe rafturi. Erau poze cu Laurel și diverși oameni de stat, cu elita hollywoodiană, dar niciuna cu nepoatele ei.

Ea mi-a oferit o ridicare din umeri galică și și-a netezit o cută inexistentă de pe fustă.

— Norocul genelor. Cât de multe știi despre mine, Megan?

— Sincer? Numai ceea ce am citit în după-amiaza asta, i-am răspuns și m-am abținut de la impulsul de a-mi ronțăi unghiile.

— Toată lumea, se pare, a scris ceva despre mine. Tom, Harry, Dick. Nimeni n-a înțeles cum trebuie.

Mi-am mușcat buza ca să mă abțin să izbucnesc în râs la chestia cu Harry-Dick.

— Eu am început de la zero, Megan. Îmi place să muncesc sârguincios și apreciez această calitate și la ceilalți. Tot ce am, eu am câștigat.

Și-a împletit degetele.

— Am reușit în multe lucruri. Orice merită făcut merită făcut cu excelență, nu ești de acord?

Am dat din cap. Eram de acord. Dar și dacă n-aș fi fost, ce era să spun?

— Există un singur lucru — un lucru important — în care am dat greș. Creșterea nepoatelor mele.

Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că văd un licăr de sinceră părere de rău în ochii ei. Dar a pierit rapid.

— Probabil că, peste ani, n-o să-mi mai îngădui să văd adevărul, a continuat ea. Dar acum, toată lumea își dă seama că nepoatele mele nu-și folosesc creierul pentru nimic mai complex decât alegerea unei nuanțe de ojă. Și mă învinuiesc din cauza asta.

Când a privit spre ocean, mi s-a părut că văd un alt licăr de durere în ochii ei limpezi, cenușii.

— Mi-ar plăcea să schimb asta. O să asigur motivația, despre care o să discutăm într-o clipă. Din nefericire, nu pot fi eu cea care să le ajute să-și pună mintea la contribuție în scopuri mai bune. Dintr-un singur motiv: sunt mult prea mult timp plecată în călătorii de afaceri. O să mă vezi aici, la Les Anges, doar rareori. De aceea, persoana care să le ajute, draga mea, vei fi tu.

Deci voia să-i educ eu nepoatele. Dar de ce? Gemenele aveau să moștenească o avere de opt cifre. Poate că nu erau deștepte, dar erau putred de bogate. Întâlnisem destule moștenitoare la Yale ca să știu că o persoană putred de bogată putea ajunge foarte departe în lumea asta, chiar fără un IQ operațional.

Laurel a așteptat până când privirea mea s-a încrucișat cu a ei.

— Te întrebi de ce chestiunile acestea contează atât de mult pentru mine, nu?

— Da, am recunoscut.

— Megan, răposații părinți ai gemenelor și-au făcut studiile la Universitatea Duke, din Carolina de Nord, mi-a explicat Laurel. La fel și răposatul meu soț. Întotdeauna m-am așteptat ca fetele să urmeze și ele școala aceea.

Știam despre Duke. Nu era Yale, dar era o școală destul de bună și era destul de greu să intri acolo. Dar gemenele erau moștenitoare de avere, moștenitoare a căror bunică ar fi putut cu siguranță să doneze o clădire sau zece pentru școală. Regulile pentru muritorii de rând — media generală, scorul la SAT, eseu de înscriere zdrobitor — pur și simplu nu se aplicau moștenitoarelor ca ele.

Asta i-am spus și lui Laurel, doar un pic mai diplomat.

— În cazurile obișnuite, s-ar putea să ai dreptate, a încuviințat Laurel. Dar am primit un telefon de la Aaron Reynolds, ieri. El este președinte consiliului de administrație de la Duke. Îl cunosc de ani buni — răposatul meu soț și cu mine am donat clădirea Centrului Artelor Dramatice.

Vedeți?

Laurel a continuat:

— Totuși, el m-a informat că, după *Vanity Fair*, nu va mai putea admite fetele. Ar fi... cred că așa i-a zis el, o „răzmeriță a absolvenților".

Și-a ridicat palmele în sus, semn de exasperare pentru că situația era imposibilă.

— Sage și Rose vor fi nevoite să-și *câștige* un loc în rândul noilor studenți din toamna următoare, ca toți ceilalți. Sau, cel puțin, să dovedească abilitatea de a face asta. Cred că el ar fi gata de a trece cu vederea peste unele indiscreții de-ale lor, dacă ele vor putea atinge câteva standarde specifice.

Din ceea ce citisem eu, șansele gemenelor de a-și câștiga locuri legitime la Duke erau aproape cât acelea ca Gap să mă folosească pe mine în locul surorii mele în reclamele pentru noul sezon.

— Cum sunt notele lor de la școală? am reușit să întreb cu o față serioasă.

— Îngrozitoare. Laurel și-a unit sprâncenele fin arcuite. Aici e problema, Megan. Eu știu ceva despre nepoatele mele pe care ele nu-l știu. *Nu* sunt proaste. Cum nu ești nici tu, evident.

La asta n-am avut nimic de spus.

— Yale este o universitate excelentă, nu? Dar înspăimântător de scumpă. Debra mi-a spus că ai intrat în datorii serioase ca să poți studia acolo. La cât s-au ridicat împrumuturile tale pentru facultate?

— Șaptezeci și cinci de mii de dolari, i-am raportat eu, în ciuda faptului că era clar că știa deja.

Îmi amintesc cum discutasem, de fapt, chiar despre această sumă la interviul inițial cu fosta mea șefă.

— Șaptezeci și cinci de mii de dolari, a oftat ea. Atât de mult costă în țara asta să studiezi la o școală bună. Nu ca în Franța.

Scump pentru cineva ca mine, voiam să-i spun eu. *Nu pentru cineva ca tine.*

Însă ea deja apăsase un buton de pe o cutie discretă de pe măsuța de cafea.

— Te rog, trimite-le pe fete sus.

— Imediat, *Madame*, a răspuns numaidecât vocea prin stație.

Cum fusese cu putință? Apoi mi-am amintit casca din urechea lui Tigvă.

— Mi-ar plăcea să detaliem restul acestui aranjament cu gemenele de față, mi-a explicat Laurel.

Mai înainte să pot protesta că încă nu căzusem de acord asupra niciunui aranjament, ușa ascensorului s-a deschis din nou și cele două adolescente pe care le văzusem în *Vanity Fair* au intrat în cameră. Amândouă erau îmbrăcate în jeanși și aveau pantofi cu tocuri foarte înalte. Una purta un maiou alb de mătase. Chipul ei avea o transparență de invidiat. Părul ei roșu ca focul îi atârna în bucle libere până aproape de talie — Sage, mi-am închipuit eu. Cealaltă, Rose, avea un bronz auriu perfect, cu pistrui pe nas și pe brațe. Părul ei în șuvițe roșii îi cădea drept și țeapăn pe spate.

Cred că v-am spus cât de fără efort de frumoasă este sora mea, da? Ei bine, fetele astea o făceau să arate doar comună. Dacă teoria curbei lui Gauss se aplică la înfățișări, undeva pe planetă, două fete absolut urâte plăteau prețul pentru ca gemenele să poată arăta atât de uluitor. Dați-mi voie să spun că eu am avut o reacție foarte superficială la toată această splendoare: le-am antipatizat imediat.

Laurel s-a ridicat în picioare, la fel și eu. Fetele ne depășeau în înălțime pe amândouă. Sage — cea palidă — și-a scuturat buclele din ochi cu un gest care părea îndelung exersat.

— Ne-ai chemat? a întrebat-o ea pe Laurel, cu o voce incredibil de plictisită.

— Da. Iată pe cineva pe care aș vrea s-o cunoașteți. Ea e Megan Smith. Megan, nepoatele mele, Sage și Rose.

Ochii lui Sage au fulgerat spre mine doar o milisecundă.

— *Și?*

— Ea va fi tutorele vostru academic pentru următoarele două luni.

Gemenele au schimbat o privire, iar Sage și-a pus o mână pe un proeminent os al șoldului.

— Nu, mulțumesc.

S-a întors să plece, luând-o de mână pe sora ei.

— Mersi oricum, a zis Rose peste umăr.

Aș fi putut fi a treia din serie. *Nu, mulțumesc.*

Laurel mi-a simțit ezitarea.

— Megan, trebuie să mă asculți până la capăt. Fetelor, luați loc. O să vă fac fiecăreia o ofertă pe care n-o puteți refuza.

Orice sacrificiu — chiar sacrificiul propriilor valori și al credințelor personale — este justificat dacă rezultatul respectivului sacrificiu este independența financiară.

Descrieți opinia dumneavoastră asupra acestui enunț, folosind exemple relevante pentru a vă susține punctele de vedere.

capitolul șapte

Odată ce gemenele s-au așezat pe sofaua de mahon, Laurel a descris situația neplăcută cu Duke.

Sage și-a scuturat părul din ochi. Din nou.

— OK. Deci cum-o-cheamă e aici ca să ne ajute să intrăm. Asta e ideea?

— Megan. O cheamă Megan, a repetat Laurel. Dacă acceptă, ea vă va consilia în două domenii principale — studiile voastre obișnuite la Școala Regională Palm Beach și examinarea SAT, pe care o veți susține pe cincisprezece ianuarie.

Sage și-a dat ochii peste cap.

— Glumești, desigur.

Încă o dată, am surprins o străfulgerare de tristețe în ochii lui Laurel, dar chipurile fetelor au rămas impasibile. Fie n-o observaseră, fie nu le păsa.

— Nu glumesc. De fapt, aș crede că, după portretul din revista aceea, ați vrea să dovediți lumii — probabil chiar și vouă înseva — că nu sunteți *imbeciles.*

Am observat cum Rose dădea nervoasă din piciorul încălțat cu o sandală de piele întoarsă roz, cu toc înalt. Sora ei și-a întins brațele pe speteaza canapelei. Nicio grijă pe lumea asta.

— Ce ne pasă nouă? a întrebat Sage, deși în mod clar nu aștepta vreun răspuns. Suntem deja bogate și suntem aproape faimoase. Haide, Rose.

S-a ridicat în picioare.

— Noi am plecat de aici.

Laurel a dat din nou din umeri.

— Plecați dacă vreți. Dar înțelege bine, Sage: nu sunteți bogate.

Sage a oftat a lehamite.

— Încă. Nu suntem bogate *încă*. Dar o să fim luna viitoare, când împlinim optsprezece ani. Bogate cu optzeci și patru de milioane de dolari. Asta spune clauza fondului.

— Nu, asta spunea *înainte* clauza fondului, a corectat-o Laurel. A fost revizuită în dimineața asta.

Fața palidă a lui Sage a rămas și fără bruma de culoare pe care o mai avea. I-am privit reflecția în serviciul de ceai de argint din partea cealaltă a camerei.

— Despre ce vorbești? a izbutit ea să întrebe.

Laurel și-a dres glasul.

— Dacă tu și sora ta câștigați, amândouă, câte un loc în primul an de studii la Duke — mi s-a spus că va conta scorul la SAT și media la cursul pe care trebuie să-l urmați cu președintele școlii —, veți deveni beneficiarele fondului în momentul în care consiliul de admitere mă va informa că ați fost acceptate. Dacă una dintre voi dă greș, amândouă eșuați. Veți fi pe cont propriu.

— N-ai face tu asta, a provocat-o Sage.

— Am făcut-o deja, a răspuns Laurel și mi s-a părut că zăresc o mică sclipire satisfăcută în ochii ei.

Și-a atins unul dintre enormii săi cercei cu diamant.

— Dar asta-i... asta-i așa o nedreptate!

Rose arăta ca un copilaș al cărui castel de nisip fusese călcat în picioare de un bătăuș.

— E pentru binele tău, Rose. Vocea lui Laurel era acum mai blândă. Și eu îți dau uneltele de care ai nevoie ca să reușești. Îți sugerez — și surorii tale — să vă folosiți de ele.

Am așteptat ca Sage să riposteze. N-a făcut-o. Expresia de pe fața ei spunea totuși foarte multe, dar nimic plăcut.

Laurel s-a întors spre mine.

— Megan, ai fost foarte răbdătoare. Dă-mi voie să-ți explic condițiile postului tău. Vei sta la noi până la testul de aptitudini universitare[1] din ianuarie. Opt săptămâni. Vei fi plătită cu o mie cinci sute de dolari pe săptămână. Banii vor fi depuși într-un cont pe care l-am deschis eu pentru tine. O să ai asigurate propriul tău apartament în casa gemenelor, toate mesele zilei și utilizarea oricărui vehicul pe care l-ai dori. Avem vreo duzină în garaj.

Am făcut niște calcule mintale. O mie cinci sute ori opt săptămâni însemnau douăsprezece miare. Zero cheltuieli. Aveam să mă întorc la New York în ianuarie, la prima sesiune de angajări organizate de reviste cu o rezervă financiară frumușică. Și tot ce aveam de făcut era să trăiesc în această tihnită splendoare, să le suport pe gemene timp de două luni și să încerc să le învăț să-și scrie corect propriile nume?

---

[1] Scholastic Aptitude Test (SAT) este testul standardizat pentru admiterea în învățământul superior din SUA.

— Să fiu a dracu' dacă pot să înțeleg, a murmurat Sage, evocându-mi brusc realitatea de a le suporta pe aceste fete, chiar dacă numai pentru două luni.

Nu era așa ușor.

— Megan, când am discutat mai devreme, m-ai informat că ai acumulat o datorie semnificativă, mi-a spus Laurel.

— Da, asta-i adevărat, am recunoscut.

Laurel a dat din cap.

— Sunt un fan al compensațiilor pe baza performanțelor, după cum probabil ți-ai dat seama deja.

— Da, și oferta dumneavoastră este foarte generoasă...

— Pupincuristă, a intervenit Sage. Și ce haine ai pe tine, de fapt? m-a întrebat ea, fără nicio legătură.

Rose a chicotit.

M-am întors iarăși spre Laurel, zâmbind forțat.

— Dar nu sunt sigură că nepoatele dumneavoastră sunt foarte receptive la propunere, așa că mă tem...

— Dacă nepoatele mele sunt admise la Duke, m-a întrerupt Laurel, o să câștigi o primă care o să-ți îngăduie să lichidezi acea datorie. În întregime.

Doamne.

Apără.

Și păzește.

— Acum. Ce spuneai?

Laurel și-a așezat din nou mâinile în poală.

— Eu... ăă..., m-am bâlbâit.

Apoi m-am uitat la gemene, care arătau la fel de șocate de propunere ca și mine.

— Mituiești pe cineva ca să ne mediteze? a întrebat Rose.

— Plătesc, de fapt, a corectat-o Laurel. Deci, Megan?

Tendința inițială a fost să țopăi de fericire prin biroul ei — eu avusesem un scor perfect la SAT și absolvisem *magna cum laude* —, dar, peste numai o clipă, realitatea s-a reînstăpânit. Aici nu era vorba despre abilitățile *mele* academice, ci despre cele ale gemenelor. Învățatul nu e o deprindere care să se dezvolte peste noapte. Aș fi putut eu să iau două puștoaice răsfățate, care până acum se specializaseră în plictiseală și petreceri, și să le transform în fete instruite? Era ca și cum i-aș fi cerut unui neandertalian, a cărui idee de seducție implica o bâtă și o grotă, să descopere meritele unei cine, a unui film și a unui masaj cu aromaterapie. Totuși. Era un ditamai morcovul pentru mine, pe care Laurel mi-l ținea în fața ochilor în vârful aceluiași băț cu care tocmai le plesnise pe nepoatele ei peste dosurile lor în tanga Cosabella. Nu era de mirare că Angel Cosmetics avea atâta succes.

— Sper că am obținut încuviințarea ta?

Ochii lui Laurel i-au căutat pe ai mei.

M-am hotărât rapid, puternic influențată de semnul dolarilor deopotrivă siguri și himerici.

— OK, vreau să spun, ăă, da. Am s-o fac.

Laurel a zâmbit. Ba chiar a părut ușurată.

— Excelent. Dimineață voi pleca într-o călătorie de afaceri la Paris, dar am să verific regulat cum stați.

S-a ridicat, plină de grație.

— Megan, o librărie din Miami îmi trimite tot ce vei avea nevoie — testele pregătitoare pentru SAT de Kaplan, Baron, Peterson, ca și îndrumarele de studiu SparkNotes și Cliff. Dacă mai ai nevoie de ceva, comunică-i domnului Anderson. Acum, n-ați vrea voi trei să vă cunoașteți mai bine și apoi să treceți la treabă? Pe mine vă rog să mă scuzați.

A străbătut biroul și a chemat liftul. În clipa următoare, rămăsesem singură cu gemenele Baker. Sage mă privea cu răceală.

— Ascultă, Molly, Mandy sau cum te cheamă...

— Megan.

— Nu contează. Sage și-a scuturat părul. Din nou și din nou. Înțelegi că noi nu învățăm, clar?

— Sunt foarte sigură că tocmai am acceptat un job.

Am încercat să râd.

— OK, aici e o mică problemă, Creațo. Nu te superi dacă îți spunem Creața, nu-i așa? Că doar așa ai părul.

— Prefer Megan, i-am răspuns, simțind că mi-e foarte sete și că sunt mai mult decât puțin panicată.

— Î-hm. Deci ascultă, Creațo. Sage și-a scuturat iar părul. Eu *vomit* mai drăguț decât hainele pe care le porți tu.

Rose a pufnit în râs. Sage s-a întors către sora ei.

— Rosie, știi cu cine seamănă Creața?

— Cu cine, Sagie?

Mă simțeam de parcă devenisem ținta unei farse deosebit de crude.

Sage s-a întors din nou către mine.

— De fapt, nu prea e cu cine, ci mai degrabă cu ce: cu un fund de babuin. Roșu-aprins și rotund de gras.

Avusesem dreptate. Numai că nu era o farsă și nu prea avea logică. Totuși, mi-am simțit obrajii devenind de-un roșu mai închis decât al fundului de babuin. *O mie cinci sute pe săptămână*, mi-am spus în gând. *O mie cinci sute pe săptămână.*

— Din curiozitate, Sage? am întrebat-o. Îți face plăcere să insulți pe cineva pe care abia l-ai întâlnit?

Sage și-a dus un deget subțirel la buze, prefăcându-se că se gândește bine la asta, apoi s-a ridicat în picioare.

— De fapt... da. Când e cineva care arată ca tine.

I-a făcut semn surorii sale.

— Nu avem nevoie de bunica și cu siguranță nu avem nevoie de tine, Creațo. Așa că-ți sugerez s-o iei înapoi către locul uitat de lume de unde ai venit.

A mers cu pași mari către ascensor, cu roșcata Rose pe urmele ei. Eu am rămas în loc, cu sprâncenele încremenite de șoc, până când ușa ascensorului s-a închis.

Apoi m-am lăsat pe spate pe canapea și mi-am ridicat privirile spre tavanul boltit de deasupra. Am scos un suspin dramatic și m-am ridicat anevoie în picioare.

Afară, cerul se înseninа. Soarele după-amiezii târzii sclipea pe apă. L-am privit o vreme, revăzând în minte schimbul de cuvinte avut cu gemenele. Erau oribile. Groaznice. Obraznice și rele.

Dar bunica lor poate că avea dreptate. Poate, am zis *poate*, că nu erau proaste.

Alegeți cea mai potrivită definiție pentru cuvântul următor:

MOȘTENITOARE

(a) făptură feminină destinată să moștenească milioane fără să fi muncit o zi în viața ei
(b) 50% perfecțiune fizică, 50% cruzime emoțională
(c) vidă, lipsită de rațiune sau, oarecum, de un suflet
(d) nesuferită pedantă cu drepturi depline
(e) toate cele de mai sus

capitolul opt

— Mai zi o dată, unde ești? Palm Springs? m-a întrebat Charma. Adică în California?

— Palm Beach. Adică în Florida.

— N-am fost niciodată acolo.

— Nici eu, dar, evident, ăsta e locul unde se strâng oamenii frumoși și își spun unii altora cât de frumoși sunt ei.

M-am lăsat pe spate, pe divanul plușat, ciclamen cu buline albe, din dormitorul apartamentului meu din căsoiul gemenelor. Era cu vreo câțiva ani-lumină mai drăguț decât salteaua japoneză găsită-pe-stradă care obișnuia să treacă drept canapea în fostul meu apartament.

Cu o jumătate de oră înainte, domnul farmec-zero Anderson mă condusese tăcut prin aerul umed și înăbușitor al serii, de-a lungul aleii de pietriș alb dintre

reședința principală și mini-conacul gemenelor. Aleea era străjuită, pe ambele margini, de gard-viu înalt, în stil franțuzesc, ceea ce însemna că n-am putut vedea restul domeniului. Când am ajuns la intrarea conacului gemenelor, n-am mai regretat-o. Zugrăvită într-o nuanță de roz mai deschisă decât casa lui Laurel, era o copie la indigo a Tarei din *Pe aripile vântului*, inclusiv coloanele, mai puțin culoarea.

— Addison Mizner, a intonat Tigvă.

— Pardon?

— Arhitecta, m-a lămurit el, ceea ce însă nu mă lămurea câtuși de puțin.

A deschis ușa și m-a condus într-un foaier doar ceva mai puțin spectaculos decât al lui Laurel, din care pornea o enormă scară în spirală. La etaj, două culoare duceau în direcții opuse.

— Gemenele, a rostit el, uitându-se spre stânga. Dumneavoastră, a continuat și s-a uitat spre dreapta.

Am străbătut culoarul până când el s-a oprit în fața unei uși mari, albe.

— Camerele dumneavoastră. Noapte bună.

A luat-o înapoi pe aceeași cale pe care venise, iar eu am deschis ușa spre ceea ce avea să fie locuința mea pentru o noapte — poate mai mult, dacă mi-aș fi putut vreodată aduna curajul să mai stau față în față cu gemenele. Tapetul era roz-pal cu alb și un divan de catifea fusese plasat imediat sub fereastra ce dădea spre Atlantic. Era prea întuneric ca să văd apa, dar câteva lumini scânteietoare licăreau în depărtare. Exista un birou vechi unde îmi puteam instala iBook-ul, cu un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în piele roz, și câteva perne pe care puteai sta. Pe peretele îndepărtat era ceea ce am dedus a fi un televizor cu ecran plat și diagonala de o sută cincizeci de centimetri. O arcadă se

deschidea către un dormitor masiv, cu un pat uriaș cu baldachin și o debara-garderobă care — ca și foaierul Les Anges — era aproape cât tot apartamentul meu din East Village.

M-am întors în camera de lucru și l-am sunat pe James, dar mi-a intrat căsuța vocală. Al doilea telefon i l-am dat Charmei, care a primit veștile neașteptatei mele mutări în Florida de Sud cu obișnuitul ei aplomb impasibil. Am încercat să i le descriu pe Sage și pe Rose, sugerându-i să și-o închipuie pe cea mai rea scorpie de când fusese ea în liceu, să-i înmulțească răutatea cu infinitul și apoi s-o împartă în două. *Așa* erau gemenele Baker.

I-am spus că nu le puteam suferi. De asemenea, i-am spus cât aveam să câștig pe săptămână.

— Tocmește o dominatrix cubaneză să le biciuiască în pat, dacă trebuie, Megan, a zumzăit Charma în timp ce eu deschideam minifrigiderul din debara.

Era gol, dar înăuntru era un bilet: „Cheamă-l pe Marco pentru provizii." Cine naiba era Marco?

— Stai acolo și adu-i lu' mama ceva drăguț când te întorci, mi-a spus ea, fermă.

— Pe bune, Charma. Nu știu cum ar fi cu putință ca eu...

M-am oprit la jumătatea frazei. Bătea cineva la ușa apartamentului meu? Am ciulit urechea. Da. S-a auzit din nou.

— A venit cineva, i-am spus Charmei. Te sun mai târziu.

— Stai, stai. Laurel Limoges are o pivniță de vinuri, nu?

Degetul meu s-a îndreptat spre butonul de încheiere a apelului.

— N-am făcut încă marele tur al proprietății, dar e posibil.

— Dacă dai greș și ești alungată de acolo, adu-mi vreo două sticle. Ea n-o să le observe lipsa.

Am închis și m-am grăbit pe culoar spre ușă. Am dat de Sage și de Rose.

— Am putea... să vorbim puțin cu tine? a întrebat șovăind Sage.

Unde era rânjetul de dispreț? Unde era atitudinea? De ce nu-mi spusese Creața?

— Firește, le-am spus eu, precaută. Intrați.

Au venit după mine în zona de living cu buline roz.

— Ei, despre ce-i vorba? am întrebat eu în timp ce ele s-au așezat pe două perne.

Au schimbat o privire ezitantă.

— Am venit să ne cerem iertare. Mai devreme... n-am fost prea drăguțe.

Sage își răsucea cu nervozitate pe degete marginea bluzei.

— Dar a fost așa un șoc, știi. Ceea ce a făcut bunica.

Rose a dat din cap.

— Optzeci și patru de milioane de dolari înseamnă o grămadă de bani. Nu-ți sunt luați atâția în fiecare zi.

— Și chestia aia despre colegiu? a continuat Sage, cu ochii ei verzi înlăcrimați și sinceri. Aia a fost nouă pentru noi. Ea nu ne-a zis *niciodată* ceva despre Duke înainte. De unde era să știm?

— Nu vă mai bateți capul, am zis eu, surprinzându-mă și pe mine.

De bună seamă că era șocant să auzi că nu mai poți continua să fii prințesa răsfățată care ai fost întotdeauna. S-ar fi putut produce chiar o fisură a singurului neuron pe care-l împărțeau creierele lor.

— Hai s-o luăm de la capăt. Eu sunt Megan, am zis prostește, întinzând mâna.

— Sage, a chicotit ea, întinzând-o pe a ei.

— Rose. Îmi pare bine.

S-a ridicat și a făcut o reverență. OK, asta era destul de drăguț.

Tot ce știam despre gemenele Baker era ceea ce citisem în *Vanity Fair* și văzusem în biroul lui Laurel. Poate că era ceva mai mult de atât de capul lor.

— De vreme ce vom începe...

M-am așezat pe covor și le-am făcut semn să vină și ele, ceea ce au și făcut.

— Ce-ați zice să ne cunoaștem puțin între noi? Ce faceți voi, fetelor, când vreți să vă distrați?

Aproape că mi-am dat ochii peste cap, ca să le scutesc s-o facă ele.

Sage și-a ridicat genunchii, cuprinzându-și picioarele lungi cu brațele.

— Ca să-ți spunem cinstit, suntem cam scandaloase.

Rose a dat din cap.

— *Foarte* scandaloase.

— Și eu pot fi scandaloasă, am zis cu hotărâre, aducându-mi aminte de ah-atât-de-recentul meu exhibiționism din East Village.

Sage s-a ridicat în genunchi și și-a apropiat capul de al meu.

— Povestește-ne cel mai scandalos lucru pe care l-ai făcut vreodată.

Hmmm. Lăsând la o parte exhibiționismul neintenționat, scandalometrul meu era la zero.

Sage a rânjit.

— Sex în public?

Chiar dacă-l făcusem sau nu — OK, nu —, tot nu mi se părea că discutarea vieții mele sexuale cu viitoarele mele eleve ar fi chiar o metodă profesionistă de

abordare. Dar voiam să dovedesc că nu-mi era frică să le ies în întâmpinare.

— Hai să lăsăm asta pentru altă seară, m-am eschivat eu.

— Destul de corect, a încuviințat Sage, deși vedeam că umerii îi căzuseră de dezamăgire.

Mă temeam că îmi pierdusem audiența, dar următoarele cuvinte ale lui Sage au contrazis această impresie.

— Știi, nu ești chiar așa cum am crezut noi, mi-a spus Sage. Și-a plecat puțin capul, de parcă m-ar fi privit cu alți ochi. Îmi pari aproape... mișto.

Rose a încuviințat, întărindu-i spusele.

— Da.

— Deci... Sage s-a înviorat din nou. Poate că treaba asta o să meargă, în cele din urmă. Mâine hai să încercăm să învățăm.

— Sigur, am zis. Da, hai.

Laurel avusese dreptate. Fetele astea poate că erau neghioabe, dar nu erau într-atât de stupide încât să întoarcă spatele averii familiei.

— Vă convine la nouă?

— Zece, a zis Sage.

— Zece, atunci.

Sage mi-a oferit cel mai larg și mai alb zâmbet din istoria zâmbetelor largi și albe.

— S-a făcut — dacă vei face întâi tu ceva pentru noi.

— Da, a aprobat Rose.

Bine. Voiau să-mi arate că aveau și ele ceva putere, impunând un schimb. Înțelegeam. Era *Sociologia 101*[1],

[1] Numele unui curs introductiv în sociologie, popular în SUA, Canada și Marea Britanie.

numai că ele nu puteau pronunța partea cu „sociologia". Eram gata să accept.

— O să-ți dăm o șansă ca să dovedești că ești scandaloasă, a declarat Sage.

— OK, bine. Câtă vreme nu e ceva ilegal. Sau sexual, am adăugat în grabă.

Sage și-a rontăit gânditoare arătătorul manichiurat. Apoi a ridicat iute din sprâncene către sora ei.

— Ce-ai zice de... scăldat în pielea goală? În piscina noastră cu apă sărată? E o piscină cu apă de mare proaspătă la casa bunicii noastre, dar *știu* că nu ești destul de scandaloasă ca s-o faci acolo.

Scăldat în pielea goală? *Scăldatul în pielea goală* era tot ce puteau propune? Pe cuvânt, eram ușor dezamăgită de Fabuloasele Gemene Baker. Eu fusesem în tabăra de hipioți din New Hampshire. Scăldatul în pielea goală era un mizilic — sau, mai exact, fusese un mizilic pe vremea când aveam doisprezece ani și încă mă mai bucuram de șoldurile minunate prepubere și de obraznicii sâni în devenire. Încă mă mai deranja ironia lui Sage despre fundul meu mare.

— Și voi două unde veți fi? am întrebat eu.

— N-o să stăm prin preajmă să ne uităm, dacă la asta te gândești! Sage părea jignită și că m-aș fi putut gândi la așa ceva. O să aducem șampania, pentru când vei ieși. Ca să sărbătorim noul nostru început și eventuala noastră intrare în sălile superficiale ale Universității Duke.

Superficiale? Vai mie. Ăsta chiar că era un job pe măsura mea.

Identificați care parte din afirmația următoare este incorectă:

Înotatul nud în (a) prezența elevelor cuiva (b) este o remarcabilă cale de a face (c) senzație (d) la un nou loc de muncă. (e) Nicio greșeală.

capitolul nouă

În jumătatea de oră dintre „OK, am s-o fac" și îndeplinirea actului propriu-zis s-a scurs timp mai mult decât suficient ca să mă gândesc mai bine.

Nu-ți trebuia licență la Yale ca să echilibrezi ecuația. Maturitatea nu era punctul forte al gemenelor. Plus, abia *după ce* evitasem să le răspund la întrebarea despre cea mai scandaloasă escapadă sexuală a mea, Sage hotărâse imersiunea mea în piscina cu apă sărată, în pielea goală. Am adunat elementele laolaltă și am ajuns la răspunsul evident: fotografii. Sage și Rose o să mă aștepte, cu aparatul în mână, când o să ies din piscină. Probabil că aveau de gând să posteze instantaneele pe www.voteazasaniimei.com și să înregistreze o mie de voturi împotriva mea.

N-ar fi trebuit să fie prea greu să păcălești două adolescente nu foarte istețe.

Am găsit terasa, în partea de est a casei gemenelor. Torțe de gaz aprinse iluminau perimetrul. Terasa era presărată cu șezlonguri azurii și avea un chioșc de lemn cu un bar aprovizionat din plin. Un dig de piatră separa terasa de plajă și, dincolo de aceasta, de ocean. Așa cum anticipasem, gemenele mă așteptau. N-am

văzut niciun aparat de fotografiat, dar asta nu însemna că nu erau pitite în bar.

— La țanc! a strigat Sage, veselă.

Prea veselă. Bine, aveam să joc până la capăt.

— Bună. Eu am fost punctuală în seara asta. Să fiți și voi, mâine.

Am tras un scaun la marginea piscinei și m-am întors cu spatele la ele, începând să-mi deschei bluza albă. Aerul sărat al oceanului se simțea greu și călduț pe piele. Îmi venea greu să cred că fusesem în New Yorkul aproape înghețat chiar în dimineața aceea.

— Ești timidă? a întrebat Sage.

— Uneori, i-am răspuns peste umăr, cât mai degajată cu putință.

Mi-am întins bluza pe scaun, având grijă să las o mânecă la distanța potrivită cât s-o pot înșfăca din apă. Mi-am închipuit că dacă vedeam nevinovatul aparat de fotografiat din apă, aș fi putut să trag bluza în piscină și s-o îmbrac. S-ar fi udat, dar era destul de lungă cât să acopere ceea ce trebuia ascuns.

Rose a înghiontit-o pe sora ei.

— E aproape înduioșătoare, pe bune.

— Da, e simpatică.

Mi-am dat fusta jos și am întins-o și pe ea pe scaun. Fetele s-au ferit, îngrozite.

— N-ai niciun pic de mândrie?

Sage părea înspăimântată.

Mi-am închipuit că era din nou o remarcă jignitoare la adresa corpului meu, iar în minte mi-au venit cuvintele *Să mă pupi, rahat cu ochi tembel.* Totuși, răspunsul ăsta n-ar fi fost de ajutor construirii unei relații fructuoase profesor-elev. Înainte să mă pot hotărî care atârna mai mult în balanță, satisfacția imediată sau maturitatea temperată, Sage s-a explicat.

— *Lenjeria* ta. Cum ai putut?

Vă amintiți că nu mai departe de ieri fusesem, în severe constrângeri atât financiare, cât și psihologice, la Century 21. Acolo găsisem chiloții galbeni, model aproape-bunică, într-un coș cu două perechi la șase dolari, preț la care îmi permisesem să cumpăr — ați ghicit — două perechi. Cât despre sutien, a trebuit să mă descurc cu fetișul pentru Hello Kitty al cumpărătorului de lenjerie, pentru că numai asta găsisem în celălalt coș de chilipiruri.

— E *ironic*, am explicat eu, nefiind în dispoziția de a face confesiuni despre focul din apartamentul meu, nici despre jalnica situație a bilanțului meu.

S-au uitat la mine fără nicio expresie pe chip și mi-am dat seama că habar n-aveau ce însemna *ironic.* Bine, atunci. Am început să-mi desfac sutienul Hello Kitty, apoi m-am oprit.

— Voi două aveți de gând să luați notițe?

— Am spus că n-o să ne uităm, i-a amintit Rose surorii sale, apoi mi-a oferit o pereche de ochelari subacvatici. Poate vrei ăștia. E apă sărată.

Era drăguț din partea ei că se gândise.

— Mulțumesc.

— OK. Deci, douăzeci de bazine? a sugerat Sage.

— Sună bine.

Ca să dovedesc cât de calmă eram în privința întregii afaceri, mi-am scos sutienul Hello Kitty și l-am învârtit de-o bretea pe deget.

— Iu-huu! a chiuit Sage. Ăsta-i spiritul. Înot plăcut. O să ne întoarcem cu șampanie și ciocolată. Sau poate doar șampanie. Și, nu uita, fără lenjerie udă!

— Udă înseamnă că ai trișat, a explicat Rose.

— N-o să trișez, am promis.

În timp ce ele porneau înapoi spre casă, am ieșit din chiloții mei de trei dolari și am sărit în piscină. Apa era încălzită, iar fusta era la îndemână. Puteam simți tensiunea ieșindu-mi din mușchi în timp ce pluteam pe spate, trăgând cu urechea, să mă asigur că gemenele nu se întorceau. N-au făcut-o. Să fi fost posibil să mă fi înșelat? Nu prea credeam, totuși... era *drăguț* din partea lor.

Obișnuiam să înot într-un lac de lângă casa noastră din New Hampshire. Mă scufundam și-mi treceam mâinile peste mâlul de la fund, întrebându-mă cum era oare pentru broaștele despre care sora mea îmi explicase că dormeau acolo în fiecare iarnă. Am făcut și aici o scufundare, înotând în jos, și mai jos, tot mai jos, până când am atins suprafața rugoasă a bazinului. De aici, am înotat la suprafață, dând din mâini și din picioare, bucurându-mă pe deplin de mișcare. Poate c-aveam să încep să înot în fiecare zi, să mă folosesc de avantajul de a avea o piscină la...

Poc. Deodată, lumina puternică m-a orbit. Mi-am dus mâna la ochelarii subacvatici, ochii mei obișnuindu-se treptat cu lumina.

Doamne. Era lume. Multă lume. În spatele unei ferestre de plexiglas, într-un soi de cameră de petrecere sub pământ. Sage, Rose și încă vreo șase, arătând cu degetul și râzând. În fața șirului de privitori, un băiat în jeanși decolorați și o bluză bleu-deschis de in stătea și *se holba*. Și atunci mi-am văzut propria reflecție: cu ochii bulbucați, măriți de refracția apei, goală-pușcă, mititica, de fapt, nu chiar mititica, de mine.

Dați-mi voie un moment. Când aveam doisprezece ani și începusem să am un corp, avusesem același coșmar ca multe alte fete: întârziind la școală, dădeam

buzna în sala mea de clasă de a șaptea și-n clipa aceea observam că îmi uitasem hainele. Nu-mi mai puteam mișca picioarele; tot ce puteam face era să stau acolo în timp ce toți colegii hohoteau și mă arătau cu degetul.

Cine era să știe că, zece ani mai târziu, aveam să trăiesc de-a binelea o versiune a acelei spaime?

Am țâșnit la suprafață și-am înotat din răsputeri către capătul cu apă mai mică, dorindu-mi un singur lucru — să-mi iau hainele mai înainte ca gemenele și prietenii lor să mă prindă. Pentru că dacă eram sigură că Sage și Rose Baker nu cunoșteau sensul cuvântului ironie, eram mai mult decât convinsă că știau sensul cruzimii.

N-am fost destul de rapidă.

— Mica sirenă! m-a zeflemisit Sage.

Ținea o sticlă de șampanie în mâna dreaptă.

Un grăsan sugând dintr-o bere Stella și-a arătat neglijent câțiva centimetri de burdihan între tricoul lui polo roșu și betelia pantalonilor kaki.

— Ucigător bras! a comentat și a zâmbit.

Bleah.

Dacă gemenele doriseră să mă umilească, reușiseră. Voiam să plec de-acolo — acolo însemnând piscina, Palm Beach și Florida, în general — cât de repede era omenește cu putință, cu cât de multă demnitate intactă cu putință. Mi-am săltat corpul despuiat pe scara bazinului. Aerul rece al nopții pe pielea udă aprinsese farurile mele anatomice, ca să zic așa.

— Ooo-la-la! a chițăit Sage. Fața Creței nu e singura care roșește!

— Și părul de pe cap nu e singurul care se încrețește! a adăugat Rose.

Am aruncat o privire în jos, la mine, și am văzut roșeața de stinghereală întinsă pe tot corpul meu. Nemernice.

Nu mai voiam decât să-mi iau hainele și să fug — până înapoi la New York, dacă era nevoie. Însă n-aveam de gând să le dau satisfacție ticăloaselor ăstora. Charma îmi povestise odată despre un exercițiu de actorie în care încercai să intri în pielea unei persoane pe care o știai ca să joci un personaj. Charma își întruchipase fostul prieten ca să joace rolul unui tip absolut seducător, dar gay, care încă nu-și dezvăluise orientarea sexuală (nu mă întrebați). Știam cine trebuia să fiu. *Nu arăți ca tine. Arăți ca Lily.* Am afișat un zâmbet dezinvolt și m-am îndreptat către tipul care-și luase burta de bere la o plimbare.

— Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt meditatoarea gemenelor, Megan. I-am întins mâna. Tu ești...?

— Pembroke Hutchinson.

Privirea lui s-a întors iar la sânii mei, dar a izbutit o strângere de mână cu palma nădușită.

— Poftim.

Tricoul bleu-deschis, tipul din fața grupului de privitori, mi-a întins un prosop. Se uita în altă parte, probabil înăbușindu-și râsul.

— Mulțumesc, am zis eu, înfășurându-l peste piept ca pe un sarong. Eu sunt Megan.

— Will, mi-a spus el, ridicând privirea. Phillips.

— Încântată de cunoștință. *Ticălosule*, am adăugat în tăcere.

Un ticălos incredibil de sexy — ochii lui aproape bleumarin erau tiviți de gene dese, blond-roșcate —, dar nu mai puțin ticălos.

M-am prezentat și celorlalți din grup. Blonda micuță era Precious Baldridge. Fata atletică, al cărei

păr drept, negru, era legat într-o coadă la spate, era Dionne-nu-Dianne Cresswell. Bruneta cu implanturi evidente era Suzanne de Grouchy. În afară de Pembroke și Will, mai era un tip scund, cu țăcălie — Ari Goldstein.

— Ei, mă bucur că v-am cunoscut pe toți, am declarat. Sper că v-a făcut plăcere porția de distracție din seara noastră.

— Ai sânge-n instalație, ce-i al tău e-al tău.

Pembroke și-a sfârșit berea și a azvârlit cutia goală spre un coș de gunoi, dar a ratat. Cutia s-a rostogolit în piscină. Nu s-a ostenit s-o recupereze.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Dacă asta ai văzut, în locul tău, m-aș lăsa de Stella.

Will a scos un puternic *ha* din spatele unui scaun.

— Bună asta, a murmurat el.

Hm, mersi.

— Da, *hilară*, s-a răstit Sage, mijindu-și ochii.

— Uite ce e, Sage, am zis eu. Am priceput. A fost o farsă. Eu sunt încă dispusă să ne înțelegem, dacă și voi sunteți.

Sage a făcut mișcarea ei patentată de scuturare a părului.

— Nu ești nici măcar aproape de o înțelegere cu noi, Creațo.

— Oh, disputa se încinge, a jubilat Pembroke, ridicându-și pumnii într-o exagerată postură de boxer. Încăierare!

— Mai taci, i-a tăiat-o Rose.

— Îmi place când vorbiți urât, s-a prefăcut el că geme.

Și-a întins brațele, dându-se puțin înapoi, spre piscină.

— Hai la tata!

Toată asistența a râs din nou. Brusc, Rose l-a împins cu ambele mâini. El a căzut caraghios în bazin, împroșcând apa în toate părțile.

— Păzea că lovește! a behăit Ari când Pembroke a ieșit la suprafață, scuipând.

Mă săturasem de toată povestea și mi-am adunat hainele.

— Distracție plăcută, băieți. Sage, Rose, ne vedem dimineață.

M-am răsucit să plec, dar vocea lui Sage m-a oprit.

— Stai așa, Creațo.

Pietricelele fine ale aleii se simțeau reci sub tălpile mele.

— Recunoaște, Sage. Ai vrut să mă umilești. Ai eșuat. Noapte bună.

Prietenii gemenelor au scos exclamații ca o coloană sonoră a unei comedii.

— Tu *tot* nu pricepi, a rânjit Sage disprețuitor. Avem un impresar foarte important, Zenith Himmelfarb. Poate ai auzit de ea?

— Și-ar trebui să-mi pese pentru că?

— Pentru că urmează să fim niște staruri, a explicat Rose.

Sage a zâmbit cu infatuare.

— Toată lumea din business a văzut *Vanity Fair*, iar Zenith s-a prezentat cu oferte pentru noi. Film, TV, modelling...

— Pentru foarte mulți bani, a specificat Rose.

Sage și-a încrucișat brațele.

— N-o să ne ducem la facultate, nu avem nevoie de banii lui Laurel și *sigur* nu avem nevoie de tine. Așa că de ce nu ți-ai lua tu hainele tale urâte și nu ți-ai legăna șoldurile tale grase înapoi până la New York, mai du-te și învârtindu-te?

Singurul lucru care se auzea era plescăitul hainelor lui Pembroke, care lipăia spre bar după o altă bere. Toți ceilalți așteptau să vadă ce voi răspunde.

S-aștepte. N-aveam nimic să le spun niciunuia dintre ei. La început, fetele încercaseră să fie mitocane. Când asta dăduse greș, veniseră în camera mea să mă manipuleze ca să fac ceva umilitor. Reușiseră. Nu existase nicio clipă în care să fi luat serios în calcul posibilitatea de a învăța cu mine. M-am asigurat că prosopul era destul de bine strâns și, călcând fără grabă, un picior în fața celuilalt, pe aleea de pietriș alb, m-am întrebat dacă avionul lui Laurel mai era încă la aeroport.

La dracu' cu asta.

La dracu' cu banii.

Și, foarte sigur, la dracu' cu gemenele Baker.

Alegeți definiția care descrie cel mai exact următorul cuvânt:

MINCIUNĂ

(a) o afirmație intenționat falsă
(b) o mică deformare a adevărului
(c) un act perfect justificat, în momente de disperare
(d) un păcat, în unele cercuri
(e) un procedeu de operare standard în orice tabloid

capitolul zece

— *Ură* nu e un cuvânt destul de tare, i-am declamat eu lui James, cu mobilul lipit de ureche.

Descoperisem un mic balcon al camerei mele de lucru, care dădea spre terasa piscinei și spre ocean, și ieșisem afară ca să-l sun. Terasa era pustie acum — numai sticlele goale de șampanie și cutiile de bere strivite mai atestau umilința mea.

— *Detestare. Dezgust. Scârbă.* Da. *Scârbă* se apropie cel mai mult.

Chiar și după un sfert de ceas de duș opăritor de fierbinte, ca să mă curețe atât de apa sărată a bazinului, cât și de consecințele gemenelor din iad, încă mai clocoteam de furie. Deja îl sunasem pe Tigvă ca să-i spun că trebuia să vorbesc cu Laurel neîntârziat, însă el mă anunțase că *Madame* era în momentul acela în avionul ei, în drum spre Franța, și că puteam vorbi cu

ea dimineață. Bine, atunci. Aveam să plec la răsăritul soarelui.

Îl sunasem pe James imediat după aceea și îi cerusem să mă aștepte la New York a doua zi.

— Deci, oricum, am continuat la telefon, poți să lași cheia la portar? Tu o să fii probabil la serviciu când ajung eu.

— Da... sigur...

De parcă ezitarea din vocea lui n-ar fi fost evidentă. Asta era o urgență, pentru Dumnezeu.

— James? Chiar mi-ar prinde foarte bine niște ajutor în clipa asta.

Mă uram pentru faptul că trebuia deopotrivă și să îi cer imperios, și să-l rog umil, dar ce altă soluție aveam?

— Hei, te iau la mine în adăpost, m-a asigurat James. Asta suna mai bine. Pentru câteva zile, a adăugat el.

Câteva zile? Și după aceea? Să mă mut cu Lily? Să mă întorc în New Hampshire? Dar aveam să rezolv eu cumva, odată ce o să fiu din nou pe Planeta Pământ, între oameni adevărați, în loc de Palm Beach, printre roboți-celebrități în devenire.

O briză a pus în mișcare aerul umed și înăbușitor, purtând mireasma încântătoare de flori de portocal și de ocean. Departe, în larg, bărcile săltau pe valuri, cu luminile pâlpâitoare. Mi-am impus să fac câteva respirații de yoga. Nu știam absolut nimic despre yoga, dar la dracu'. *Să intre binele, să iasă răul. Să intre binele...*

— E atât de frumos aici, am murmurat, în cele din urmă îndeajuns de calmă cât să mă așez pe unul dintre scaunele de nuiele. Și copilele cu cheile împărăției — atât de splendide pe dinafară, atât de urâte pe dinăuntru...

— Sună ca *OC*[1] pe steroizi, a glumit James.

— Cu excepția faptului că e real.

M-am ridicat de pe scaun și m-am sprijinit cu spatele de peretele balconului. Proprietatea Les Anges se întindea și în stânga, și în dreapta mea. Puteam vedea coamele acoperișurilor proprietăților la fel de extravagante ce se înșiruiau de-a lungul plajei, în depărtare.

— Ar trebui să vezi locul ăsta, James. E complet desprins de orice ar putea semăna cu realitatea. Fetele astea și prietenii lor... vreau să spun, portretul ăla din *Vanity Fair* e *nimic*. Dacă ar avea cineva vreo idee despre cum e de fapt...

M-am oprit la jumătatea frazei.

— Stai puțin. Fir-aș a naibii!

— Vrei să mai spui o dată? a întrebat James.

În versiunea de roman ilustrat a viitoarei mele autobiografii, acesta este cadrul în care mănunchiuri de raze țâșnesc în jur din capul meu. Despre ce-mi plăcea mie să scriu? Nu despre ceea ce vedeau toți oamenii, ci despre ce era dedesubt. Iar aici aveam niște fete atât de perfecte la suprafață și atât de urâte pe dinăuntru. Același lucru s-ar fi putut spune, de asemenea, și despre Palm Beach. Și toate erau chiar în fața mea.

— James? M-am răzgândit, i-am spus eu. Nu vin acasă.

— Stai, ce zici? Ce se petrece?

I-am explicat epifania mea, plimbându-mă în sus și-n jos pe balcon, în timp ce imaginația îmi prindea

[1] *OC* (de la Orange County, California) — popular serial al televiziunii FOX, difuzat în 2003–2007, o ficțiune despre adolescenții și familiile lor care locuiesc în cartierul protipendadei de la malul mării din Newport Beach, Orange County.

aripi la posibilitățile unei dări în vileag Palm Beach-gemenele Baker.

— Este supremul reportaj exterior-interior. Cine n-ar vrea să-l publice?

Nu se punea problema că gemenele m-ar fi putut da afară de pe proprietatea lor — numai Laurel putea face asta, iar ea era acum în drum spre Franța, după cum îmi spusese cu aroganță Tigvă. Avea să stea acolo alte două săptămâni, ceea ce însemna, practic, că aveam să fiu plătită pentru lecții neduse la îndeplinire vreme de paisprezece minunate zile cu soare. Bineînțeles, urma să plec de îndată ce ea se va fi întors, când ar fi devenit imediat evident că gemenele rămâseseră tot capete seci ticăloase, dar până atunci... Era absolut genial.

— E grozav, s-a entuziasmat James. Serios!

OK, deci n-aveau să fie opt săptămâni la o mie cinci sute de dolari pe săptămână. Și cu siguranță n-avea să mai fie un bonus de șaptezeci și cinci de mii de dolari pentru admiterea gemenelor la Duke. Dar dacă scriam un reportaj de primă mână, zdrobitor, direct de la sursă, despre toate chestiile tinerilor, despre Palm Beach și despre slugărnicia lingușitoare și coruptă — *asta* ar fi putut să-mi lanseze cariera editorială.

Stăteam pe o mină de aur jurnalistic. Să înceapă excavațiile!

Alegeți definiția care i se potrivește cel mai bine următorului cuvânt:

GAY

(a) o persoană atrasă sexual de persoane de același sex cu ea
(b) cel mai bun prieten pe care-l poți avea în timpul unei crize de modă
(c) obișnuit „accesoriu" obligatoriu pentru gazdele talk-show-urilor și actrițelor de mână a doua
(d) însoțitor de încredere la evenimentele de pe covorul roșu
(e) toate de mai sus

capitolul unsprezece

A doua zi dimineața — în pofida lipsei de cafea și de mâncare (de vreme ce încă n-aveam nicio idee cum să-l „chem pe Marco") —, m-am trezit devreme și m-am îmbrăcat în al doilea rând de haine profund hidoase de la Century 21, în firava eventualitate în care gemenele ar veni să bată la ușa mea cu creioane și calculatoare de buzunar în mână.

Ora zece a venit și a trecut fără niciun semn de la fete, așa că am pornit în căutarea lor. Am luat-o pe culoar, trecând de capul scării în spirală, apoi am urmat coridorul alb spre aripa gemenelor. N-a fost greu să mă dumiresc cui aparțineau camerele. Fiecare fată avea numele scris deasupra ușii, cu tuburi de neon roz.

Întâi Rose, de vreme ce era o fărâmă mai puțin detestabilă. Când n-am primit niciun răspuns la bătăile

în ușă, am intrat, luând notițe în minte. Apartamentul ei era gigantic, cu încăperi de două ori mai mari decât ale mele. Erau un dormitor cu un balcon, o bucătărie, o cameră de lucru, o garderobă și o baie a cărei măsuță de toaletă era încărcată cu toate cosmeticele și produsele de frumusețe cunoscute omenirii și nu din cele făcute de Angel Cosmetics. Totul era mobilat modern, de un alb desăvârșit. Existau trandafiri albi proaspeți într-o vază albă pe noptieră și gardenii albe în baie. Am fost uimită de două ciudățenii — OK, mi-au cam dat fiori — în camera de lucru. Exista o casă a păpușilor care era un model la scară foarte exact al apartamentului ei, având până și copia micilor aranjamente florale. În interiorul acelei case a păpușilor, două fete identice, cu părul roșu, stăteau pe podeaua camerei de lucru și jucau macao.

Când am intrat în apartamentul lui Sage, l-am găsit la fel de gol, identic în dispunerea camerelor, dar complet diferit ca decor. Patul ei dublu era îmbrăcat într-o husă cu imprimeu leopard. Tema safari continua în camera ei de lucru, incluzând o cascadă funcțională și un papagal împăiat de un metru și optzeci de centimetri înălțime, așezat pe o stinghie. Mi-am aruncat un ochi în garderoba ei. Dumnezeule. Erau destule haine de designer cât să îmbrace întregul stat New Hampshire.

Cum ar fi fost cu putință ca asta să fie norma? Realitatea? Cum te mai uitai la restul lumii, când nu cunoșteai nimic altceva decât genul ăsta de exces?

Următoarea mea oprire a fost la terasa piscinei lor. Nici urmă de fete. Am hotărât să mă duc la casa principală. Pietrișul alb al aleii scrâșnea sub tălpile espadrilelor mele negre — cel puțin, părea că li se dusese aroma de *eau de* fum. Era o dimineață perfectă: cerul

era de azur, iar aerul proaspăt, fără umezeala sufocantă din ziua și noaptea de dinainte.

Spre surprinderea mea, ușa casei era deschisă, dar mi-am amintit că ar fi fost cu neputință să fi trecut vreun intrus de paza de la poartă. În foaier, le-am strigat pe Sage și pe Rose. Nimic. Ceva mirosea totuși fantastic — a usturoi și brânză —, iar stomacul meu a reacționat.

Nările îmi fremătau ca ale unui câine care adulmecă un miros familiar și m-am luat după arome pe hol, până într-o bucătărie de țară franțuzească. Un dulap-insulă din mijlocul încăperii era prevăzut cu o plită cu opt ochiuri. Vase de alamă și tigăi atârnau de cârlige din tavan. Se mai vedeau o masă solidă de piatră, înconjurată de vreo douăzeci de scaune cu spetează tare, și încă una mai mică, rotundă, de șase persoane, adăpostită într-un colț. Ca fundal era oceanul, sclipind dincolo de un perete de sticlă de șase metri lungime.

— Ah, la țanc pentru micul dejun!

Un bărbat frumos, cu păr argintiu, purtând o haină albă de bucătar peste o cămașă albă de in și o pereche de pantaloni alburii, călcați cu o dungă perfectă, ascuțită ca un cuțit, bătea cu telul niște ouă într-un bol de alamă.

— Le căutam pe gemene, i-am explicat eu. Eu sunt Megan Smith, noua lor meditatoare.

— Încântat!

Mi-a zâmbit scurt, apoi a turnat ouăle într-o tigaie de pe plită. Într-o altă tigaie sfârâiau căței de usturoi.

— Eu sunt Marco Devine, bucătarul lui *Madame* Limoges.

Marco. Din „cheamă-l pe Marco". *Acesta* era Marco.

El a răsturnat usturoiul peste ouă.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți fie foame. Urma să trimit o cameristă să ți le aducă în cameră, dar acum

poți mânca aici. Sper că-ți place usturoiul. Mă tem că sunt absolut incapabil să gătesc fără el.

— Îl ador. Și mor de foame, i-am mărturisit eu, sprijinindu-mă de insula din centrul bucătăriei. Ai și niște cafea, din întâmplare?

El a râs și s-a dus către masa mai mică, rotundă.

— În carafa neagră este cafea franțuzească, în cea maro este etiopiană, în cea roșie e venezueleană, iar în cea albă este decafeinizată, pe care nicio persoană în toate mințile n-ar trebui s-o bea.

A scos o cană de lut dintr-un bufet și mi-a întins-o.

— Servește-te.

După ce am pus cafea franțuzească, Marco s-a aplecat și a lăsat să-mi cadă în cană un baton de scorțișoară.

— Cafeaua franțuzească n-ar trebui niciodată băută fără un baton de scorțișoară, mi-a explicat el. Sunt făcute una pentru cealaltă.

— Mulțumesc, i-am zis eu, vorbind mai serios decât ar fi crezut el.

Era cea mai bună cafea pe care o gustasem vreodată.

— Fetele au fost pe-aici la micul dejun?

El a chicotit din nou și a mișcat tigaia pe plită.

— Sunt alergice la micul dejun, draga mea. De fapt, sunt alergice la dimineață în întregime.

— Păi, nu sunt în pat... am verificat.

— Vrei să spui că nu sunt în paturile *lor*. Marco a întors ouăle. O să le vezi apărând pe la amiază — poate.

Interesant. Tipul ăsta părea să știe multe despre gemene. Ce punct minunat de pornire în investigația mea!

— Lucrezi aici de mult? am întrebat eu cu nevinovăție.

— De când gemenele aveau groaznica vârstă de doisprezece ani. Ochii i-au sclipit de bună dispoziție. Echivalentul groaznicei vârste de doi ani înmulțit cu șase.

— Atunci trebuie să le cunoști bine.

— Mă îndoiesc că se cunosc măcar ele însele bine, draga mea, a zis Marco.

A trecut omleta din tigaie pe o farfurie albă de porțelan, apoi a smuls câteva verdețuri proaspete din ghivecele de pe o poliță și le-a presărat peste omletă. După aceea, a întins în evantai felii de avocado de un verde strălucitor pe marginea farfuriei și a adăugat un gogoloi mare de smântână.

— Gemenele duc ceea ce Socrate ar numi „o viață dezordonată". Ia loc.

Mi-a făcut semn spre masa mai mică și apoi a așezat omleta înaintea mea.

Am luat prima îmbucătură. Incredibilă.

— Uau!

— O să iau asta drept compliment.

Marco mi-a umplut un pahar cu suc de portocale, apoi a adus o tavă de argint pe care erau așezate în etaje croasanți, brioșe și mici vase de argint cu dulceață și gem. Am întins mâna după o brioșă, caldă încă, de curând scoasă din cuptor, am smuls o bucată pufoasă și am vârât-o în gură. El a continuat:

— Nu că mă laud, dar omletele mele sunt atât de bune, încât se știe că i-au făcut pe bărbații căsătoriți să-mi ofere favoruri rezervate, în mod normal, soțiilor lor.

— Doamne, m-aș culca și eu cu tine, dacă aș putea să mănânc asta în fiecare zi.

— Mă tem că joc în echipa cealaltă, draga mea. De asemenea, FIC-ul meu — Foarte Importantul Celălalt — nu privește cu ochi buni perversiuni din astea. Păcat.

Am chicotit și am mâncat mai departe, savurând fiecare înghițitură, în timp ce mă gândeam la observația lui Marco despre viața dezordonată.

— Marco? Mă întrebam... Mi-am șters gura cu servetul. Le-am întâlnit pe gemene aseară...

— Dă-mi voie să ghicesc! Marco a luat o înghițitură de cafea. N-ați început cu dreptul?

— S-ar putea spune și așa, am recunoscut eu. Am avut un soi de... neînțelegere. Cred că o să fie niște pupile dificile.

Marco a zâmbit.

— Cuvintele „Sage", „Rose" și „pupile" au fost rareori folosite în aceeași propoziție înainte, în afara cazurilor în care cineva se referea la ochii lor, târziu în noapte, foarte dilatați.

— Poate că dacă aș ști ceva mai multe despre ele... De pildă, ce fac ele ca să se distreze?

— În cazul lui Sage, întrebarea ar fi *ce nu* face ea pentru a se distra?

— Vrei să spui că-i plac petrecerile, am încercat eu să precizez.

— Nu, vreau să spun că-i plac băieții. Și îi plac petrecerile.

Am mai luat o înghițitură de omletă. Marco se dovedea mai mult decât un bucătar — devenise rapid sursa mea numărul unu.

— Probabil ai văzut lucruri șocante pe aici.

— Exact așa, exact așa, a zis el, dar nu a mușcat momeala. Dacă ai terminat, ce-ai zice de un tur? Poate dăm și de gemene în drum.

M-a condus întâi prin reședința principală. Fusesem teoretic pregătită sufletește pentru cele trei livinguri diferite, pline cu neprețuite obiecte de artă franțuzești din secolul al XVIII-lea, pentru cele vreo zece dormitoare în diverse teme și pentru adevăratul studio de dans, cu o bară de balet despre care Marco mi-a spus că Laurel o folosea zilnic, ori de câte ori era

acasă. Dar celelalte încăperi m-au copleșit de-a dreptul: o sală de cinematograf cu cincizeci de fotolii din pluș roz, un salon, o galerie de bowling cu patru piste, o sală de gimnastică dotată cu toate echipamentele de ultimă generație, plus o saună uscată, o saună cu abur, jacuzzi și bazin cu apă fierbinte. Marco m-a condus, coborând o scară cu trepte de piatră, în pivnița de vinuri cu douăzeci de mii de sticle și umidificator și mi-a dezvăluit că Laurel se ocupase personal de testarea vinurilor și de selecție.

— Până și eu am învățat să nu-i ofer sfaturi, a mărturisit el. Și sunt somelier cu diplomă.

A urmat apoi o plimbare în jurul casei. Îmi împărtășea cunoștințele cu evidentă mândrie. Încercam să țin minte tot ce îmi spunea, știind că fiecare detaliu avea să fie foarte important pentru articolul meu.

— Zidurile exterioare ale casei sunt făcute din coquina. E o piatră roz foarte rară, scoasă de pe fundul oceanului. Se zvonește că Mizner a cerut zece ani și cinci milioane de dolari ca să adune destulă cât să înceapă construcția.

— La cât e estimată proprietatea asta? l-am descusut eu.

Un zâmbet a apărut pe buzele lui Marco.

— E o zicală pe aici: Dacă trebuie să întrebi cât costă, nu ți-o permiți.

Păi, *mda.*

De acolo, am făcut turul serei, al piscinei lui Laurel, al celor două terenuri de tenis (unul cu iarbă, unul cu argilă roșie Roland Garros), al terenului de golf și al pavilionului de grădină care stătea cocoțat pe un arc de pod roz, deasupra unui iaz cu bibani.

— Deci asta poți cumpăra cu un imperiu de cosmetice, hm? m-am minunat eu când ne-am oprit pe terenul de golf, ca să ne odihnim.

— Laurel s-a născut săracă, știi. A trăit într-un apartament sordid, fără apă caldă, în Paris. Sunt sigur că ai citit despre asta.

— De fapt, n-am citit.

— A amestecat primul ei șampon în toaleta comună de pe hol și l-a vândut, ca negustor ambulant, din coafor în coafor. A construit Angel din nimic. Marco a făcut semn către proprietatea din fața noastră. Chiar admir asta, a adăugat el.

— Crezi că gemenele au aceeași forță? am întrebat eu.

De parcă n-aș fi știut răspunsul: *De bună seamă că glumești.*

— Sunt dereglate, știi? M-a studiat o clipă. Ești foarte curioasă în privința lor.

— Doar pentru că vreau să le cunosc mai bine.

Am simțit o strălucire de vinovăție. N-a durat mult. A fost nevoie doar să-mi închipui mutra batjocoritoare a lui Sage din noaptea dinainte.

— Asta n-o să se întâmple, draga mea, mi-a zis el, nu fără blândețe. Ele sunt preocupate doar de aparențe. Pentru ele, tu arăți ca o fotografie „înainte" din revistele lor.

Am simțit că fața începe să-mi ia foc și m-am uitat în jos.

— Mi-am pierdut hainele... a fost un incendiu în apartamentul meu, am mormăit eu.

El și-a dus o mână la piept.

— N-am spus asta ca să te jignesc, crede-mă. Palm Beach poate fi un loc foarte superficial, mă tem. Ca să o scoți la capăt, trebuie să te integrezi. Ca să le câștigi

încrederea gemenelor pentru strădania ta, trebuie să le convingi că faci parte din lumea lor. Sau cel puțin să arăți ca și cum așa ar fi. Trebuie să te gândești la tine ca la un accesoriu însuflețit.

Să fiu asemuită cu o geantă nu mă făcea să mă simt înviorată și entuziasmată.

— Asta-i ridicol! am râs eu.

— Bineînțeles că e, a încuviințat Marco. Dar trebuie să înțelegi: restul Americii se conduce după bani. Sage și Rose? Banii nu sunt un scop pentru ele. Prin urmare, se conduc după aparențe.

— Eu sunt cine sunt[1], m-am lamentat, dându-mi seama de aluzia biblică și nepăsându-mi deloc. Și arăt cum arăt.

— Probabil că nu. FIC-ul meu, Keith, e celebru pentru că a transformat persoanele înstărite banale din Palm Beach în stele strălucitoare. Ceva pentru care ăștia sunt foarte dornici să plătească sume încântător de considerabile și ceea ce îmi achită *facelift*-urile până ce-mi voi molfăi mâncarea într-un azil de bătrâni. Pentru cunoscători, el e domnul Keith.

— Ce face el, Keith, mai exact? l-am întrebat pe Marco în timp ce el își trecea mâna de-a lungul balustradei albe a pavilionului.

— Părul, machiajul, garderoba, totul și orice, a punctat Marco. Are rezervări pe un an înainte în afara sezonului și pe doi ani înainte pe perioada sezonului.

— Sezonul fiind...?

— Dumnezeule, copilă! Tu chiar nu știi *nimic*?

Trebuie să fi arătat cu totul pierdută și dezorientată, așa cum și eram, pentru că lui Marco i s-a făcut milă.

[1] „Eu sunt Cel ce sunt" (Exod 3:14).

— Sezonul — cu S mare — începe de la sfârșitul lui noiembrie și se sfârșește la începutul primăverii. E perioada în care se țin toate balurile sociale, majoritatea în scopuri caritabile. Primul eveniment al Sezonului are loc în seara asta — balul Roșu și Alb, draga mea. Toată lumea importantă din Palm Beach participă la Sezon, draga mea. Și nu poți participa la Sezon dacă nu arăți demn de Sezon.

Mi-am făcut o rapidă autoevaluare. Haine nedemne de Sezon. Păr nedemn de Sezon. Machiaj? Ăsta era cel mai flagrant element nedemn de Sezon dintre toate, fiindcă nu exista. Grozav. Palm Beach intra în Sezon și nimeni nu fusese vreodată mai nepregătit decât eram eu. Nu aveam nici „suma încântător de considerabilă" necesară să-mi asigur serviciile domnului Keith, nici măcar dacă ar fi fost disponibil. Eram sortită să rămân o „înainte" pentru gemene — aveam să rămân în afara cercului lor și în afara subiectului reportajului meu. Și cu asta, basta cu dezvăluirile mele din interior.

— În urmă cu cincisprezece ani, pregăteam o masă în Point Pleasant, New Jersey, și purtam tricouri de golf contrafăcute de la Walmart.

Marco mi-a atins blând brațul.

— Cum am ajuns aici e o poveste pe care o păstrez pentru usturătoarea mea autobiografie. E suficient să spun că m-a ajutat Keith. M-a salvat de-a dreptul.

S-a bătut cu degetul pe bărbie.

— Iar acum... trebuie să te salveze pe tine.

— Dar *cum*? Eu chiar n-am bani și...

Marco a zâmbit.

— Nimic nu-i place mai mult lui Keith decât o poveste bună cu Cenușăreasa. Iar în seara asta va fi balul tău! Gândește-te la mine ca la zâna ta bună!

Alegeți perechea de cuvinte care se apropie cel mai mult de următoarea analogie:

FRUMUSEȚE NATURALĂ — BAL DE SOCIETATE

(a) inteligentă — Paris Hilton
(b) neatrăgător — Brad Pitt
(c) fără intervenții estetice — Jennifer Lopez
(d) subtilă — Anna Nicole Smith
(e) talentată — Nicole Richie

capitolul doisprezece

— Cred c-o să vomit.

— Rezistă, m-a îndemnat Keith, bătându-mă frățește pe genunchi. Arăți sexy. Bărbații normali o să te dorească, bărbații gay o să vrea să-ți știe secretele frumuseții, iar femeile o să aibă chef să-ți scoată ochii. Dacă ăsta nu e subiect bun de poveste cu zâne, atunci nu știu ce mai este.

Eram blocați în trafic pe South Ocean Boulevard, undeva în lungul șir de mașini și limuzine care se apropiau de zidurile roz de piatră cu arcadă îngustă ale stațiunii Mar-a-Lago, a lui Donald Trump. Ce naiba mă făcuse vreodată să cred că aș putea să merg la primul bal de societate al Sezonului și să trec drept una de-a lor? Am încercat exercițiile de respirație pe care mi le aminteam vag de la prima și singura oră de hatha yoga la care mă târâse Charma. De îndată ce instructorul anunțase ceva numit „câinele cu fața în sus", plecasem valvârtej.

— Relaxează-te, Megan, m-a instruit Keith. Marco și cu mine o să-ți asigurăm spatele.

Mai degrabă fața mea era cea care mă îngrijora. Mă și așteptam să văd vreo matroană din Palm Beach aruncându-mi o privire, arătându-mă acuzator cu degetul și strigând: „Impostoareo!" Dar mi-am spus că dacă nici Keith nu știa cum să facă o fată să reușească, atunci nu mai știa nimeni. Keith Genteel[1] — acesta era numele lui adevărat, deși aici, pe insulă, era cunoscut fie ca domnul Keith, fie ca *Mister* Keith, în funcție de cât de crucial fusese rolul său la reabilitarea modei cuiva — crescuse într-o suburbie bogată din Charlotte. Însă mama lui semnase un contract prenupțial oneros, care făcuse situația financiară postnupțială foarte precară, deși ea păstrase casa. Când ceilalți băieți făceau sport sau umblau după fete, Keith dezmembra și reconstruia hainele mamei sale pentru fiecare nouă ocazie socială, astfel încât să pară că își cumpărase ceva nou și foarte scump.

După patru ani la FIT[2], se mutase în L.A., unde devenise cea mai căutată persoană de la Hollywood pentru costume, păr și machiaj — o triplă amenințare *bona fide*[3], soluția providențială pentru toate studiourile principale de film și pentru regizorii importanți din oraș. Când o celebră actriță franțuzoaică i-a oferit o sumă obscen de mare și l-a invitat la Palm Beach ca s-o pregătească pentru balul anual al Crucii Roșii, după care ea a avut parte de o pagină plină de fotografii în *Palm Beach Daily News* — *The Shiny Sheet*, pentru

[1] *Genteel* (lb. eng.) înseamnă rafinat, monden, sclivisit.

[2] Abreviere pentru *Fashion Institute of Technology*, colegiul american de designeri și creatori de modă.

[3] De bună-credință, sincer (lb. lat.).

cunoscători —, legenda domnului Keith se născuse. Într-un oraș în care aparența era totul, să ai stil era o calitate mai valoroasă decât știința de a opera pe cord deschis. Obținusem majoritatea acestor informații de la Marco, foarte volubil când mă condusese la casa de vară de pe plajă a partenerului său, în capătul sudic al insulei. Toți trei serviserăm o cafea franțuzească espresso pe terasa din spate cu vedere spre plajă, după care Marco se întorsese la Les Anges. Keith, care era îmbrăcat nepretențios, în pantaloni scurți kaki, un tricou alb de golf și papuci de piele, s-a uitat la mine cu atenție. A ghicit corect măsura pantofilor, a hainelor și, spre marea mea tristețe, și a sutienului meu, apoi a rostit cinci cuvinte inspirate: *Părul trebuie să dispară.*

— Chelia nu prea mă prinde bine, am glumit eu cu nervozitate, însă el deja mă conducea spre un scaun de frizer instalat în ceea ce fusese, odinioară, camera sa de lucru.

Mă făcuse să mă așez și mă rotise cu spatele la oglindă.

— E mai amuzant dacă la final e un șoc, mi-a explicat el.

Două ore mai târziu, mi-a răsucit din nou scaunul. Avusese dreptate. În mod cert era amuzant. Mi-l scurtase cu șapte centimetri, îmi potrivise un breton în trepte pe lângă față, adăugase șuvițe arămii și-l filase.

— Arăți de parcă tocmai ai făcut sex, a hotărât el, evident bucuros de rezultatul muncii sale. În cel mai bun sens cu putință.

Dacă *de parcă tocmai am făcut sex* însemna că arăt de parcă Dumnezeu mă binecuvântase cu cel mai frumos păr din lume, atunci trebuia să fiu de acord.

După o pauză de masă — pâine franțuzească, mai multe feluri de brânză, felii de roșii de seră și pastramă de rață —, Keith a început să mă machieze. Îmi enumerase mărcile de parcă el le inventase. Loțiunea hidratantă Crème de la Mer a fost urmată de o întreagă paletă de culori, prafuri și creme produse de Angel (bineînțeles), Laura Mercier, Chantecaille, Paula Dorf și NARS. Mi le-am notat pe toate în minte.

Procesul a durat mai mult de o oră. Din nou, Keith nu mă lăsase să mă văd până ce nu terminase. Eu, care nu mă machiam de obicei, mă așteptam la ce era mai rău. Jack Sparrow în variantă feminină. Greșit. Arătam... ca mine, numai că mai bine. Drăguță. Puneți chiar *cu adevărat* drăguță. Pielea îmi strălucea, ochii păreau enormi, genele îmi erau ca de căprioară.

Undeva între transformările mele de mai sus de gât, Keith trebuie să fi dat câteva telefoane discrete, pentru că oamenii cu sacoșe de haine începuseră să sosească în faza finală a machiajului meu. Keith le dirijase pe toate în dormitorul de oaspeți. Când mi-a dat voie să intru acolo, am văzut ce lăsaseră în urmă vizitatorii: un sutien *push-up* roz-pal, fără bretelute, și chiloți de mătase asortați. Cinci perechi de pantofi cuibăriți în cutiile lor de firmă: Jimmy Choo, Manolo, Gucci și Stuart Weitzman. Și o singură rochie roșie-pompier pe care Keith a ridicat-o să mi-o arate.

— Zac Posen. Nimeni altul nu mai croiește ca el.

M-am încruntat.

— Asta n-o să mă încapă niciodată.

Singurul său răspuns a fost un rânjet ca al Pisicii de Cheshire, care i-a dezvelit dinții orbitor de albi.

— Ai încredere în mine.

A avut dreptate. Și tocmai de aceea mă aflam acum pe locul pasagerului din Rolls-ul lui, purtând lenjerie fină, pantofi negri Gucci și o rochie atât de frumoasă, încât aveam impresia că i-ar fi stat mai bine într-un

muzeu decât pe mine. Era fără bretele, cu straturi de șifon adunate în talie. Un decolteu căzut expunea un corset roșu de mătase atât de strâns, că avusesem nevoie de ajutoare puternice ca să-l închei. Rochiile lungi, decretase Keith, erau mult prea plicticoase anul acesta. Și, de altfel, potrivit expertului Keith, eu aveam picioare frumoase. Cine eram eu să-l contrazic?

— Ține minte, Megan, a început Keith, bea un singur pahar de vin sau de șampanie. Asta demonstrează bună-creștere. Dar nu cumva să mănânci, sub niciun motiv.

Am dat din cap. Nu era nevoie să întreb de ce. Dacă diafragma mea se umfla cu un centimetru, corsetul rigid al rochiei n-avea să se întindă odată cu ea. Iar mâine, titlul din *Shiny Sheet* avea să sune așa: „Meditatoarea gemenelor încorsetată mortal".

— OK, iubito, am ajuns. Ai numărul meu de telefon? a întrebat Keith. Și pe al lui Marco? În caz de urgență?

Am dat din cap, înfricoșată să fac vreo mișcare mai jos de claviculă.

— Verificare de gloss de buze, a poruncit Keith când valetul mi-a deschis portiera. Zâmbește!

Am zâmbit.

— Ești gata să te arăți, prințesă.

Cineva mi-a întins o mână înmănușată, albă. Mi-am dat picioarele jos, cu grijă să le țin adunate, și am izbutit să ies grațios din Rolls.

— Bine ați venit la Mar-a-Lago.

Valetul a afișat un zâmbet de star de cinema.

Keith a venit pe după Rolls — purta un smoching negru și un rubin înfipt la cămașă, de vreme ce balul Roșu și Alb impunea tuturor să poarte una dintre sau amândouă aceste culori — și mi-a oferit brațul.

— Mergem, draga mea?

— Mergem, am încuviințat.

Am înaintat pe o alee presărată cu petale de trandafir roșii și albe.

Chiar înainte de a ajunge la ușile impunătoare, ochii mi s-au îndreptat speriați spre Keith. El mi-a strâns mâna.

— Ai să-i dai gata.

Cu mulți ani în urmă, Lily și cu mine închiriaserăm *Frumușica*, film pe care ea l-a adorat, iar eu l-am disprețuit. Și tu ai putea să fii o târfă și să sfârșești trăind fericită până la adânci bătrânețe. Lily a spus că o luasem prea literal — nu se presupunea c-ar fi viața reală și toată lumea știa asta. Ei bine, *firește* că nu era viața reală. În viața reală, Cenușăreasa nu era transformată și apoi — *pac!* — se ducea la bal.

Imaginați-vă că eram șocată când mi s-a întâmplat mie.

Și iată-mă, stând în capul marii scări ce cobora spre o uriașă sală de bal în auriu și ivoriu, luminată de ceea ce păreau sute de candelabre de cristal. Era plină dintr-un perete într-altul cu unii dintre cei mai frumoși și mai bogați oameni de pe planetă. Erau de toate vârstele, de la tinerețe până la senectute. În capătul îndepărtat al sălii de bal, pe o scenă, Starlight Orchestra a lui Valerie Romanoff cânta *Bad, Bad Leroy Brown* — nu fac mișto de voi — și câteva zeci de perechi dansau. Erau patru baruri și patru bufete diferite, plus chelneri în sacouri albe servind în dreapta și-n stânga mâncare și băutură.

— Drept prin mulțime până în centru, apoi te întorci spre barul din stânga ta, m-a instruit Keith.

În timp ce coboram treptele, am simțit privirile îndreptându-se spre noi.

Nu te-mpiedica, nu te-mpiedica, nu te-mpiedica, îmi spuneam eu.

Am ajuns pe podeaua de lemn tare, și apoi Keith m-a escortat prin mulțimea aristocraților din Palm Beach. În jurul nostru, oamenii șopteau când treceam noi.

— Ea cine e?

— E superbă.

— Ce rochie are.

— Cum arată părul ei.

— Am văzut-o în Torremolinos, primăvara trecută!

Și atunci Pembroke a pășit în fața mea, purtând un smoching atât de bine croit, încât îi masca perfect burtoiul de însărcinat în șapte luni.

— Megan? Ochii lui au alunecat spre adâncitura dintre sânii mei, de parcă ar fi sperat că rochia avea cumva să se topească sub acțiunea privirii lui fierbinți. *Drace!*

— Mersi, am spus eu. Pembroke Hutchinson, Keith Genteel. Keith, Pembroke.

Pembroke a râs.

— Îl cunosc pe Keith. El o face pe maică-mea. Nu la propriu, firește. Deci cum de-l știi tu pe Keith, Megan?

— E prietena unui prieten. Keith a rânjit diavolește, apoi m-a sărutat pe obraz. Mă duc să-l găsesc pe Marco. Ești bine?

— Mai mult decât bine, l-am asigurat.

Era ridicol, știu, dar acel „drace" al lui Pembroke îmi dăduse aripi de încredere.

Când Keith s-a îndepărtat, Pembroke a stăruit să-mi dea un martini de măr. M-a luat de braț și ne-am îndreptat spre bar. N-am făcut mai mult de zece pași până să-mi aud din nou numele.

— *Megan?*

Era Sage, într-o rochie lungă, stacojie, al cărei decolteu îi ajungea până la buricul cu piercing de diamant.

— Oh, bună, Sage.

Nicio surpriză că sora sa era chiar în spatele ei, într-o amuțitoare rochie albă, cu bretele în jurul gâtului, lungă până în pământ. Cu ea era miniaturala Precious Baldridge, de la umilirea mea în piscină, purtând un bronz artificial și o rochie de mătase roșie ca rujul, despicată mult la spate. Sage se holba la mine. La fel și Precious.

— Ce *faci* aici?

Sage abia a reușit să articuleze.

— Același lucru ca și tine: ajut la colectarea fondurilor pentru ANCSD, i-am răspuns eu.

Îmi făcusem temele. Majoritatea evenimentelor din timpul Sezonului erau ostentativ organizate în scopuri caritabile, deși, de fapt, erau un pretext pentru cei ridicol de bogați, mărginiți și interesați numai de persoana lor să încerce să se depășească unii pe alții în luxul toaletelor și în strălucirea bijuteriilor. Balul acesta, de pildă, era organizat pentru Alianța Națională de Cercetare a Schizofreniei și a Depresiei.

Sage și-a dat după ureche câteva bucle desprinse din părul strâns.

— Vreau să spun, cum ai *intrat* aici?

— Ăă...

— Ce mai contează? a exclamat Precious. E aici și evident că e de-aici. Doamne — ador rochia ta. De ce nu mi-a arătat-o stilistul meu pe-asta?

Pembroke a rânjit la mine.

— Aproape că n-am recunoscut-o cu haine pe ea.

A hohotit zgomotos la propria istețime.

— Aș putea să mă dezbrac ca să-ți amintesc, dar sunt sigură că ai o imaginație vie.

Speram din tot sufletul ca asta să treacă drept tachinare glumeață, dar mie-mi venea să-i trag un pumn.

El a râs.

— Cum rămâne cu martini acela de măr?

— Altceva, i-am răspuns eu și m-am uitat la Rose. Voi ce beți?

— Flirtini.

N-aveam nicio idee ce însemna asta.

— Bine, atunci, i-am spus lui Pembroke. Un flirtini.

— Flirtini să fie.

El s-a îndepărtat, iar locul lui a fost ocupat de o alta dintre prietenele gemenelor de cu o noapte înainte, cea cu implanturi de sâni care-ți săreau în ochi. Cum se numea oare? Era ceva ce-mi aducea aminte de *Sesame Street*. Cookie Monster? Oscar the Grouch? Asta era! Grouch[1]. Suzanne de Grouchy. Ea s-a uitat lung la mine, cu nestingherită admirație.

— Zac Posen, nu-i așa?

Nici măcar nu încerca o scuză pentru seara de dinainte. Am jucat în continuare ca și când eram prea nonconformistă ca să-mi doresc vreuna.

— Bineînțeles, am mințit eu.

Nu-mi aminteam nicicum cine îmi făcuse rochia.

[1] Ursuz, morocănos (lb. eng.).

Sage și-a mijit ochii spre mine și mi-am impus să rămân calmă.

— Ce s-a întâmplat cu părul creț și gunoaiele de haine?

Pentru *asta* eram pregătită, grație carierei mele nu-foarte-strălucite de dinainte.

— Te rog, Sage. Tot ce iau la mine când călătoresc e o sticlă de apă minerală Evian, glossul de buze și cele mai confortabile haine ale mele.

Și am încercat să imit cât mai bine scuturatul ei de plete. În urmă cu o lună, la *Scoop*, scrisesem textul de sub fotografii pentru un interviu cu trei top-modele. Kate Moss explicase că ea nu se machiază niciodată când călătorește.

— Pentru că *eu* nu am nevoie să impresionez pe nimeni.

Momentul acesta avea să fie gravat pentru totdeauna în creierul meu. Sage a clipit. Rânjetul superior i s-a șters de pe față și a pufnit.

— Păi, ai fi putut să ne spui și nouă.

Eu am zâmbit dulce.

— Cum ziceam, nu am nevoie să impresionez pe nimeni.

Și totuși impresionam pe cineva. Pe Sage și pe Rose. Exact cele pe care trebuia să le impresionez. Poate că nu mă plăceau, dar nu mai exista nicio fărâmă de dispreț în ochii lor. După toate criteriile, ăsta era un progres.

— Poftim! Pembroke se întorsese, întinzându-mi o băutură roz într-un pahar de martini. Un flirtini.

— Ești o dulceață.

Dulceață? Cine mă credeam? Eram tentată să dau paharul pe gât dintr-odată, ca să-mi alimentez mai bine farsa, dar mi-am amintit sfatul lui Keith să sorb

doar puțin, așa că l-am urmat, prefăcându-mă foarte interesată de perechile care dansau pe o melodie de Bee Gees pe care n-ar trebui să danseze nimeni, niciodată.

— Dansezi? s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am întors și m-am trezit că mă uit în ochii imposibil de albaștri ai tipului care-mi dăduse prosopul noaptea trecută. Will Phillips. Acum, în loc de corp înroșit tot, purtam o rochie roșie. Părea potrivit.

— Cum poți să dansezi pe rahatul ăsta, Will? a întrebat Sage.

Orchestra tocmai începuse *Strangers in the Night*. Am ezitat când perechi destul de în vârstă ca să-și fi pierdut virginitatea pe Sinatra — nu, pe Edith Piaf — au ocupat ringul de dans.

— Gândește-te ca la ceva cu adevărat retro, i-a spus Will lui Sage, apoi s-a întors din nou spre mine. Deci?

A întins o mână.

— Desigur.

Pe moment, mi-a fost greu să-mi desprind privirea de ochii lui, până ce mi-am amintit exact cu cine era tipul ăsta prieten și pe ce anume fuseseră fixați ochii lui înainte. *Lucrez*, mi-am spus eu. Aveam două săptămâni până ce se va întoarce Laurel și va vedea că fetele nu erau cu nimic mai aproape de a intra la Duke, moment în care aveam să fiu dată afară cu un șut în fund — două săptămâni ca să aflu tot ce puteam despre bogații, stricații și nesuferiții din Palm Beach. Mi-am strecurat mâna într-a lui. Fiecare minut conta.

— Îmi cer scuze pentru seara trecută, a zis Will în timp ce mă înconjura cu brațele. A fost o surpriză și pentru mine.

Să-l cred sau să nu-l cred, aceasta era întrebarea. Aveam să cuget mai târziu.

— N-a fost cine știe ce, am spus eu calmă. Doar o glumă prostească. Deci, tu de unde le cunoști pe gemene?

— Locuiesc alături, la Barbados.

Am început să ne mișcăm în ritmul așa-zisei muzici.

Vecinul de alături, care le cunoștea dintotdeauna. Perfect.

— Barbados e o insulă din Caraibe, am zis eu, tachinându-l.

— De fapt, e numele proprietății noastre. Oamenii din Palm Beach nu pot rezista tentației de a-și boteza casele. Cred că e ceva în apă.

— Adică ai crescut practic cu Sage și Rose? am întrebat.

— Nu chiar. Eu am douăzeci și trei de ani. Am absolvit Northwestern în iunie trecut.

Era de vârsta mea. Ceea ce năștea întrebarea ce căuta să-și piardă vremea cu un grup de copile de liceu. Iar asta m-a condus la concluzia evidentă: se culcase cu una dintre ele. Acolo de unde veneam eu, noi numeam asta o fărădelege. Și, indiferent de unde veneai, era pur și simplu... *scârbos*.

— Dar tu?

S-a dat puțin înapoi, cât să se poată uita la mine.

— Yale, am răspuns cu modestie.

El a fluierat încetișor.

— Și ești meditatoare? Fiindcă tu ți-ai ales asta? Ce ai studiat?

— Literatura. Adevărul părea destul de sigur. Tu?

— Istoria artei. Tata este comerciant de artă. Eu încerc să mă hotărăsc dacă să intru sau nu în afacere. Principala sa galerie e pe Worth Avenue, mai exact. Sunt sigur că o știi, Phillips Gallery.

Am rezistat ispitei de a-mi da ochii peste cap la discursul plin de autoimportanță al tipului. Chiar toți oamenii ăștia își închipuiau că mica lor lume era centrul universului?

— Acum sunt pentru prima oară în Palm Beach, i-am spus eu, încercând să rămân concentrată la cercetările pe care le aveam de făcut. Nu am văzut încă mai nimic din insulă.

Speram să înghită momeala pe care tocmai o lăsasem să plutească. Oare ce ghid mai bun pentru turul insulei aș fi putut avea decât Băiatul din Barbados?

— Tata expune niște lucrări de Corot la galerie. Poate ți-ar plăcea să le vezi. M-aș bucura să-ți arăt împrejurimile mâine.

Oh, da. Cârlig, undiță și plumb.

— Mi-ar plăcea.

Am zâmbit peste umărul lui, închipuindu-mi toate secretele de bucătărie internă pe care le-aș fi putut obține de la el a doua zi. Iar când un moșneag într-o jachetă roșie s-a ciocnit de mine, lipindu-mă de Will, ei bine... nici măcar nu m-am supărat.

Începea să fie *distractiv*.

Identificați care parte din fraza următoare este incorectă:

Este o (a) idee excelentă, teoretic, să (b) te deghizezi în cineva care (c) nu ești când (d) încerci să impresionezi un membru al sexului opus. (e) Nicio greșeală.

capitolul treisprezece

În pofida progresului minor pe care-l obținusem cu gemenele la petrecere — cel puțin, eram din nou Megan, în loc de Creața —, am hotărât să nu pornesc în urmărirea lor în dimineața următoare. Mi-am închipuit că îmi voi vedea de micul dejun în casa principală și de anticipata mea după-amiază cu vecinul-probabil-violator al gemenelor Baker, Will Phillips.

S-a dovedit că n-ar fi fost nevoie. Gemenele au bătut la ușa mea, trezindu-mă la ora aproape rezonabilă de zece dimineața. Erau îmbrăcate pentru distracție la soare. Sage avea un bikini cam cât trei foi de bilețele Post-it, în vreme ce Rose purta un costum cu totul negru, decupat în părți pe talie, făcând-o să arate de parcă picioarele ei aveau doi metri și jumătate lungime.

Sage a vorbit cea dintâi. Și-a încrucișat brațele, mijindu-și ochii.

— Știm cine ești.

Demascată. Cam atât durase încercarea lui Marco și a lui Keith de-a mă face să trec drept una de-a lor.

A fost distractiv cât a ținut. Toate cele șaisprezece ore de iluzie.

— OK, bine, am început eu. Deci nu sunt chiar...

— Te-am căutat pe Google, m-a întrerupt Rose.

Sage a dat din cap.

— Ești Megan Smith din Main Line Philadelphia — Gladwyne, Pennsylvania, mai precis. Familia ta a sponsorizat un bal de binefacere, primăvara trecută, pentru centrul de transplant al Spitalului Universitar din Pennsylvania. Mama ta a purtat Chanel, iar tu ai purtat Versace. Am citit totul despre eveniment.

Sponsorizarea unei binefaceri primăvara trecută era la fel de departe de realitatea vieții mele pe cât era și rizibil, dar piesele de puzzle se rearanjau singure în capul meu. Smith nu era un nume neobișnuit, cum nu era nici Megan. Faptul că exista o altă fată cu numele meu care provenea dintr-o familie ultrabogată n-ar fi trebuit să fie o surpriză. Mă căutasem și eu pe Google o dată sau de două ori. OK, de vreo zece sau douăsprezece ori. În afară de site-urile referitoare la Yale, persoana mea adevărată era o nonentitate pe Internet. Dar erau menționate aproape 93.700 de alte Megan Smith. Și se părea că una era bogată.

— Cel puțin, acum știm cum de ai fost invitată la bal, a murmurat Rose.

— Și de unde a venit rochia, a adăugat Sage. Ar fi trebuit să ne spui, Megan.

S-au îndepărtat în grabă. Am riscat să strig o dată după ele:

— Sunteți gata să învățați cu mine, fetelor?

E uluitor cât de repede o pereche de gemene pot striga *nu* peste umăr.

Am sfârșit prin a comanda micul dejun în cameră — doi croasanți proaspăt scoși din cuptor, o farfurie cu felii de fructe tropicale și o carafă de cafea etiopiană — și mi-am petrecut restul dimineții în apartamentul meu privat, făcând ceva cercetări despre Gladwyne, Pennsylvania, reședința celeilalte Megan Smith. Gladwyne era un alt loc dintre acelea care făceau Concord-ul din New Hampshire, orășelul în care crescusem eu, să pară o țară din lumea a treia.

Eram în toiul săpăturilor despre Gladwyne când un gând înspăimântător mi-a fulgerat deodată prin minte. Când aveam să mă duc mai târziu la întâlnire cu Will, el se va aștepta s-o vadă pe fata cu care dansase seara trecută. Numai că fata aceea nu exista. Cu părul meu de toate zilele și fără haine de lux, eram groaznică. Dacă nu puteam să-l fac pe *Mister* Keith să se materializeze în apartamentul meu, eram pierdută.

Panicată, am făcut un duș, mi-am spălat părul și am îmbrăcat o combinație între costumațiile unu și doi de la Century 21. Apoi am dat fuga la reședința principală — evitând intenționat terasa piscinei, unde ar fi putut fi gemenele —, ca s-o găsesc pe zâna mea cea bună.

Cu vreo câteva fraze introductive, i-am explicat impasul. Nu toată povestea, firește — Marco n-avea de unde știi că eram, de fapt, o jurnalistă sub acoperire —, dar i-am povestit cum gemenele mă luaseră drept altcineva, o mult mai bogată Megan Smith. El a considerat că toată faza era o demență și a părut să înțeleagă importanța de a nu face nimic să le scot din cap impresia falsă. Din, ăă, motive pur academice.

— Nu te îngrijora, iubito, a gângurit Marco, așezând rulourile cu scorțișoară la răcit, pe un stativ. E o lovitură norocoasă a sorții. Cred că-ți pot veni eu în ajutor. Ia un rulou!

Am înfulecat unul cât ai clipi, simțindu-mă ușurată la gândul că el credea că mă poate ajuta și proaspăt împovărată de vinovăție. Marco se arătase extraordinar de drăguț cu mine din prima clipă în care ne cunoscuserăm, iar eu fusesem mai puțin decât sinceră în privința intențiilor mele în Palm Beach. *Dar așa face un jurnalist*, mi-am amintit eu.

Când Marco m-a condus la bungalow-ul său roz din capătul de nord al proprietății, remușcările mi-au mai trecut. S-a dovedit că nu eram singura care avea un secret. Când Marco nu era bucătarul Marco, era Zsa Zsa Lahore, cea mai strălucitoare regină a travestiților de pe partea aceasta a coastei. Și se întâmpla să aibă exact măsurile mele.

Am trecut prin livingul în roșu și alb, cu o canapea tapițată cu un imprimeu tip piele de șopârlă — Marco se afla, în momentul acela, într-o fază western — și am intrat în dormitorul lui. Spre deosebire de comportamentul lui general, acesta era agresiv masculin, tot numai argint și crom, cu o pictură deasupra patului înfățișând doi cowboy privindu-se unul pe altul cu dorință. Cât de *Brokeback*[1]!

— Șifonierele mele sunt la dispoziția ta, m-a anunțat el, deschizând o ușă dublă către o garderobă aproape la fel de mare cât dormitorul.

[1] Aluzie la filmul *Brokeback Mountain* (2005), în care este înfățișată relația romantică dintre doi bărbați (n. red.).

Cât de generoasă poate fi o zână bună! Garderoba era plină, rafturi după rafturi, cu haine superbe de designer. El a început să scoată variante.

— Pentru vizita la galerie cu Will, mă gândesc la niște pantaloni Bottega Veneta negri, de crep, cu talie înaltă, și la o bluză Fendi de șifon ivoriu. Acum, hai să mai găsim și altele.

Am încercat să protestez, dar până când a terminat el de scotocit, îmi umpluse o valiză mare și o geantă de voiaj imensă, spunând că o să am nevoie de hainele astea pe viitor.

— Sfatul meu pentru ceea ce porți acum, iubito? Dă-le foc.

După asta, au urmat părul și machiajul. Marco nu avea geniul lui Keith la aranjatul părului, dar m-a învățat să folosesc o placă de îndreptat. Apoi a urmat machiajul, pe care mi l-a reușit mai mult decât perfect, iar la sfârșit m-am îmbrăcat în hainele pe care mi le sugerase. Mi s-au potrivit. M-am uitat în jos, la espadrilele mele negre, și mi-am mușcat buza, îngrijorată. Până și eu îmi dădeam seama că erau inacceptabile.

— Vai mie.

Marco și-a ros o unghie perfect manichiurată.

Eu purtam măsura 37. El 39. Deodată, a pocnit din degete.

— Pantofi de balet Chanel cu elastic, iubito. Exact ce ne trebuie.

I-am încercat — tot erau prea mari, dar stăteau pe picior datorită elasticului. Mi-a făgăduit să-l sune pe Keith și să-i aducă alte opțiuni. Eu am protestat încă o dată, dar Marco nici n-a vrut să audă.

— *Iubiho*, s-a maimuțărit el cu un accent aproape perfect de Zsa Zsa Gabor, în timp ce-mi acoperea genele cu rimel, arăți trăsnet. Ce mașină vei folosi?

La asta nu mă gândisem nicio clipă și i-am mărturisit și lui Marco. În exact cincisprezece minute, trebuia să fiu în centru, pe Worth Avenue, unde Will avea să mă conducă în marele tur prin galeria tatălui său și apoi să mă scoată la Breakers, pentru ceai.

— Ia Ferrari-ul, m-a sfătuit Marco. Ferrari-ul roșu. E cel mai distractiv de condus. Poți manevra un schimbător de viteze?

A zâmbit la insinuarea sexuală.

— Fii sigur că da, am râs eu.

Camionul tatălui meu avea transmisie manuală.

Marco a zâmbit.

— Sfatul meu, iubito? Când ți se dă prilejul să mânuiești un schimbător, fă-o.

Phillips Gallery era situată în capătul nordic al lui Worth Avenue și nu avea decât o singură pictură în vitrină: un pod de piatră rural din Franța. O pancartă încă și mai discretă anunța PHILLIPS GALLERY: PALM BEACH. LUCRĂRI DE JEAN-BAPTISTE CAMILLE COROT. DE LA 13 NOIEMBRIE PÂNĂ LA 23 DECEMBRIE.

Mi-am lăsat mașina la cabina valetului, drept în fața galeriei, și am intrat. Deci asta era. Galeria pe care tatăl lui Will ar fi vrut s-o conducă el. Încăperea din față era orbitor de albă, cu podea de parchet lustruit. Aerul condiționat era o plăcere după soarele și umezeala de afară.

Am fost întâmpinată de o tânără femeie într-un costum negru foarte strâns pe corp, cu bronzul

obligatoriu de Palm Beach și un păr blond, tăiat drept, la nivelul umerilor.

— Bine ați venit la Phillips Gallery. Eu sunt Giselle Keenan, mi-a spus ea.

Apoi și-a întors capul și m-a privit din nou.

— Sper că nu vă supărați că vă întreb, dar... cine v-a vopsit părul? Șuvițele sunt *minunate*.

— Ăă, Keith, i-am spus, neputând să-mi aduc aminte numele întreg.

— Vestitul Keith? Giselle i-a rostit numele cu reverență stăpânită. Eu am încercat de nu știu câte ori să mă programez la el. Cum ați reușit?

— Stau la Les Anges...

— La gemenele Baker? Am fost împreună în comitetul balului Inimi și Speranțe, sezonul trecut. Să le spuneți că Giselle le salută, OK? Mi-a plăcut mult apariția lor în *Vanity Fair*.

— Desigur, i-am spus eu, luând câteva notițe mintale. De fapt, eu am venit să-l întâlnesc pe Will Phillips. Mă așteaptă. Sunt Megan.

— Imediat.

A apăsat câteva butoane ale sistemului ei de telefonie. În timpul ăsta, un tip bine îmbrăcat, cu păr ciufulit și tenul rumen al cuiva care petrece mult timp cu barca sau pe terenurile de golf sau amândouă, a intrat în galerie. Mi-a zâmbit în felul acela în care văzusem atât de mulți tipi zâmbindu-i surorii mele. Primul meu impuls a fost să mă întorc să văd dacă îi zâmbea vreunei fete cu adevărat sexy, care stătea în spatele meu. După câte se părea, efectul Cenușăreasa durase și după bal.

Tocmai când marinarul meu jucător de golf făcea câțiva pași în direcția mea, a apărut și Will.

— Megan? Bine-ai venit la galerie.

Purta o bluză de trening, un tricou bleu descheiat la guler, pantaloni kaki și espadrile maro, fără șosete. Curând aveam să aflu că această costumație, cu diverse variațiuni, era uniforma bărbătească neoficială din Palm Beach. Marinarul meu mi-a oferit o mică înclinare a capului și o privire înțelegătoare de regret. Apoi s-a întors și a ieșit.

— Ai avut răgazul să te uiți deja pe-aici? a întrebat Will.

— Nu prea. Dar sala asta e superbă.

— Eu am crescut aici. Nici măcar n-o mai văd, a mărturisit Will.

Voiam ca Will să se simtă destul de în largul lui în prezența mea — ce alt băiat tipic ar fi putut fi mai potrivit pentru un articol despre Palm Beach? —, dar îmi venea greu să-mi înăbuș dorința de a-i trage un șut în fluierul piciorului pentru că era atât de răsfățat de soartă.

— Vrei să facem turul scurt și apoi să mergem la o plimbare pe bulevard?

— Sună bine, i-am răspuns.

Mai mult a vorbit Will, iar eu mai mult am tăcut în timp ce m-a condus prin cele două săli mari ale galeriei. Avea cunoștințe enciclopedice despre viața și opera lui Corot și mi-a prezentat cele trei perioade distincte de creație ale artistului, după care s-a întors spre mine.

— Hai să mergem.

Am ieșit în orbitorul soare al începutului de după-amiază și am luat-o la dreapta, pe trotuar, trecând pe lângă un magazin de designer după altul. Ferragamo. Gucci. Hermès. Tiffany. Nici urmă de Gap sau de Starbucks cât vedeai cu ochii. Traficul pietonal era lejer, iar ziua era călduroasă. Singura activitate

autentică era în fața unui restaurant numit Ta-boo, unde un detașament de valeți parca eficient o lungă coadă de Bentley-uri, Mercedes-uri și Rolls-Royce-uri.

Am observat un indicator de limitare de viteză pe care era trecută și viteza minimă, nu doar cea maximă. Cum era posibil să ai o viteză *minimă* admisă?

— Ce-i cu indicatorul ăla? am întrebat eu.

— În Philadelphia nu există din astea? Părea deconcertat. Îi împiedică pe turiști să încetinească pentru a căsca gura. Oamenii de aici țin să li se respecte intimitatea.

— Cine a spus că sunt din Philadelphia?

— Sage.

Atunci, OK. Asta s-ar fi putut să fie în avantajul meu. În scopurile investigației, nu strica dacă și Will credea că eram cealaltă Megan.

— Știi, eu n-am fost niciodată în Philly, a zis Will. Povestește-mi despre locul în care ai crescut.

Grație căutărilor mele pe Internet chiar din dimineața aceea, nu mi-a fost prea greu. I-am povestit unde îmi plăcea să iau masa (Tre Scalini), unde îmi plăcea să-mi fac cumpărăturile (Smack Parlour) și unde îmi plăcea să mă duc în vacanță (Gstaad, la schiat, și Bruxelles, la cumpărături). M-am distrat atât de bine inventându-mă pe mine însămi, încât abia de-am băgat de seamă că făcusem turul complet al lui Worth Avenue și ajunseserăm din nou în fața galeriei.

Will s-a uitat la ceas.

— Trebuie să mă întorc la muncă.

Stai puțin, cum rămâne cu Breakers?

— Mulțumesc pentru tur. I-am atins brațul. Poate mai ieșim și altă dată împreună.

Asta era metoda mea nerușinată de a spune: *Invită-mă la cocteiluri, frumosule.* Cine știe ce-aș fi putut scoate de la el după două sau trei pahare?

— Da, poate. Ai grijă de tine, Megan.

Nu m-am putut abține să nu-mi zic că mi s-a părut că arăta un pic confuz când a intrat înapoi în galerie.

Alegeți cel mai bun antonim (perechea de cuvinte cu înțeles diferit) pentru următoarea pereche de termeni:

DEZBINĂ ȘI CUCEREȘTE

(a) invită și petrece
(b) desparte și distruge
(c) evidențiază și divulgă
(d) unifică și supune
(e) manichiură și pedichiură

capitolul paisprezece

Străbăteam de-acum familiara alee de pietriș alb dintre casa principală și vila gemenelor, recapitulând bizara încheiere a plimbării mele cu Will, când am auzit strigăte venind dinspre terasa piscinei. Gemenele — nu le puteam deosebi vocile — și încă cineva.

Ce curios.

Insultele zburau în toate părțile când am ieșit de pe alee și m-am ascuns după un palmier, chiar în capătul de vest al terasei piscinei. De acolo, puteam vedea peste terasă până la chioșcul barului, unde avea loc bătălia regală. Fetele erau în continuare în costume de baie, iar cealaltă femeie era îmbrăcată într-un costum bej format din pantaloni și taior.

— Nu pot să cred, Zenith! zbiera Sage. Te consideri impresar? Ești de rahat!

Impresar? Adică impresarul care trebuia să le introducă pe gemene în acel nepreținut domeniu al filmului, televiziunii și modellingului?

Zenith a tras adânc aer în piept, în mod clar încercând să-și păstreze stăpânirea de sine.

— Uite, genul ăsta de lucruri se întâmplă tot timpul — înțelegerile cad când vine vorba ca oamenii să scrie cecuri.

— Ai spus că o să ne faci rost de propriul nostru serial de televiziune. De propriul nostru film. De propriul nostru lanț de cluburi, a scâncit Rose. Ai spus că o să facem lumea să uite de Paris și de Nicole!

— Uite, *există* o ofertă pe rol. Dacă nu ați fi niște puștoaice atât de alintate, ați accepta-o imediat, a spumegat Zenith.

— Spray de bronzat Golden Glow? Și eu să fiu rahatul de poză „înainte"? Sage Baker nu e *niciodată* o poză de „înainte"!

Sage Baker ca poză „înainte"? Delicios.

— Ai terminat? a întrebat Zenith, liniștită.

— Ieși dracului de pe proprietatea noastră, a răspuns Sage.

— Nimic nu m-ar face mai fericită. Să nu mă mai sunați niciodată.

Zenith a pornit spre ieșire, traversând terasa piscinei, din fericire luând-o pe o alee pe unde nu risca să dea de mine.

— Nu, tu să nu ne mai suni vreodată *pe noi*!

Sage și-a scos una dintre sandalele ei cu strasuri și a aruncat-o spre impresara care se retrăgea. A nimerit în piscină.

— Și arăți de rahat în bej! Sage s-a întors spre sora ei. Dă-o dracului! O să găsim un alt impresar. Vino, Rose, hai să ne pilim.

— Nu.

Rose arăta de parcă era gata să plângă.

— *Nu?* a repetat Sage, nevenindu-i să creadă.

Nici mie nu-mi venea să cred. N-o știam pe Rose capabilă să-i spună cuvântul ăsta surorii sale.

— S-a ales... praful.

Rose a luat-o la fugă pe terasă și a coborât treptele spre plajă, lăsând-o singură pe Sage. Pentru o fracțiune de secundă, a părut că Sage avea să se ducă după ea. Dar apoi a pornit cu pași mari spre casa lor, aruncându-și sandala din picior în piscină, din mers.

Dezbină și cucerește, mi-am spus eu. Casa gemenelor era deja dezbinată. Tot ce trebuia să fac era să cuceresc.

Am luat-o înapoi spre plajă și am încercat să par degajată, de parcă întâmplător îmi făceam plimbarea de după-amiază pe acolo. Aproape numaidecât am văzut-o pe Rose, făcând pași mărunți de-a lungul nisipului udat de valuri, dansând și ferindu-se de fiecare val care venea, ca apoi să se apropie iar de ocean, să-și ude picioarele.

— Ai ieșit la plimbare? am întrebat-o când m-am apropiat.

Îi tremura buza de jos.

— Hei, te simți bine?

Ea a clătinat din cap. Începuse fluxul și un val a venit periculos de aproape să ne ude picioarele. Am sărit înapoi, gândindu-mă că balerinii lui Marco nu erau rezistenți la apă.

— Unde e sora mea? a întrebat Rose, părând îngrijorată.

Am dat din umeri.

— Nu știu.

Rose s-a îndepărtat de apă și s-a așezat pe un dig de piatră. Am urmat-o, dându-mi seama că dacă Sage se uita spre plajă, ne-ar fi putut vedea împreună. Ăsta era și scopul.

— Suntem complet distruse, a murmurat în cele din urmă Rose. Sage și cu mine.

I-auzi.

— Cum distruse?

Ea și-a ținut privirile ațintite spre apă.

— Îți aduci aminte ce ți-a spus Sage în seara în care ai venit... despre impresara noastră din Los Angeles? Toate ofertele și cum aveam noi să ne facem singure banii noștri?

Am dat din cap și i-am așteptat explicația. Și am așteptat. În cele din urmă, ea și-a dat drumul, într-un monolog care sfida toate regulile de punctuație și de sintaxă:

— Sage a zis că dacă făceam interviul din *Vanity Fair* vom deveni faimoase și nu vom mai putea să mergem nicăieri după aceea fără camere de televiziune după noi, și asta suna distractiv, pentru că așa sunt oamenii faimoși, cum să spun, tot timpul urmăriți și așa mai departe... Așa că Sage a angajat-o pe impresara asta din Los Angeles și urma să avem toate ofertele alea, cum să spun, pentru un film, și propriul nostru *reality-show* și, cum să spun, oferte de la companiile de cosmetice, dar nu din cele ieftine, știi?

Am dat din nou din cap. Se părea că era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

— Ei bine, a continuat Rose, după cum am aflat, niciuna dintre afacerile astea n-a ieșit, dar nu știu de ce și, cum să spun, a rămas doar fleacul ăsta cu spray-ul de bronzat? Oh, și poate și celălalt lucru, care nu era sigur, dar era pentru un lanț de magazine în Sud care vinde, cum să spun, jeanși Jessica Simpson, pe care ea nici măcar nu-i poartă.

— Uau.

Compătimirea mea a părut s-o încurajeze pe Rose. A continuat:

— Oricum, n-am fi putut scoate destul pentru a trăi, cum să spun, un an. Dar deja am spus la dracu' banilor de la bunica și n-ar fi trebuit niciodată să te facem să înoți dezbrăcată pentru că acum ne urăști și n-o să mai vrei deloc să fii meditatoarea noastră și, chiar dacă ai vrea, la ce bun?

A clipit de două ori.

— Se înțelege ceva?

Într-un univers gramatical alternativ, poate. Dar prinsesem esența, pentru că esența părea exact prilejul pe care îl doream. Sage îi vârâse în cap lui Rose ideea că nu aveau nevoie de banii bunicii, pentru că își vor putea face și singure niște bani ai lor. *Ergo*, pe mine mă puteau elimina din schemă. Foarte greșit. Rose mi se destăinuia pentru că era speriată de moarte de gândul de a fi rămas fără fonduri.

Nimic nu se compară cu a fi nevoie de tine.

— Deci... poți să ne ajuți? a întrebat ea.

Puteam s-o meditez pe ea, ceea ce mi-ar fi adus mai mult timp în paradis — un lucru bun. Nu. Un lucru minunat. Dar puteam oare s-o fac să intre la Duke? Chiar dacă aș fi lucrat cu ea zi și noapte în următoarele șapte săptămâni și jumătate, nu eram sigură că avea IQ-ul unei mingi de tenis. Plus că *ambele* gemene trebuiau să ia admiterea, iar Sage prefera să fie versiunea de Palm Beach a lui Heidi Fleiss[1] decât să fie meditată de mine.

[1] Supranumită Hollywood Madam, este o fostă patroană de casă de toleranță și, deopotrivă, o personalitate prezentă regulat în platourile televiziunilor în anii 1990.

Cel puțin ajunsesem undeva cu *una* dintre gemene. Poate că nici sora ei nu era prea departe.

În noaptea aceea, ca orice jurnalist de anchetă conștiincios, am lucrat la notițele mele. Între Marco, domnul Keith, Will și gemene, aveam mai mult decât suficient noroi să acopăr privilegiații din Palm Beach.

De la Suzanne de Grouchy, după unul dintre prea multele flirtini-uri de la balul Roșu și Alb: O prințesă de societate care își înjunghiase soțul cu un cuțit de bucătărie clasic Wüsthof-Trident, după ce îl prinsese cu una dintre prietenele lui Suzanne, primise două luni de arest la domiciliu. Prietena ei fusese expediată în sudul Franței.

De la Keith, în timpul unei ședințe de machiaj: Anul trecut, un azil numit Locul Păcii și-a anulat obișnuitul bal de strângere de fonduri din Sezon, trimițând în schimb invitații care anunțau că „oaspeții" puteau sta acasă, confortabil, și să expedieze o donație. Locul Păcii primea în mod normal peste un milion de dolari din donații la evenimentul lor. În anul în care n-au mai organizat balul, au strâns doar cinci mii. „Balurile de binefacere în timpul Sezonului, declarase Keith, sunt contribuția obștească a celor din Palm Beach."

De la Rose însăși, cu un șervet împăturit în poală: Uneori, să-ți mesteci mâncarea și apoi s-o scuipi este la fel de satisfăcător, cum să spun, ca mâncatul... știi?

Serios. Eu n-aș fi putut inventa chestia asta nici dac-aș fi încercat.

Mă gândisem că aveam să stau aici doar două săptămâni. Dar Rose îmi dăduse posibilitatea unei șederi de două luni. Ca să pun lucrurile pe roate, trebuia s-o

aduc la bord și pe Sage. Prin urmare, a doua zi dimineață, mi-am îndreptat părul cu placa, am îmbrăcat una dintre toaletele mai lumești pe care mi le împrumutase Marco — jeanși Joe cu talie joasă care intraseră la apă și un tricou alb Petit Bateau — și m-am postat la răscrucea culoarului dintre cele două apartamente.

Pe la unsprezece, a apărut Sage, purtând jeanși bleumarin subțiri, un maiou alb cu aripi de înger în față și sandale cu multe curele, imposibil de înalte. În afară de încălțări, eram îmbrăcate cam la fel.

Am luat asta drept un semn.

— Sage!

Ea a părut enervată mai înainte de a deschide gura.

— Ce vrei?

— Păi..., m-am sprijinit cu spatele de perete, încercând să arăt cât mai oropsită cu putință.

— *Ce-i?* s-a răstit ea. Ai luat lăței de la cineva la clubul *Bath and Tennis* sau ce?

Am încetat să mă mai prefac dezolată. Evident, Lily avea talentul actoricesc în familia noastră, dar acum era prea târziu să mai dau înapoi.

— Ascultă, Sage, o să-ți vorbesc deschis.

Adevărat. Pentru un jurnalist care ar face orice ca să-și obțină povestea.

— Știu că nu-ți pasă de învățat, dar, pe cinstite?

Îmi țineam pumnii.

— Eu chiar am nevoie de slujba asta.

Ea s-a uitat la mine cu o expresie ce aducea cu interesul profesional.

— Pentru că ai datorii?

— Exact.

Absolut adevărat.

— Datorii mari?

Am încuviințat.

Sage a dat din cap, cu gravitate.

— Cred că pot să-mi închipui. Acum doi ani, Precious avea două locuri în rândurile din față la Săptămâna Modei din New York, iar hainele erau mortale anul acela. Iar ea a sfârșit, cum să-ți spun, cu trei sute de mii de dolari datorie, iar mama ei *s-a isterizat* pentru că limita de pe cardul ei de credit era doar de o sută de mii de dolari.

Asta era uluitor. Și-o informație neprețuită.

— Și ce-au făcut părinții lui Precious?

Sage s-a aplecat, vorbindu-mi confidențial.

— I-au tăiat alocația, mi-a șoptit ea, de parcă mi-ar fi împărtășit un secret național. Precious a fost atât de supărată, încât a fost gata să nască. Atunci când te-am căutat pe Google, mi-am cam închipuit că trebuie să fi pățit și tu ceva asemănător.

Ah, ce ironie. Nici într-un milion de ani n-aș fi ghicit că Sage avea să tragă concluzia că intrasem în datorii din pricina hainelor, și nu a studiilor.

— Acum înțelegi de ce am mare nevoie de slujba asta, i-am spus eu, fără să-i corectez impresia greșită. Ca să încerc s-o sting.

— Să-ți faci mămica și tăticul fericiți, vrei să spui, a interpretat ea. Adică ți-au retras accesul la contul personal? Doamne, e atât de *josnic*!

— Întocmai, am încuviințat.

Cunoscusem o fată la Yale care obișnuia să se vaite tot timpul că n-avea să-și primească moștenirea până la treizeci de ani, ceea ce era, cum spunea ea, *retrograd*.

— Așa că, dacă am putea face câteva ședințe de învățat, cât să am ce arăta bunicii tale... vreau să spun, pot să stau deoparte și să nu te încurc. Iar, la un moment dat, dacă hotărăști că treaba cu Hollywood-ul

nu e pentru tine, atunci... măcar vom fi studiat puțin împreună.

Puteam efectiv să-i văd bulele gândurilor goale ieșindu-i din cap. A scos un suspin foarte iritat.

— Bine.

Bine? Al dracului de bine.

— Mulțumesc *mult*, am răbufnit eu. Apreciez sincer.

— Mă rog. Când începem?

— În după-amiaza asta? am propus eu.

— OK, s-a învoit ea, dându-și ochii peste cap ca să sublinieze ce imensă favoare îmi făcea ea mie.

Habar n-avea.

Alegeți analogia care completează cel mai bine următoarea sintagmă:

IAHT: PRINȚESA SOCIETĂȚII

(a) cutie de carton: bețivan
(b) chihuahua: starletă rock
(c) cocaină: supermodel
(d) poșetă Fendi Baguette: Sarah Jessica Parker
(d) arestare pentru droguri: Robert Downey Jr.

capitolul cincisprezece

Un adevăr fundamental mi s-a revelat peste alte patru zile, în cea de-a șaptea zi a șederii mele în Palm Beach: exista un temei în toate acele povești despre eruditi faimoși care supraviețuiseră cu pâine și ridichi, dormind prin mansarde, folosind aceeași apă ca să-și fiarbă un ou și să se spele la subsuoară — o viață de lux nu e atmosfera propice pentru învățat. Când ai de ales între a deprinde ecuațiile pătratice și a vedea un DVD încă nelansat pe piață într-un studio privat mai select decât oricare multiplex, cine n-ar fi optat pentru distracția cu popcorn și Orlando Bloom?

În pofida noului angajament aparent al gemenelor de a studia, petreceau mult mai mult timp jucându-se decât învățând. Dacă aș fi fost un meditator autentic, poate că mi-ar fi păsat. Dar nu eram, așa că nu-mi păsa. În loc de asta, am făcut tot ce mi-a stat în puteri să mă țin de ele sub pretextul că le învățam.

Rose se arăta rezonabil de amabilă cu mine, pentru că era din fire mai drăguță. Sage mă tolera pentru

că, mulțumită garderobei mele de la Marco și a noii mele înfățișări, eram, după cum pronosticase el, un accesoriu acceptabil. Învățat combinat cu cimentarea relațiilor combinat cu investigații personale era ceea ce făceam eu în după-amiaza aceea, pe iahtul *Heavenly*, de cincizeci de metri lungime, al lui Laurel.

De cum ieșiserăm, cu motorul turat la maximum, de la Clubul de Iahting din Palm Beach, noul marinar de punte, Thom, mi-a prezentat rapid ambarcațiunea. Thom era uscățiv, cu părul ciufulit și decolorat de soare și un zâmbet cuceritor. Barca se întindea pe trei etaje: unul sub punte, unde se aflau cabinele; unul la nivelul punții, cu o uriașă deschidere spre punte, un living, o sufragerie și o bucătărie; plus o punte de aterizare pentru elicoptere deasupra, pentru ca invitații să poată fi transportați la și de la țărm fără să trebuiască să se lupte cu valurile.

După turul iahtului, m-am îndreptat spre puntea din spate, unde fetele deja se întinseseră la plajă, în costume de baie. Bikiniul portocaliu al lui Sage se încrețea pe fund, făcându-l să arate ca o piersică. Rose purta un costum întreg, prins pe după gât, răscroit la spate atât de mult, încât îi dezgolea fundul până la șanțul dintre fese. Eu, pe de altă parte, purtam pantalonii albi, mulați, de bumbac Marc Jacobs și un tricou negru cu o imensă cruce imprimată pe spate. Marco îl purtase în timpul perioadei sale Cher.

— Unde ți-e costumul de baie, Megan? a întrebat Rose. Nu facem o baie fierbinte înainte să începem?

Marco îmi putuse furniza o mulțime de lucruri, însă printre acestea nu figura și un costum de baie. Am invocat niște crampe și m-am bucurat de plimbare, în vreme ce gemenele moțăiau la soare. Baia lor fierbinte a fost urmată de o saună, iar apoi l-au chemat

pe Thom să le aducă de mâncare — caviar, sărățele, zmeură învelită în ciocolată și o sticlă de Taittinger, șampania lor favorită. De vreme ce sărățelele conțineau carbohidrați, ele mai mult își vârau degetele în caviar și apoi în gură.

După asta, s-au declarat gata să facă niște matematică. În timp ce ele își scoteau creioanele, hârtia și calculatoarele, eu am încercat să adaptez problemele la interesele lor.

— Karen a putut găsi o rochie Chanel clasică de vânzare cu două mii șase sute cincizeci de dolari.

— Cine-i Karen? a întrebat Rose, întorcându-se pe burtă.

— Nu contează. E doar un nume pentru textul problemei. Voi rețineți informațiile principale.

Mi-am ridicat mânecile tricoului peste umeri, ca măcar să profit de puțin soare.

Sage a suspinat, enervată. Încercase — fără succes — să găsească un alt impresar pentru ele. Între timp, începuse totuși să participe la ședințele noastre de studiu. Participarea ei putea fi definită ca foarte vagă.

— Poți să mai spui o dată?

— Karen a putut găsi...

— Stai puțin, a poruncit Sage.

A înșfăcat sticluța de ulei de plajă cu factor de protecție 50 și și-a turnat din abundență pe opalescentele-i brațe, piept și picioare, în vreme ce Rose aștepta.

— Ia-o de la început.

— Karen a putut găsi o rochie Chanel clasică de vânzare cu douăzeci și șase de sute cincizeci de dolari.

— Dar parcă ai zis două mii șase sute cincizeci de dolari? a întrebat Rose.

Am zâmbit și i-am răspuns.

— Același lucru. Când rochia respectivă a fost desenată și cusută, în anii patruzeci, a costat cu optzeci de procente mai puțin. Cât a costat când a fost făcută?

Rose s-a proptit în coate și a început să mâzgălească pe o bucată de hârtie. Sage se uita la mine fără expresie.

— E nevoie să-ți repet întrebarea? am zis eu.

— Vorbim despre costul real sau costul ajustat de inflație? a întrebat ea, cu răceală.

Uf. Unu la zero pentru Sage.

— Costul real, am răspuns eu.

— Karen avea un fond tutelar sau o alocație? s-a interesat Sage.

— Karen nu există, am spus eu cu grijă, gândindu-mă că poate ar fi mai bine să trecem la geometrie. Este doar o problemă inventată ca să...

— Stai puțin, a decretat Sage, ridicând un deget și ducându-și mâna pâlnie la urechea stângă. Apoi a arătat pe cer, spre apus. Da, ei sunt!

Abia puteam zări elicopterul care se apropia.

— Ei sunt cine?

— Suzanne a împlinit ieri optsprezece ani, mi-a explicat Sage. Sărbătorim în seara asta. Dacă tu nu vrei să participi, poți să te duci să stai în *biblioteca* bunicii.

Am fost de acord cu surpriza. O petrecere avea mult mai multe șanse să ajungă la un rezultat în Palm Beach decât Karen și nenorocita ei de rochie Chanel.

Zgomotul a devenit asurzitor când elicopterul s-a apropiat și apoi a rămas suspendat la treizeci de metri deasupra punții din spate. Am privit neajutorată cum cărțile și hârtiile pe care le folosiserăm au zburat în mare, suflate de curentul elicei.

Elicopterul a atins puntea, ușile s-au deschis și trei dintre prietenele gemenelor au sărit din el. I-am recunoscut pe Ari și pe Suzanne, împreună cu care venise

și un tip înalt, atletic, pe care nu-l mai văzusem până atunci. A urmat o orgie de îmbrățișări, sărutări și strigăte de „La mulți ani!"

Când elicopterul a decolat din nou, m-am gândit cu câtă ușurință puteau gemenele să-și riște averea fiind atât de lipsite de concentrare — asta dacă nu întreținea convingerea greșită că puținul pe care-l făcuseră cu mine *fusese* concentrare. Peste doar șase săptămâni aveau să afle cât de eronată era părerea aceasta.

Sage a plecat imediat cu tipul înalt, în exclamațiile vesele ale celorlalți. Am primit o îmbrățișare adevărată din partea lui Suzanne, care apoi a cerut o bere și a pornit spre baia fierbinte, aruncându-și hainele din mers.

— Cum merge lucrul? a întrebat Ari, oferindu-mi să bat pumnul cu el.

Purta pantaloni scurți kaki Brooks Brothers și un tricou vechi cu CBGB[1]. Arăta de parcă ar fi fost în cartierul meu, East Village, și nu pe un iaht, în mijlocul golfului.

— Fetele... fac progrese. Dar tu, Ari? Ce planuri ai pentru anul viitor?

— MIT[2]. Am o medie generală excepțională și 2400 de puncte la SAT, așa că sunt foarte încrezător.

Aproape că m-am înecat. Unul dintre prietenii gemenelor era... *deștept?*

[1] CBGB (Country, Blue Grass and Blues), celebru club de muzică din suburbiile Manhattanului, devenit rampă de lansare a formațiilor de punk și New Wave.

[2] Abreviere de la *Massachusetts Institute of Technology*, institut privat de cercetare, care deține cinci școli și un colegiu, cu specializări în cercetarea științifică și tehnologică.

— Mi-ar plăcea să iei SAT-ul și pentru mine, Ari, a zis Rose, cu un oftat neajutorat.

— Ceea ce a făcut bunica voastră a fost atât de..., a început Ari, dar n-am mai auzit restul, pentru că se apropia un alt elicopter.

Nu. *Trei* elicoptere, făcând din iaht centrul unui triunghi aerian isoscel. Apoi am mai zărit câteva bărci cu motor venind în viteză spre noi, iar Thom a coborât scara ce avea să le permită pasagerilor să urce la bord.

Peste trei minute, mă aflam în mijlocul unei petreceri aniversare în toată regula. Erau prezenți toți prietenii gemenelor pe care îi întâlnisem până atunci, plus alți patruzeci sau cincizeci de puști. Singura persoană care lipsea era Will Phillips, pe care nu-l mai văzusem de când mă plimbase pe Worth Avenue. Nu că mi-ar fi păsat.

Pe bune.

Când soarele a coborât spre apus, cei mai mulți dintre puști se aflau în diverse stări de amețeală. Noul album al lui Gwen Stefani răcnea din boxele iahtului. Fetele dansau cu băieții, fetele dansau cu fetele, fetele sărutau băieții, iar două se sărutau una cu alta, spre marele amuzament al băieților. Toată lumea avea în mână fie o băutură, fie un drog. Făceau petrecerile intime de la Yale să semene cu o întrunire a quakerilor, așa că atunci când Pembroke mi-a spus să nu mai arăt atât de stresată — ne aflam la 20.000 de kilometri depărtare de coastă, distanță care, așa cum era prevăzut de lege, ne situa în apele internaționale, respectiv dincolo de jurisdicția Pazei de Coastă —, chiar am răsuflat ușurată.

În timp ce muzica a trecut la Smashing Pumpkins, Pembroke m-a tras mai aproape de el — mă rog, cât

de aproape puteam ajunge cu burta lui în cale. Ochii îi erau sticloși.

— Ești atât de excitantă, mi-a șoptit el la ureche și am simțit o picătură de salivă atingându-mi lobul urechii — oh, ce *grețos*! Toată treaba asta cu tine profesoară e al dracului de, cum să spun, *uau*.

Al dracului de, cum să spun, uau era cel mai corect.

Identificați eroarea din enunțul următor:

Elitismul nostru (a) elitism și (b) pentru întreruperea (c) ciclului e nevoie de curaj, (d) convingere și eleganță. (e) Nicio eroare.

capitolul șaisprezece

Când fusesem de acord să petrec Ziua Recunoștinței cu James, la casa părinților săi de pe plajă, știusem că sărbătoarea aceea nu avea să fie hăladuiala pe râu și prin păduri cu care eram obișnuită acasă, în New Hampshire. Aveau să-mi lipsească prima zăpadă, trosnetul focului în șemineu, tatăl meu făcând un tur acustic prin melodiile de succes ale lui Bob Dylan și bunica făcând sosul ei de coacăze (ingredient secret: coajă de portocale) faimos în toată lumea — OK, în familie.

Vorbisem cu părinții mei cu o zi înainte. Lily se ducea până la New Hampshire cu limuzina, așa că nu avea să lipsească de la spectacolele ei de joi-noapte și vineri-noapte. Am simțit un junghi de dor de casă, înrăutățit de gândul la ceea ce mă aștepta. Ziua Curcanului în Florida cu cvasi-socrii care nu mă puteau suferi.

În dimineața de Ziua Recunoștinței, am mutat pe canalul cu parada Macy la televizor și mi-am îndreptat părul cu placa, o abilitate pe care aproape c-o dobândisem. Eram încă dezastruoasă la capitolul machiaj, așa că am dat fuga la casa lui Marco, lăsându-l pe el să mă aranjeze. Pentru haine, am ales un pulover fără mâneci

Oscar de la Renta, de cașmir, din faza Ann-Margaret a lui Marco, și o fustă Burberry de culoarea cămilei. Când m-am suit într-unul dintre BMW-urile de rezervă pentru călătoria de o oră de-a lungul lui Gulf Stream, am crezut că arătam destul de bine pentru o fată care avea să intre într-o bătălie.

Casa părinților lui James era chiar pe plajă, într-un orășel care ar fi fost considerat extrem de înstărit în comparație cu oricare alt loc în afară de Palm Beach. Când am intrat pe aleea mașinilor, James a ieșit pe ușă. Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că eram în brațele lui.

— Hei, mi-a murmurat el în păr. Mi-a fost dor de tine.

Apoi m-a îndepărtat la un braț distanță.

— Fir-aș al naibii, ce... s-a *întâmplat* cu tine?

Au! Și eu, care credeam că arătam... știi... drăguț.

— Oh, am schimbat doar câte ceva...

— Arăți *minunat.*

Am rânjit.

— Serios?

— Întoarce-te! mi-a ordonat el, reușind să sune cât mai puțin gay cu putință. Părul, hainele... Așteaptă numai să te vadă ai mei.

M-am enervat puțin. Adică nu fusesem destul de atrăgătoare înainte? Dar, de vreme ce știam că o spusese cu intenții bune — era mândru de mine —, i-am dat o sărutare scurtă și am tăcut. El și-a trecut un braț peste umerii mei și m-a condus înăuntru.

Dacă ați văzut vreodată filmul *Portocala mecanică* al lui Stanley Kubrick, atunci aveți o idee destul de exactă despre casa de pe plajă a familiei Ladeen. Ultramodernă, cu toate suprafețele colorate difuz și mobilier în linii drepte. Pe o masă de sticlă și crom, în living, exista

singurul semn de viață: ediția de dimineață a ziarului *New York Times,* desfășurat frumos, cu paginile una peste alta, și o ceașcă de cafea abandonată.

Mai existau, de asemenea, o jumătate de duzină de fotografii de familie, în rame de crom, pe aceeași masă — portrete și scenele obișnuite de vacanță, una înfățișându-l pe James la absolvire, la Yale. Exista și un portret al familiei Ladeen râzând pe o pantă de schi: James și părinții lui încotoșmănați în pulovere și geci, cu obrajii roșii și fețe zâmbitoare întoarse spre obiectiv. Toate bune. Numai că James avea brațul petrecut pe după altceva. În jurul *altcuiva.* Heather.

Mărturisesc adevărul: s-a întâmplat după ce James și cu mine eram împreună de o lună. În dimineața de după o noapte grozavă, mă lăsase în patul lui, din apartamentul lui, și ieșise să cumpere ceva pentru micul dejun. Eu eram nebună după el, dar nu foarte sigură că și el era la fel de nebun după mine. Să fi ieșit la atac și să-l fi întrebat direct mi se părea c-ar fi cerșit încurajare, așa că am făcut singurul lucru pe care o fată pe jumătate normală l-ar fi putut face când era lăsată singură în apartamentul noului său iubit: mi-am vârât nasul în lucrurile lui.

Nu știu exact ce căutam. Chiloții altei fete? Ruj în dulăpiorul cu medicamente? Percheziția mea m-a condus la biroul său, iar pe fundul sertarului acelui birou am găsit o cutie de trabucuri. În cutie erau scrisori de dragoste vechi, semnate Heather, iar într-un plic era o fotografie. O fotografie nud, făcută chiar în apartamentul... în patul în care tocmai mă culcasem eu. Atunci îi dădusem porecla pe care o folosisem mereu după aceea când mă gândeam la ea: Heather cea Perfectă. Corpul lui Heather era... *perfect.* Când în sfârșit o întâlnisem, la una dintre petrecerile familiei

lui James, anul trecut, ea purta o rochie drapată Diane von Furstenberg, care îi reliefa toate curbele demne de invidiat. E suficient să spun că teoria mea fusese mai mult decât confirmată.

Iar acum mă holbam din nou la fotografia ei, de data asta cu prietenul meu. Cel puțin, în asta erau îmbrăcați.

— Oh, asta! James m-a strâns puțin în brațe când a observat că mă uitam la ea. Probabil că părinții mei au uitat de ea.

— Ai la îndemână un aruncător de flăcări? am întrebat eu sarcastic.

— Haide!

M-a luat de braț și m-a condus pe o verandă exterioară ce se deschidea direct pe plajă.

— Megan! Dr. Ladeen m-a salutat călduros, lăsând jos cleștii de grătar cu care întorcea pieptul de curcan. Uau, chiar arăți fantastic. Veronica, nu-i așa că Megan arată fantastic?

Doamna Ladeen și-a ridicat ochii din castraveții pe care îi tăia felii. Purta jeanși mulați, ea fiind destul de zveltă încât să-i stea bine, o bluză rustică de culoarea coralului și un maldăr de mărgele de argint și turcoaze. Părul ei negru era tuns scurt, modern, în noua linie retezată, foarte asemănătoare cu tunsoarea Debrei Wurtzel.

— Bună, Megan, draga mea, a zis ea, sărutând aerul undeva deasupra obrazului meu stâng. Arăți încântător.

Acum, la suprafață, era un lucru foarte drăguț de spus, așa că trebuia să încerc să mă conformez tonului ei. În același timp, era rece, trufaș și autoritar. Aș fi putut paria pe orice că familia Ladeen și părinții mei votau la fel și dădeau banii pentru aceleași cauze

sociale și politice. Dar ceva mai presus de politică mă făcea să nu mă ridic la înălțimea unui anumit standard mitic — standard platonic, de fapt — despre ce și cine ar fi trebuit să fie iubita lui James. Un standard platonic fără îndoială întruchipat de Heather cea Perfectă și de familia lui Heather cea Perfectă.

I-am mulțumit doamnei Ladeen și i-am întins sticla de pinot noir Calera Jensen din 2001, Podgoria Mt. Harlan, pe care Marco insistase să o iau din pivnița de vinuri. Se părea că Laurel păstra vreo zece cutii la îndemână, ca mici daruri de mulțumire.

— Facem piept la grătar anul acesta, mi-a explicat dr. Ladeen. Mult mai sănătos. Cu umplutură de tofu și cereale.

— E grozav, i-am spus eu, deși firește că nu era.

— Suntem înăuntru, mamă, ne întoarcem repede, le-a spus James alor săi. Ne vedem mai târziu.

Ne-am întors în casă și am străbătut un culoar până la o cameră de lucru care avea ceva mai multă culoare și personalitate decât restul casei. Cel puțin, era plină de cărți, majoritatea exemplare recenzate care îi fuseseră trimise mamei lui James la revista ei și altele care îi fuseseră dăruite de prieteni autori.

James m-a împins pe canapeaua de velur cenușiu. Corpul meu mi-a amintit rapid cât timp trecuse de când nu mai primise vreo atenție. Mâna i s-a strecurat pe sub fusta mea — mă rog, a lui Marco.

L-am prins de încheietură.

— Părinții tăi.

— Ce-i cu ei?

M-a sărutat pe gât.

— Știi ce.

L-am împins ușurel la o parte și mi-am netezit fusta la loc.

— Bine, a gemut el. Atunci, povestește-mi cum e. Cum sunt gemenele?

M-am tras în capătul celălalt al canapelei.

— Dă-mi voie să-ți fac o descriere: creierele lor.

Și mi-am unit într-un cerc degetul mijlociu și degetul mare, apoi am suflat prin el, ceea ce a atras un hohot de râs.

— Ai strâns material bun pentru articolul tău?

— Până ce-mi voi sfârși șederea la ele, James, n-o să am un articol, o să am o carte.

I-am povestit câteva scene din ultimele zece zile.

— Vreo doi redactori cu care lucrează mama o să vină la cină. Trebuie să le povestești și lor.

M-a sărutat din nou, strecurându-și mâna peste pieptul meu.

— Ce-ai zice să vin și eu la Palm Beach mâine? a murmurat la urechea mea. Putem sta împreună la un mic hotel pe plajă... o să-ți arăt cât de dor mi-a fost de tine...

— Mi-ar plăcea să vii în vizită, i-am spus eu, cu toată convingerea mușchilor mei care ardeau de dorința de a fi atinși. Dar Laurel o să se întoarcă peste cinci zile și habar n-am dacă voi mai avea un job după aceea.

Adevărul e că nici nu le convinsesem pe gemene să facă un test SAT de probă. De când le făcusem pe fete să consimtă să participe la întruniri pe post de eleve care-și doresc în diverse grade să învețe, eu fusesem cu mult mai preocupată să le observ pentru articolul meu decât să le învăț propriu-zis. Laurel avea probabil să vină acasă, să vadă cât de puține (a se citi „deloc") progrese făcuserăm, iar eu aveam s-o iau frumușel înapoi spre New York — dar *cu* notițele pentru articol în mână.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să profiți de fiecare clipă pentru cercetări, a completat James.

— Exact.

James a râs.

— E-mailul ăla pe care mi l-ai trimis, despre cum te-ai dat drept fata de familie bună din Philadelphia, e cel mai amuzant lucru pe care l-am citit vreodată.

— Din câte știu ele, Megan Smith din Maine Line, Philadelphia, nu are un iubit. Ai fi uimit să afli prin câte cochetării jenante a trebuit să-mi croiesc drumul.

Dacă aș fi crezut că James avea să fie supărat aflând veștile astea, tocmai ar fi trebuit să-mi schimb gândul. De fapt, el se uita la mine cu admirație.

— Cu noua ta înfățișare, nu, n-aș fi uimit.

M-am aplecat și l-am sărutat.

— Mai durează doar cinci zile.

— Hei, jurnaliștii au făcut altele și mai rele ca să-și obțină reportajul. Fii sigură că sunt impresionat.

Când ne-am întors pe verandă, sosiseră și ceilalți invitați. Printre aceștia era Alphonse Ulbrecht, care tocmai scrisese o usturătoare dare de seamă despre familia Bush care se afla în momentul acela pe lista bestsellerurilor a lui *Times*, la categoria non-ficțiune. De asemenea, Simon Chamberlain, foarte britanic, care avea o catedră de poezie foarte bine finanțată la Universitatea din Chicago și pe care mama lui James îl numea, citez, a doua venire a lui T. S. Eliot. Și mai erau două doamne redactor din New York, pe nume Barbara Fine și Janis Lapin. Amândouă aveau vreo cincizeci de ani și chicoteau la tot ce spunea cealaltă.

Masa era servită de o cubaneză fără nume. Nu m-am putut abține să mă întreb dacă ea nu-și ratase Ziua Recunoștinței ca să ne servească pe noi.

Janis, redactoarea chicotitoare numărul unu, s-a întors spre mine când s-a servit ceaiul.

— Deci... Megan, nu-i așa?

— Așa e.

— Cu ce te ocupi?

Interesantă întrebare. Greu de explicat. Am ales varianta simplă.

— Sunt o meditatoare de eleve pentru admiterea la facultate.

— Serios? Și ai fost la Yale cu James? a întrebat partenera sa, într-un mod de parcă ar fi spus: *Ce păcat că n-ai putut să-ți găsești o slujbă adevărată.*

— Ei, nu e o meditatoare obișnuită. Lucrează pentru gemenele Baker, a intervenit James. Ați citit articolul acela din *Vanity Fair*?

Barbara s-a uitat la mine pe deasupra cestii de ceai.

— Le fac de rușine pe târfele de pretutindeni!

Janis a râs de parcă ar fi fost cel mai nostim lucru pe care-l auzise vreodată.

— Și cum poți să suporți Palm Beach-ul? Doamna Ladeen s-a uitat cu atenție la mine. E plin de republicani!

— Adevărul e că n-am vorbit despre politică, am zis eu, în pofida hohotelor nestăvilite de râs de jur împrejurul mesei.

— Am avut o lectură organizată acolo, săptămâna trecută, a raportat Alphonse. Femeile arătau de parc-ar fi fost ținute în formol. De fapt, chiar scriu despre asta în articolul meu de la *East Coast.*

A reieșit că scrisese două mii de cuvinte pentru revista aceea despre ororile tururilor de carte, cu accent pe o femeie grasă, de vârstă mijlocie, care-și închipuia că e fană înfocată de-a lui și îl urmărea de la o lectură

la alta, inclusiv la evenimentul Botox Barbie din Palm Beach, după cum l-a numit el.

O oră mai târziu, când am scăpat din mijlocul familiei Ladeen, m-am bucurat. Îmi fusese dor de James și, fără îndoială, îmi era dor de sex, dar, când am ieșit din casa lor rece și rigidă, am răsuflat ușurată în aerul umed al Floridei.

Stând pe aleea de scoici pisate, pentru mașini, cubaneza care ne servise la masă împacheta un sac de hârtie cafenie în portbagajul mașinii sale ruginite, marca Toyota Corolla.

— Bună, am salutat-o eu, uitându-mă stingherită la BMW-ul gri-argintiu cu care venisem. Cumva ai... mă întrebam... Ai pierdut cumva sărbătoarea Recunoștinței în familie pentru asta? Am făcut semn înapoi, spre casa Ladeen. Eu sunt Megan, apropo.

— Marisol, a răspuns ea, strângându-mi mâna întinsă. Da, dar mi-au pus deoparte niște umplutură.

Mi-a făcut cu ochiul.

O altă izbucnire de râsete a răzbătut din interior. Amândouă ne-am uitat la casă, apoi din nou una la alta.

— Își închipuie că sunt foarte amuzanți, nu? a întrebat ea.

— *Sí*, i-am răspuns eu, râzând ușurel. *Sí.*

— Sărbători fericite, Megan, a zis ea, scoțându-și cheile din buzunar.

— Sărbători fericite.

Mi-am scos cheile BMW-ului din geanta Goyard împrumutată și am deschis portiera șoferului.

— Marisol?

Ea a închis portbagajul mașinii cu un pocnet puternic și s-a uitat la mine, așteptând.

— Voiam doar... să-ți mulțumesc.

Alegeți definiția care se potrivește cel mai fidel termenului următor:

LASCIVĂ

(a) îngrețoșătoare
(b) apetisantă și trivială, à la rubrica Pagina Șase
(c) rece și retrasă
(d) nervoasă
(d) adevărat bazar de lucruri inutile

capitolul șaptesprezece

La sfârșitul pauzei de Ziua Recunoștinței a gemenelor, am intrat cu învățatul într-un soi de rutină. Asta s-a datorat unei combinații de lingușiri, junghiuri de vinovăție și răstălmăcirea, pe cât de bine am putut, întru interesul fetelor, a muncii pe care o făceau de fapt. Ne întâlneam la piscină, pe la prânz, și comandam de mâncare de la Marco. Creveți, homar, filet mignon, fructe și legume atât de proaspete, că aveau gust de parcă tocmai le-ar fi cules din pom sau din tufă, piure de cartofi cu capere, cartofi dulci prăjiți, orez italian garnisit cu ciuperci negre chinezești și arahide — aș putea continua. Dar gemenele abia de se atingeau de mâncare. Ciuguleau niște salată de homar, rontăiau o jumătate de crevete și poate luau și o gură de piure.

Din nefericire, eu nu doar că mă atingeam de toate, dar mai și *înghițeam* totul. Când nu mă dădeam bine pe lângă ele, vrăjindu-le să capăt informații despre tot ce era prin Palm Beach, lucram, alternativ, la notițele

pentru reportajul meu și la împănatul persoanei mele. Nu știam dacă aveam destul material pentru un reportaj decent, dar eram sigură că urma să mă întorc la New York cu cinci kilograme în plus. În dimineața aceea, fusesem nevoită să stau întinsă în pat ca să-mi închei fermoarul la jeanșii Joe și după aceea mi-am simțit arterele femurale continuu strivite.

După ce gemenele și cu mine mâncam, ne ocupam aproape vreun ceas cu așa-zisul învățat. După care ele se duceau la Bath & Tennis sau pe la casa vreunuia dintre prietenii lor, iar eu urcam la mine, să lucrez la notițele reportajului sau să citesc.

Astăzi, la cinci zile după Ziua Recunoștinței, noi — adică eu — serviserăm prânzul la marginea piscinei: chiftele de crabi, tarte cu fructe de mare, urmate de pere și smochine proaspete și arahide glasate. Mă dusesem la chioșcul-bar după încă o sticlă de suc de rodie și, când mă întorsesem, le găsisem pe Sage și pe Rose în toiul unei certe aprinse. Pe marginea — eram de-a dreptul șocată — unui cuvânt din vocabularul SAT.

— *Lasciv* înseamnă *scandalos*! susținea Rose, stând cu spatele drept pe șezlongul ei.

— Ești o retardată, Rose. Înseamnă ceva ce lingi, a replicat Sage.

— Ba nu, nu-i asta. Să aduc dicționarul?

— N-am nevoie de nenorocitul de dicționar ca să știu că înseamnă ceva ce lingi. Te crezi deodată mai deșteaptă pentru că ești prietenă cu ea?

Sage a arătat spre mine.

— Nu. Cred că sunt deșteaptă pentru că *eu* sunt atentă când învățăm, a replicat Rose. Tu nu.

— Du-te dracului, i-a spus Sage surorii sale, scuturându-și pletele peste umăr.

— Nu, du-te tu, a ripostat Rose.

— Ești așa o pupincuristă, Rose!

Sage a aruncat un creion în sora ei.

În sfârșit, am intervenit.

— Fetelor, potoliți-vă! le-am spus eu, cu mai multă fermitate decât avusesem de gând.

Ceva în privelișteа celor două surori care se certau îmi amintea de... ei bine, de mine.

— Parcă sunteți eu și sora mea, Lily..., am început, apoi m-am oprit.

Întotdeauna mă simțisem ratata perpetuă în competiția reprezentată de viața cu sora mea. În loc de asta, am zis:

— Ea, ăă, întotdeauna voia să facă tot ce făceam eu — să vorbească la fel ca mine, să se îmbrace la fel ca mine. Eu nu puteam niciodată să fiu pur și simplu, ăă, de capul meu, știi?

Adoptasem de curând „știi?"-ul lor ca pe o parte importantă din vocabularul meu.

Sage s-a uitat mânioasă la soră-sa.

— Atunci știi ce simt *eu*.

— Mă rog. Am oftat și m-am așezat din nou la masă. Lily a început, în cele din urmă, să se considere o persoană separată de mine, slavă Domnului.

Spre surprinderea mea, Sage a tresărit la comentariul acesta. Reacția fusese subtilă — o dublă clipire din ochi —, dar eram sigură că o sesizasem.

— Bine, ne-am împăcat? am întrebat.

— Sigur.

Rose a fost cea dintâi de acord.

— Cum ziceți voi, a spus Sage, dar s-a repezit să-și culeagă creionul pe care îl aruncase în sora ei.

— Bună, fetelor.

Mi-am ridicat privirea peste neclintirea bazinului cu apă de mare. Laurel Limoges stătea acolo, într-o impecabilă fustă dreaptă cafenie și un pulover gri de cașmir. *Rahat, rahat, rahat.* N-ar fi trebuit să se întoarcă decât abia mâine, când plănuisem să arăt din nou ca Megan, poza „înainte". Mi-am trecut rapid mâna prin păr în toate direcțiile cu putință, mai puțin în cea bună.

— Bine-ai venit acasă! a strigat Rose, sarcastic.

— E Vrăjitoarea cea Rea, a murmurat Sage, ca pentru sine.

Nu. Era sfârșitul.

— Bună, Laurel. Doamnă Limoges. Vreau să spun, *Madame* Limoges, m-am corectat eu, ridicându-mă în picioare. V-ați întors!

Oh, asta era sclipitor. Mda. Cu siguranță, mi-aș fi dorit ca un creier care emisese această observație să-mi mediteze nepoatele.

— Fetelor, ne-ați putea lăsa câteva minute singure, pe domnișoara Smith și pe mine? a întrebat Laurel.

— Profitați de răgaz, le-am îndemnat eu pe gemene. Recapitulați.

Sage mi-a aruncat o privire de tip *glumești*, dar a pornit agale, împreună cu Rose, spre reședința lor. După plecarea lor, Laurel s-a așezat pe scaunul lui Rose. Știam că ar fi fost inutil s-o duc cu vorba. Totuși, am încercat.

— Gemenele au făcut așa de mari progrese, am început. Chiar au...

Ea a ridicat palma dreaptă: *Taci.*

Am tăcut.

— Gemenele se certau. Lângă bazin.

— De regulă, ședințele noastre decurg mai liniștit..., am început eu, dar încă o dată mi-a tăiat vorba, ridicând palma.

— Ai fost grozavă cu ele.

Poftim?

— Am fost chiar impresionată. Ascultă de tine.

Îmi alcătuisem mintal multe scenarii despre cum aveam să fiu trimisă să-mi fac bagajele, dar ăsta nu era printre ele.

— Mm... mulțumesc.

— Și ai spus că au făcut progrese?

— Îm-hmm.

Am dat din cap. Făcuseră progrese. Un fel de. Poate.

— Cred că au început să ia treaba în serios. Mai ales Rose.

— Își dă seama că nu e la fel de isteață sau de bună ca sora ei, știi. Deci ăsta chiar e un semn bun.

Laurel a zâmbit. Palmierii de deasupra capetelor noastre au foșnit în adierea ușoară.

— În mod clar, Debra Wurtzel a avut dreptate să te recomande pentru postul ăsta. Ai nevoie de ceva?

— N-nu, am îngăimat eu.

O melodie mai veche a trupei R.E.M. a izbucnit deodată dinspre casa gemenelor. Cătinel, cătinel.

— O să adaug încă o mie de dolari în contul tău, ca bani de buzunar, a zis Laurel. Sper să-i găsești folositori. Și, Megan?

— Da?

— Noul tău look ți se potrivește. Spune-i lui Marco că a lucrat bine.

Practic, am căzut în genunchi și am sărutat terasa piscinei când Laurel s-a îndepărtat spre reședința principală. Laude, continuarea slujbei în Paradis, garderobă de designer și *mult* mai mulți bani de cheltuială decât făceam într-o săptămână la *Scoop* — totul pentru a scrie un reportaj care avea să mă lanseze în carieră. La dracu', era bine.

Alegeți cea mai apropiată analogie de:
JACHETĂ DE TWEED: CHANEL

(a) porcărie de prost-gust: Kmart
(b) rochii de nuntă: Vera Wang
(c) încălțări: Prada
(d) curele și lanțuri: Gaultier
(e) veste și pulovere: Ralph Lauren

capitolul optsprezece

Două săptămâni mai târziu, ajunsesem la jumătatea sejurului meu, de acum extins, în Palm Beach — 15 decembrie — și lucrurile mergeau ca pe apă. După o săptămână petrecută la Les Anges, Laurel se întorsese în Franța, unde avea să rămână până la Crăciun, așa că nu trebuia să mă uit peste umăr și să-mi bat capul cu programul de studiu al gemenelor. Spre surprinderea mea, și ele își petreceau ceva mai mult timp cu manualele și cu mine. Ajunseseră la vreo oră sau două de învățat după ce veneau de la școală și tot așa și în weekenduri. Sage — care se purta mult mai bine cu mine când sora ei nu era în preajmă — mi-a spus că își minimiza riscurile. Hollywood-ul își înceta activitatea între Ziua Recunoștinței și Anul Nou, așa că nu avea cum să găsească un nou impresar pentru ele sau să semneze vreun contract. În cazul ăsta, dacă învățatul continua să fie relativ nederanjant, avea să participe și ea.

Ciudățenia era că, oricât de neînsemnate ar fi fost eforturile lor după standardele de la Yale, chiar

începuseră să dea roade. Rose a venit mândră acasă cu un test de la Școala Regională Palm Beach în care i se ceruse să compare și să sublinieze deosebirile mai multor perechi de personaje din *Fahrenheit 451*, cartea lui Bradbury. Ea nu numai că parcursese cartea, spre deosebire de ceea ce ar fi făcut, în mod normal, ea și Sage — ar fi văzut filmul și atât —, dar mai și scrisese un eseu pe jumătate coerent. Profesorul ei scrisese „Bravo!" lângă un 9 cu minus, încercuit, în partea de sus a lucrării, și ai fi crezut că Rose primise Medalia Libertății de la președinte. Cât despre Sage, ea reușise un 7 curat la un test de matematică, fără ca Ari să-i trimită SMS-uri cu răspunsurile.

Asta confirma o teorie de-a mea despre școală. Ca să ai rezultate excepționale, trebuia să fii excepțional. Ca să ai rezultate bune, tot ce se cerea era să ai dorința de a face efortul. Excelența chiar nu era o premisă obligatorie. Din nefericire, nimic din ceea ce văzusem la gemene nu mă condusese la concluzia că ar fi fost muncitoare sau strălucite. Dar era un început.

În schimb, de-a dreptul excelent era ceea ce se întâmpla când un bun cunoscător ca Marco te lua cu el să cumpărați lenjerie pe Worth Avenue. Eu abia așteptam să se întoarcă James în Florida de Sud, ca să pot, *pardon*, să-i arăt cum învățasem să profit de calitățile mele într-o colecție sporită de sutiene *push-up* La Perla. *East Coast* își închidea porțile pentru Crăciun, iar el avea să vină cu avionul în Ajun.

Era duminică dimineața și tocmai închisesem telefonul după ce vorbisem cu părinții mei, care îmi spuseseră că viscolise tot weekendul, iar ei ajunseseră la al unsprezecelea film de pe Canalul Filmelor Independente. Asta îmi dăduse o idee și găsisem o cinematecă în West Palm Beach unde se proiectau în momentul

acela două filme de Truffaut — *Ultimul metrou* și *Bani de buzunar* — și muream să mă duc și eu. Știam că era mai înțelept să nu le deranjez pe gemene atât de devreme, așa că am citit pe balcon și am urmărit o pereche de delfini înotând pe lângă dig. La prânz, am pus cartea cu fața în jos și m-am îndreptat spre aripa gemenelor. Dacă le puteam amâna ședința de învățat, m-aș fi putut duce la cinema.

— Sage? am strigat eu la ușă, încetișor.

N-am primit niciun răspuns, ceea ce însemna că dormea buștean, era pe afară sau se machia la măsuța ei de toaletă.

Am intrat în vârful picioarelor și am descoperit că nici nu dormea, nici nu se machia. Însă ceva mi-a atras privirea. Computerul lui Sage era pornit, iar pe monitorul plat se vedeau patru fotografii: una a lui Sage, purtând aceeași toaletă în care o văzusem îmbrăcată cu o noapte înainte — o fustă mini, din zale aurii, cu cizme aurii cu toc cui și carâmb căzut, și un pulover negru de cașmir fără umeri. Erau fotografii din față, din spate și din profil și iconița unei a cincea fotografii, pe care am dat clic s-o deschid. Era o fotografie din față a ei împreună cu Rose. Rose purta pantaloni cafenii cu talie joasă și o vestă verde-albăstrui fără nimic pe dedesubt; și ea purtase hainele astea cu o seară înainte.

Pe ecran mai erau diverse alte iconițe. Am dat clic pe una și au apărut alte imagini. Primele două erau prim-planuri ale fețelor lui Sage și a lui Rose, făcute tot cu o seară înainte. Exista, de asemenea, câte o dietă detaliată, corelând alimentele și greutatea, pe fiecare zi, pentru fiecare fată, completată în partea de jos cu un grafic care arăta fluctuația zilnică a greutății și putea fi accesat pentru a arăta schimbarea dintr-o

săptămână, o lună, un an. Fiecare fărâmiță pe care o înghițiseră era înregistrată imediat, până și „o gură de piure de cartofi".

După aceea, am găsit un raport de două paragrafe despre isprăvile serii, care descria cine cu cine fusese și cine ce purtase. Reieșea că gemenele fuseseră la o petrecere privată la Leopard Lounge. Mai multe nume de prietene, ca Suzanne și Precious, erau subliniate. Am dat clic pe numele lui Suzanne și am fost condusă la o pagină în care erau înregistrate toaletele sale din ultimele optsprezece luni, comparate cu cele purtate de Rose și de Sage. Încă un buton numit „istorie" a deschis un calendar cu mici iconițe Sage și Rose pentru fiecare dată. Am dat clic pe o dată și ecranul s-a umplut.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred. Eram o expertă moderată în iBook-ul meu, dar să introduc date și să întrețin la zi o bază de date relațională era mult peste capacitățile mele. Timpul pe care ți-l cerea s-o menții era amețitor. Iar Sage deja introdusese datele pentru activitățile sale de noaptea trecută, ceea ce însemna că o făcuse fie înainte să se culce, fie imediat după ce se...

— Ce naiba crezi că faci acolo?

M-am răsucit ca un titirez. Sage și Rose stăteau în prag.

— Pleacă de lângă computerul meu, a poruncit Sage.

— Îmi pare rău, am bolborosit eu. Am intrat să vă întreb dacă putem amâna ora de studiu și am văzut pozele voastre pe monitor... e absolut *uluitor*. De ce nu mi-ați spus despre asta?

Sage s-a uitat la mine ca și când mi-aș fi pierdut mințile.

— Glumești? De ce ți-am fi spus că aveam așa ceva? Tu ai fi povestit mai departe altcuiva și, înainte să prindem de veste, *toată lumea* și-ar fi făcut una!

— Stai puțin, și-ar fi *făcut*?

— Cu Oracle, a răspuns Rose, de parcă a crea o bază de date monstru n-ar fi fost mai complicat decât a-ți potrivi nuanța fondului de ten (lumina naturală era cheia, o învățasem de la Marco). Ne-a luat vreo două săptămâni s-o punem pe roate.

Sage și-a pus mâinile în șolduri.

— Și tocmai de aceea nu vrem să se atingă nimeni de ea. Nici măcar să se uite la ea.

Dacă mi-ar fi spus cineva, cu cinci minute mai devreme, că gemenele Baker ar fi fost capabile să creeze și să configureze o bază de date ca asta, aș fi pariat pe diploma de la Yale că persoana aceea mințea. Sau se înșela. Sau amândouă.

— Cum v-a venit ideea?

Rose a ridicat din umeri.

— Liceenele din Beverly Hills.

— Poftim? Ce liceene? am stăruit eu.

— *Liceenele din Beverly Hills?* a chelălăit Sage. Filmul?

Văzusem *Liceenele din Beverly Hills* cu sora mea. Exista o scenă în care Alicia Silverstone folosea o bază de date de pe computer care să o ajute să-și coordoneze ținutele. Dar, în comparație cu baza de date a lui Rose și Sage, cea din *Liceenele din Beverly Hills* era ca primul biplan al fraților Wright pe lângă o rachetă spațială. Nu mi-am putut reține următoarea întrebare.

— Dar cum...?

— Funcționează? a completat Sage, dându-și ochii peste cap.

Rose s-a uitat întrebător la sora ei.

— Cred că e în regulă.

— Bine. Megan, du-te să stai între oglinzile mele triple. Rose, deschide o pagină nouă pentru Megan.

M-am dus în garderobă. Sage m-a urmat. Nu observasem înainte, dar exista un cântar pe podea, între oglinzi.

— Pășește pe cântar. Vezi firul din stânga ta? mi-a arătat Sage.

Exista un cablu electric subțire care atârna între oglinzile cu vederea laterală și vederea din față și care avea un mic întrerupător la capăt. Când m-am uitat în sus, la marginea oglinzilor am văzut trei obiective minuscule îndreptate spre mine.

— Apasă pe întrerupător, așteaptă cinci secunde, apoi întoarce-te încet la stânga și încet la dreapta.

Am făcut cum mi-a spus. Am auzit aparatele de fotografiat bâzâind.

— Au ajuns bine? a strigat Sage către sora ei, din camera cealaltă.

— Da.

— OK, dă-te jos de pe cântar și hai să vedem, m-a instruit Sage. Și dacă spui cuiva — *oricui* — că noi avem asta, te omor lent și dureros.

Am ridicat o mână.

— Buzele mele sunt pecetluite, i-am făgăduit eu.

Deci așa făceau Sage și Rose ca să se asigure că nu purtau aceeași toaletă de două ori. Era nemaipomenit de ingenios. Am fost cu atât mai impresionată când Rose mi-a arătat pe computer pagina mea, cu fotografii din trei unghiuri și un prim-plan al feței și cu toate informațiile transmise computerului, electronic, de

cântarul din podea — atât înălțimea, cât și IMC[1]-ul (*aoleu!*).

— Există o conectare și cu oglinzile din camera mea, a mărturisit Rose. Wireless. Asta a fost ideea mea.

Când eram la Yale, citisem *Structura revoluțiilor științifice* a lui Kuhn, în care autorul susține o teorie despre natura schimbării. Cum stăteam acolo, uitându-mă la mine însămi din trei unghiuri diferite, pe monitorul lor, în timp ce Rose scria de zor într-un program de computer pe care ea și sora ei îl creaseră, am trăit unul dintre momentele acelea de schimbare de paradigmă. Tot ceea ce crezusem până atunci se prăbușea. În locul său, așa cum afirma Kuhn, se ridica o nouă paradigmă, radical diferită: Rose și Sage Baker din Palm Beach, Florida, erau... *deștepte.*

[1] Abreviere pentru *indicele masei corporale*, folosit în sistemul medical pentru a determina dacă o persoană este supraponderală, normal-ponderală sau obeză (se calculează împărțind kilogramele la pătratul înălțimii).

Eseu argumentat — Scrieți un răspuns la următorul enunț:

Petrecând un timp cu persoane din medii socio-economice diferite, obținem o mai bună percepție și înțelegere a modului de viață al celorlalți.

capitolul nouăsprezece

În următoarele câteva zile, nu cred că gemenele au știut de unde li s-a tras. Nu mă puteam transforma chiar într-un sergent de instrucție, dar am mărit durata ședinței de pregătire la două ore pe zi și am insistat să nu-și vopsească unghiile în timp ce făceau testele practice. Le-am spus că măsura se datora faptului că ne îndreptam spre ultima lună de pregătire — ceea ce părea o explicație perfect legitimă —, când realitatea era semnul luminos al dolarilor verzi apărându-mi în fața ochilor. Posibilitatea, recunosc, redusă ca eu să fiu într-adevăr în stare de o triplă lovitură — să le bag pe fete la Duke, să mă aleg cu șaptezeci și cinci de mii de dolari și cu reportajul meu bombă — se dovedise, într-adevăr, că mă putea motiva excelent.

Drept răsplată pentru două note de 9 obținute cinstit, cu care fetele s-au întors acasă după un test la biologie, ne-am luat liber, în a patra noapte, de la noul regim. Sage s-a dus să se distreze în cluburi prin West Palm, cu Suzanne și Dionne. Când Rose mi-a spus că probabil ea avea s-o însoțească neinvitată, am hotărât să fac un drum cu mașina de-a lungul coastei până la orășelul Hollywood, aflat un pic mai la nord de Miami Beach. M-am

gândit că voi putea adăuga consistență articolului meu dacă voi compara Palm Beach cu altă zonă din Florida de Sud care era apropiată din punct de vedere geografic și, deopotrivă, la mii de ani distanță. Rose mi-a spus că Hollywood-ul era perfect opusul lui Palm Beach — ca în: „Dragă, el se îmbracă atât de Hollywood, încât mă mir că l-au lăsat pe insulă!" —, cu toate că am observat o anume vioiciune în glasul ei când mi-a descris asta.

Era aproape ora zece când am sosit în Hollywood, dar mai erau încă destule persoane pe stradă când m-am plimbat pe promenada poditĕ, pe lângă dig, până la Ramada. Acopereau tot spectrul, de la ieșit din modă la de prost-gust — un bătrân cu role, cu păr lung strâns în coadă și puternic bronzat, un cuplu certându-se din pricina copiilor, un grup de turiști ruși, toți purtând tricouri cu aceeași inscripție, FBI: FEMALE BODY INSPECTOR, doar de culori diferite.

Nu fusesem sigură în ce să mă îmbrac pentru excursia asta, ca să nu fiu prea Palm Beach; mă hotărâsem la niște jeanși Prada, cu sandale fără toc și un tricou decoltat pe care Marco îl cumpărase pentru noaptea „Britney: înainte și după" la clubul său favorit din South Beach. (Avea și un tricou cu EU SUNT BILETUL NOROCOS imprimat pe piept, care era destul de larg cât să-i vină unei persoane care purta o burtă de sarcină falsă. Pe acela l-am refuzat.)

M-am oprit să beau ceva într-un local de pe plajă numit La O'Malley, o terasă descoperită cu o secțiune de karaoke, mese și scaune ieftine, de plastic, și un bar semicircular în fața unui banc de televizoare, toate rulând pe canalul ESPN[1]. Erau câțiva tipi la bar,

[1] Abreviere pentru *Entertainment and Sports Programming Network.*

majoritatea de vârstă mijlocie, ignorând karaoke și urmărind știrile sportive. I-am cerut barmanului îndesat și chelios un flirtini. El mi-a adus un martini, făcându-mi sugestiv cu ochiul.

— Din partea casei, a zis el.

— Cum te numești? l-am întrebat.

— George. Dar tu?

— Vanessa, i-am răspuns.

Era numele meu de circumstanță, deși nici măcar nu-mi plăcea.

— Mersi pentru băutură. Pot să te întreb ceva?

— Orice, iubito.

— Care e cel mai sexy loc de distracție de pe aici?

El a arătat spre el însuși.

— Te uiți la el.

— Ha.

N-am putut să mă abțin și am râs. Crezusem că, de vreme ce Crăciunul era peste nici o săptămână, scena socială din Hollywood avea să fie la turație maximă. Greșit. Mi-am băut jumătate din paharul de martini din vreo două înghițituri, apoi am lăsat paharul jos, pe tejgheaua de lemn.

— Am înțeles că Palm Beach e destul de pustiu în perioada asta a anului, am auzit o voce din partea cealaltă a barului.

— Mersi, dar...

Mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe Thom, frumosul marinar de serviciu de pe *Heavenly.*

— Bună, Thom!

Am zâmbit când un bărbat foarte ars de soare și-a scos tricoul albastru-electric cu FBI și și-a arătat mușchii pectorali prietenilor săi.

— Locuiești pe aici?

— În apropiere — joc într-un spectacol, într-un local de mai încolo, pe promenadă. Dar ce faci *tu* aici?

Thom s-a uitat în jur.

— Ăsta nu pare localul potrivit pentru Megan Smith.

Gândește-te repede, repede.

— Eu... ăă... tocmai...

— *Megan?*

M-am întors.

— *Rose?*

Ai fi zis că eram un agent de pază care tocmai o prinsese pe Rose pe post de Winona Ryder în magazinul Neiman Marcus[1]. Îi pierise toată culoarea de pe fața ei bronzată, lăsând-o cu o nuanță bolnăvicioasă de cenușiu.

— Ce... ce cauți aici?

Purta un maiou roz cu imprimeuri de frunze verzi și jeanși albi, mulați.

— Tocmai am dat de Thom.

Am zâmbit într-un fel despre care speram că era liniștitor și dădea de înțeles că nu făceam nimic dubios.

— Bună, iubito.

Thom s-a dat jos de pe scaunul său înalt de la bar și a înconjurat-o pe Rose cu brațul. Eu am făcut ochii mari, șocată.

— Îți mulțumesc că ai venit, a mai zis el.

[1] Referire la un incident petrecut în 2001, când actrița Winona Ryder a fost prinsă încercând să sustragă mai multe articole din magazine de lux (printre care și Neiman Marcus) fără să le plătească (n. red.).

Am așteptat vreo explicație, dar tot ce-am primit a fost o privire imploratoare din partea lui Rose.

— Mă duc să găsesc o masă pentru noi, i-a spus Thom, sărutând-o pe obraz. Mi-a făcut plăcere să te văd, Megan. Poate o să vii și tu la spectacol?

— Mm... desigur.

Speram că nu arătam la fel de buimăcită precum mă simțeam.

Rose și Thom? N-aș fi ghicit în veci.

Când Thom s-a instalat într-un separeu din colț, Rose m-a tras în capătul celălalt al barului și m-a făcut să mă așez pe un scaun înalt. Apoi, uitându-se drept în ochii mei, mi-a spus:

— Să nu-i povestești lui Sage.

OK.

— Dacă Sage ar ști, ar fi o problemă, am încuviințat eu.

Rose a oftat.

— Habar n-ai.

Am aruncat o privire spre Thom, care se juca nepăsător cu cutia chitarei și arăta atât de atrăgător.

— Pot să întreb... de ce?

— *De ce?* a repetat Rose, de parcă aș fi fost incredibil de grea de cap să nu fi priceput singură. Dă-mi voie să-ți descriu o scenă: anul trecut, a fost un tip pe nume Richard, pe care chiar îl plăceam, dar de fiecare dată când Sage dădea cu ochii de el, spunea „Oh, bună, Dick[1]" și își ridica degetul mijlociu. A spus tuturor prietenilor noștri că porecla lui era Marele Centimetru. După o vreme, pur și simplu n-am mai suportat.

[1] Dick este și diminutiv de la Richard, dar și un termen argotic pentru „penis".

— Asta-i o mare răutate din partea ei, am comentat eu, observând cum ochii lui Rose chiar se umplu de lacrimi la povestioara cu Dick-cel-mic.

— Apoi a fost Scott, pe care l-am întâlnit la clubul Bath & Tennis, a continuat Rose. Sage a susținut că puțea a transpirație și își întorcea nasul de fiecare dată când era în preajma lui. După care toată lumea a făcut la fel.

Și-a tras nasul.

Când eram în liceu, ba chiar și la Yale, câte ore pline de anxietate nu petrecusem gândindu-mă că nu voi fi niciodată la nivelul lui Lily? Un semn de aprobare din partea ei, un zâmbet, o încurajare de genul „drăguță rochie, Megan" ar fi valorat nespus pentru mine.

Așa că să mă ierte Dumnezeu dacă n-am întins imediat brațele și am strâns-o pe Rose. Văzând-o plângând, mi s-a părut că arăta la fel de dulce ca orice puștoaică de șaptesprezece ani — mă rog, orice puștoaică de șaptesprezece ani cu piercing în buric, care ar fi stat într-un bar.

— Nu ești umbra lui Sage, Rose. Nu ai nevoie de aprobarea ei.

Rose a clătinat din cap.

— Mai știi când ne-ai spus că tu ai fost sora mai populară? Sunt sigură că tu ai fost și sora mai deșteaptă. E... altfel când ești ca mine.

Mi-am ferit privirea la auzul acestor cuvinte. Mi s-a pus o gheară în piept.

— Rose, gândește-te numai la cât de bine te descurci cu învățatul. Dacă ai încerca să depui un *picuț* mai mult efort...

— Nu cred că *sunt în stare* de un efort mai mare. Asta e cel mai mare efort pe care l-am depus vreodată în viața mea.

Pentru o clipă, mi-am dorit să fi avut acea putere magică de a materializa biblioteca de la Yale chiar în locul acela, pe plajă, vizavi de O'Malley, astfel încât Rose să poată absorbi realitatea a sute de studenți care învățau îndârjit, noapte de noapte, în timpul sesiunii.

— Pentru astă-seară, o să trec cu vederea, i-am spus eu, aruncând din nou o privire spre Thom. Voi doi păreți a fi o pereche potrivită.

— Apropo de pereche potrivită..., a zâmbit Rose și în privirea ei s-a ivit o nouă expresie, cunoscătoare. Am vorbit cu Will ieri-seară.

— Will Phillips? am întrebat eu.

De parcă n-aș fi știut. Uf.

Ea a dat din cap.

— Voia să știe ce mai faci.

Greu de crezut. Încă mă mai simțeam jignită de tratamentul tundrei înghețate din partea lui, la sfârșitul plimbării noastre de „O să-ți arăt Palm Beach-ul", pe Worth Avenue.

— Dacă vrea să știe ce mai fac, mă poate suna.

— Sau l-am putea suna noi pe el.

Rose a scos mobilul ei Motorola Razr și l-a dus la ureche.

— Will? a întrebat ea. Sunt cu Megan, în Hollywood. Am dat de ea aici... da, știu... Oricum, ea zice c-ai putea s-o suni.

A ascultat pentru un moment, apoi a zâmbit.

— Bine. Ți-o dau să vorbiți.

Mai înainte să pot protesta, Razr-ul era în mâna mea și lipit de ureche.

— Bună, a zis Will.

— Bună.

Apoi, tăcere. Habar n-aveam ce altceva să spun.

— Rose mi-a povestit ce meditatoare grozavă ești, a continuat Will. A vorbit întruna numai de tine.

— Serios? Am aruncat o privire spre Rose și am zâmbit. Asta-i foarte drăguț din partea ei.

— Da, a zis Will mai departe. Mi-a împuiat capul cu *Megan așa* și *Megan pe dincolo.*

Mi-am coborât vocea, cât să nu mă audă Rose.

— E mai deșteaptă decât are impresia despre ea însăși.

— Toată vorbăria ei despre Megan m-a făcut să mă gândesc, a zis Will pe când îmi potriveam mai bine telefonul la ureche. Îmi pare rău că te-am întrerupt brusc, deunăzi, dar poate că m-aș putea revanșa față de tine.

Am zâmbit. Evident, pecetea aprobării din partea lui Rose mă răscumpărase.

— Cum te-ai gândit? l-am întrebat eu.

— Dacă ți-ar plăcea, eu plec într-o excursie peste vreo două zile. Mă gândeam că ți-aș putea arăta o parte a Floridei despre care cei mai mulți dintre oamenii de pe insulă nu știu că există.

— Sigur că mi-ar plăcea, am răspuns repede și am simțit că roșesc.

Apoi am roșit mai tare, deși evident că el nu mă putea vedea prin telefon.

— Bine, a zis Will și l-am putut auzi zâmbind. Mă bucur că ești interesată.

Interesată? Doamne, și cât de mult eram.

Tema principală a mitului lui Sisif este:

(a) Nu-ți bate joc de viața asta, altminteri o să plătești scump în cea următoare.
(b) Munca fizică e de cacao!
(c) Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face.
(d) Trăiește-ți fiecare zi de parcă ar fi cea din urmă.
(e) Capra vecinului e întotdeauna mai grasă... bla-bla.

capitolul douăzeci

Două zile mai târziu — două zile înainte de Crăciun —, am făcut o ședință serioasă de trei ore de studiu cu gemenele. Ne pregăteam pentru secțiunea scrisă a examenului, iar eu încercam să le fac să priceapă importanța utilizării exemplelor potrivite pentru a ilustra o idee. Le smulsesem promisiunea că va scrie fiecare două eseuri de câte cinci paragrafe în timpul după-amiezii; aveam să mă uit peste lucrări de îndată ce mă voi fi întors. Mi-am strâns foile într-un teanc și m-am ridicat.

— Ce? a întrebat Sage. Pleci?

— Îmi iau liber după-amiaza asta, i-am raportat eu și i-am făcut rapid cu ochiul lui Rose în timp ce mă îndreptam spre vila roz, ca să mă schimb.

După aceea, a urmat cea mai importantă întrebare-test a zilei: Ce ar purta fata bogată care eram eu într-un univers paralel într-o călătorie cu mașina în partea rurală a Statului Soarelui? Când mă sunase, în

dimineața aceea, Will specificase un drum cu mașina până la Everglades, așa că mă gândeam la ceva nepretențios și confortabil. Fapt destul de interesant, hainele de designer sunt, în genere, nu foarte confortabile. De asemenea, tot în genere, nu sunt foarte largi, iar eu, să mă ierte Dumnezeu, nu devenisem mai zveltă, dimpotrivă. Am ales o pereche de pantaloni elastici albi Stella McCartney — mulțumesc, Doamne — până la genunchi și un maiou alb, pe sub o cămașă supradimensionată de șifon bleumarin. Am izbutit versiunea mai simplă a machiajului meu și mi-am îndreptat părul creț cu placa, dar l-am prins la spate, într-o coadă.

Când Will a venit să mă ia cu Beemer-ul său, am fost mulțumită să-l văd la fel de nepretențios îmbrăcat ca și mine. Se terminase cu blazerul studențesc și espadrilele fără șosete. Avea jenași și un tricou bleumarin — fără aiureli, fără fițe, fără etichete de designer.

În timp ce el conducea mașina spre ieșirea de pe insulă și apoi intra pe autostrada interstatală despre care zicea că ar traversa peninsula, m-a întrebat despre progresele gemenelor la învățătură.

— Se descurcă bine, i-am spus eu, ceea ce era în mare parte adevărat. Mai ales Rose.

— Sage nu e la fel de dură pe cât se poartă, a răspuns el și m-am întrebat dacă fusese vreodată ceva între ei doi. Deci, tu cu ce te ocupi când nu le meditezi pe ele?

Jucându-mi rolul perfect, i-am raportat despre petreceri, dineuri și nebunii de club.

— Și cum ai ajuns la O'Malley, în Hollywood? A aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Ce făceai acolo?

Aha. Deci așa urma să se întâmple. Acoperirea mea avea să fie demascată în mijlocul unei autostrăzi interstatale. Mi-am simțit palmele nădușind și le-am șters de pantalonii mei albi. Au lăsat în urmă dâre de murdărie.

— Eu doar...

Am încercat să-mi închipui ce Dumnezeu ar fi căutat Heather cea Perfectă într-un local ca O'Malley.

— Să-ți spun drept, am mințit eu, m-am rătăcit la întoarcerea de la cumpărături, în Bal Harbour, și căutam îndrumări.

— Mda, mi-am închipuit eu că nu era genul tău de local.

Nu eram foarte sigură, dar mi s-a părut că în vocea lui Will se simțea o notă de dezamăgire.

— Nu chiar, am încuviințat, întrebându-mă care să fi fost problema.

Apoi am turuit câteva nume de alte locuri în care fusesem împreună cu gemenele sau de care le auzisem pe ele vorbind. Acelea erau localuri mult mai pe gustul meu, i-am spus eu lui. De fapt, nu era așa, dar cu cât pretindeam mai mult că sunt fata bogată Megan, cu atât era mai ușor să mă simt mai în largul meu la întâlnirea neamoroasă cu Will. De vreme ce nu eram cu cea adevărată, eu cea adevărată nu avea motiv să se simtă încordată.

Abia când a căscat mi-am dat seama că, de fapt, nu era atent.

— Înțeleg că singura viață socială de care ești interesat e a ta, am zis eu, încercând s-o spun cu detașare.

Am fost puțin surprinsă să-mi aud tonul iritat din voce.

— Scuze. Mă gândeam.

A luat-o la dreapta, pe rampa de ieșire de pe autostradă, și apoi a virat scurt la stânga, pe un drum îngust, cu două benzi.

— Ia fii atentă: în clipa asta, ne îndreptăm spre regiunea lacului Okeechobee. E un lac mare, plin cu bibani și cam atât.

Am trecut de un indicator de lemn pe care scria CLEWISTON: ORĂȘELUL CEL MAI BUN, apoi am încetinit și ne-am oprit în fața prăvăliei cu nade și momeli a lui Norm. Norm avea o reclamă specială la nada învârtită și la nălucile de lansetă, plus un serviciu de ghid care garanta PRINZI BAȘTANII SAU ÎȚI DĂM ÎNAPOI BANII!

Clewiston arăta ca un pământ uitat de lume. Niciun Ta-boo pentru prânz, doar un local numit Bodega Okeechobee. De fapt, scria Boega, căci *d*-ul căzuse și nimeni nu se ostenise să-l înlocuiască. Am văzut un băiețel fugind pe trotuar și lăsând în urmă balonașe plutitoare de săpun, cu părinții lui, arătând foarte obișnuit, venind ceva mai în spatele lui, ținându-se de mână. Băiețelul părea fericit, se distra și atât. Nu vedeai niciodată copii fericiți distrându-se pur și simplu în Palm Beach. Fie nu-i vedeai deloc, fie îi vedeai înțoliți și plimbați de colo-colo ca niște câini de expoziție.

Am lăsat soarele cald al Floridei să-mi scalde fața prin geamul portierei.

— Îmi place aici, am murmurat, pe moment uitând cu totul că trebuia să fiu cealaltă Megan.

Îmi simțeam umerii destinzându-se. Se părea că dacă te prefăceai că ești altcineva decât erai, te storcea de puteri.

— Și mie.

Când lumina s-a schimbat, Will a lăsat Beemer-ul la ralanti, doar cât să nu se oprească, și mi-a arătat o

mașină de poliție regională, ascunsă cu grijă în spatele unui camion de pâine, parcat regulamentar.

— S-a uitat după mașinile cu numere de Palm Beach. Bănuiesc că au impresia că noi ne putem permite amenda.

— Păi, tu poți.

Am lăsat geamul portierei din dreptul meu.

Will a aruncat o privire la geamul deschis.

— Ești sigură că vrei să faci asta? Pe aici sunt niște țânțari cât bebelușii.

— Da, sunt sigură.

Trecuse multă vreme de când nu mai respirasem aer de țară. Cald și umed cum era, îmi amintea de serile caniculare de iunie din New Hampshire, când Lily și cu mine obișnuiam să alergăm după licurici până când ne chema mama la culcare.

— Ei, asta *chiar* e relaxant. Nu tu Palm Beach. Nu tu gemene.

M-am întors spre Will.

— Poate mă poți ajuta tu cu ceva.

— Cu ce anume?

— Sage. N-o înțeleg. Ai crede că optzeci și patru de milioane de dolari ar fi un motiv destul de puternic, dar s-o înveți pe ea e o muncă sisifică.

Will s-a uitat la mine, amuzat.

— Sisif nu era romanul ăla cu piatra?

— De fapt, grec. Zeii l-au pedepsit silindu-l să suie un bolovan mare până în vârful unui munte doar pentru a-l rostogoli din nou până la poale, la nesfârșit. Unii eruditi cred că grecii au creat mitul ca să explice mișcarea soarelui care răsare în fiecare dimineață la est, doar ca să apună în fiecare seară, la vest.

— Voi, ăștia de la Yale, m-a tachinat el.

Trecând cu bine de mașina poliției, a accelerat până la cincizeci de kilometri la oră.

— Northwestern e o școală bună. Probabil că ai studiat ceva vreme.

Nu mă deranja să schimb subiectul, cum îmi sugerase el. Puteam vorbi despre Sage altă dată. Sau nu.

El a ridicat din umeri.

— Am fost admis preferențial în frăție grație părinților mei.

I-am studiat profilul perfect.

— Încă mai ești „preferențial"?

— Hei, îmi plac petrecerile, a stăruit el. Dar îți dau dreptate că nu e neapărat o chemare de-o viață.

Mi-a dăruit un zâmbet pe jumătate enigmatic.

— Ți-am spus ce vom face în excursia asta?

— Nu, domnule Phillips, nu-mi amintesc s-o fi făcut.

Will a încetinit în spatele unui camion roșu care avea în remorcă o barcă de bibani.

— Ați vrea să dezvoltați? l-am îndemnat eu.

Același zâmbet i-a fulgerat pe față.

— O cheamă Hanan Ahmed. E artistă.

— Și ești interesat de ea pentru galeria tatălui tău...

Știam că o iau înainte, dar să-l descos pe Will se dovedea o sarcină deosebit de frustrantă.

— Nicidecum. A venit în America din Yemen, cu o viză de studii la Institutul de Artă din Chicago. I-am văzut lucrările la o expoziție studențească de acolo. Când o să vezi ce pictează, o să înțelegi de ce a cerut azil politic. Casa ei de la țară e un loc destul de conservator. A fost o chestie nemaipomenită chiar și pentru ea să vină în America la studii.

Uau, un paragraf întreg și încă unul atât de curios ca acesta.

— Atunci, dacă nu ești interesat de arta ei pentru galeria tatălui tău...?

Haide, Will, completează punctele de suspensie.

— La Northwestern, când nu m-am ținut de petreceri — mi-a aruncat o privire piezișă —, m-am specializat în istoria artei.

Nu-mi răspunsese la întrebare, dar era imposibil să se fi licențiat în istoria artei la Northwestern fără să fi studiat intens, iar acum, aparent, se ocupa și de expozițiile de artă. Interesant.

— Deci Hanan locuiește în locul ăsta tihnit că așa vrea ea? am întrebat.

Camionul cu barca a cotit spre marele lac și am trecut în sfârșit de indicatorul care ne invita să ne întoarcem la Clewiston. Will a accelerat.

— Urăște zgomotul — o împiedică să lucreze. Era într-o librărie din Chicago și a dat peste un album cu fotografii din Okeechobee și orășelele din jur. S-a îndrăgostit imediat. Asta a fost cam acum trei ani. I s-a aprobat viza și iat-o.

— Voi doi sunteți... împreună?

Ei, ce? Trebuia să întreb. Investigația. Și, apropo, mă admiram că mă abținusem până acum.

— Megan, e lesbiană.

Oh.

Imediat după un alt magazin cu nade și momeli, Will a luat-o la dreapta, pe un drum de pietriș străjuit de copaci luxurianți, ale căror coroane îl făceau să arate ca o galerie acoperită. După ce am speriat un cocor albastru minunat, ce se odihnea pe crengile de deasupra drumului, Will a oprit mașina în fața unei

case dărăpănate, având mare nevoie de o zugrăveală proaspătă.

— Am ajuns.

A claxonat de două ori. Aproape înainte de a se stinge al doilea semnal, o femeie tânără și frumoasă a apărut în grabă de după colțul casei. Părul ei des și negru ca pana corbului era legat la spate într-o coadă ciufulită cu ceea ce arăta ca un șiret de pantof. Era îmbrăcată cu niște jeanși pătați de vopsea, un tricou alb mânjit cu stacojiu și ocru și afișa un zâmbet larg.

— Hanan!

Will a salutat-o în timp ce ne dădeam jos din Beemer.

— Salutare la amândoi! Ați sosit la timp să-mi dați o mână de ajutor, a exclamat Hanan într-o engleză admirabilă.

Mi-a strâns mâna călduros.

— Tu trebuie să fii Megan.

Evident, Will îi spusese că avea să aducă o prietenă.

— Mă bucur să te cunosc.

Nu mă puteam opri să-i zâmbesc; avea o energie molipsitoare.

— Bine ați venit în micul meu colț de univers! Hanan și-a deschis larg brațele. Departe, foarte departe de locul acela ciudat numit Palm Beach. Haide!

Ne-a împins pe după colțul casei; am fost surprinsă să descopăr o imensă grădină de legume în plină floare, protejată de un gard de plasă. Am recunoscut castraveți, trei soiuri diferite de piper, lujeri de dovlecei și vreo șase sau șapte uriașe fire de roșii, pline de rod, date în pârg. Uau. Cât ar fi invidiat părinții mei genul ăsta de cultură extrasezon. În New Hampshire, pe la jumătatea lui noiembrie era zăpadă.

Dar Megan de Main Line[1] nu trebuia să aibă habar de anotimpuri și culturi. Megan de Main Line nu putea s-o înțeleagă pe Hanan ori să aprecieze această oază de sănătate.

— Chiar îți place să locuiești aici? am întrebat eu, clătinând din cap, să mă vadă Will. Unde faci shopping?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu am nevoie de prea multe. Am încercat să stau în New York, dar toată scena artelor, toate petrecerile, toate inaugurările de galerii... așa o plictiseală.

Și-a ridicat fața spre soarele după-amiezii și a închis ochii.

— Tot ce vreau să fac e să pictez. Aici, în Clewiston, pot lucra fără să mă deranjeze nimeni.

A deschis ochii din nou și s-a uitat la mine.

— Dacă nu-ți place să pescuiești, chiar n-ai alt motiv întemeiat să fii aici. Tot orașul crede că sunt o excentrică incurabilă, dar asta nu mă deranjează deloc. Probabil că sunt. O să-ți mai spun... în timp ce lucrăm.

Mi-a întins o săpăligă, iar lui Will, un cultivator.

— Întotdeauna profit de vizitatori.

Am trecut la treabă în timp ce ei sporovăiau, plivind buruienile dintre două rânduri de castraveți suculenți ce atârnau de araci. Mirosul de sol bogat și soarele care-mi bătea pe spinare îmi aminteau atât de mult de casă, de multele ore petrecute în grădina părinților mei. E un ciclu al tuturor lucrurilor, spunea mama mereu. Plantat, udat, plivit, cultivat...

---

[1] Main Line este numele lanțului de orășele din suburbiile vestice ale Pennsylvaniei.

— Megan Smith, cum mai mânuiești săpăliga cea rea!

Mi-am ridicat ochii. Will se holba la mine de parcă tocmai îmi crescuseră coarne.

— Prietena ta Megan a mai făcut asta, a observat Hanan. Vezi, ține săpăliga ca pe o mătură — așa nu capeți dureri de spate. Megan, trebuie să-l pui pe Will la muncă pentru prima oară în viața lui. Mă întorc imediat.

În timp ce ea se strecura în casă, i-am văzut lui Will întrebarea din ochi.

— Am... făcut un opțional de biologie agricolă la Yale, am inventat eu cu stângăcie. Floare la ureche.

I-am întins cealaltă săpăligă.

— Încearcă.

El a părut înfricoșat.

— Barbados are o echipă de doisprezece oameni specialiști în horticultură. N-ai vrea să le încalc dreptul la muncă, nu-i așa?

Am rânjit. Dezastrul fusese evitat.

— Îți voi păstra secretul cu sfințenie.

El s-a prefăcut că-și sumete mânecile inexistente.

— Bine, bine. Cedez. Ce să fac? Mă las pe mâinile tale capabile, murdare de noroi.

Am ridicat o palmă murdară și i-am trecut-o peste obraz, lăsându-i o dâră maronie.

— Asta o să te ajute să intri în atmosferă, fermiere Will.

Apoi i-am arătat chichițele retezării rădăcinilor de buruieni.

— Will ucide buruieni, a glumit el, cu o voce de robot, în timp ce plivea cu stângăcie. Will ucide buruieni. Will ucide.

— Hei, Will? Megan?

Ne-am întors. Hanan venise cu un aparat digital. Ne-a făcut câteva fotografii, așa cum eram, nădușiți.

— O să trimit asta revistei studențești de la Northwestern, a glumit ea. Altminteri, n-o să creadă nimeni că Will Phillips chiar era murdar de pământ pe față. Hai înăuntru, prieteni. Will, o să fii bucuros să afli că, de când ai fost pe aici ultima oară, mi-am luat aer conditionat.

Am urmat-o pe Hanan înăuntru și ne-am trezit izbiți de o pală de aer rece.

— Există Dumnezeu! a exclamat Will.

În contrast flagrant cu exteriorul părăginit, interiorul bungalow-ului era luminos, aerisit și imaculat. Indiferent ce pereți interiori existaseră vreodată, majoritatea fuseseră dați jos și înlocuiți de coloane albe. Nu mai erau decât două încăperi. Una era o combinație de living, bucătărie, dormitor. Cealaltă era atelierul lui Hanan.

— Hai să-mi vedeți lucrările, ne-a invitat Hanan. Să nu fiți prea severi. Am încercat ceva nou.

Când am intrat în atelierul ei, mă așteptam să văd picturi, unele terminate, altele în lucru, cutii de vopsea și un șevalet. În loc de asta, atelierul era și el imaculat — pereți albi, podea albă. Sprijinite de pereții fără ferestre erau câteva pânze mari, toate terminate. Fiecare reprezenta o scenă de dragoste romantică între lesbiene. Prima pânză înfățișa două femei îmbrăcate, îmbrățișându-se fierbinte. Următoarea înfățișa aceeași scenă, însă femeile erau dezbrăcate. Toate celelalte păreau detalii ale unei picturi mai mari, ca piesele mărite ale unui puzzle — mâini încolăcite, coapse, sâni întâlnind sâni.

— E uluitor, am șoptit eu.

— E mai mult de atât, a zis Will, apoi a explicat. Nu doar măiestria cu care folosește Hanan culoarea și lumina e extraordinară, dar și progresia. Odată ce ai văzut îndrăgostitele îmbrăcate, apoi goale, ea te silește să ți le imaginezi în felul ăsta și când te uiți la detaliile disparate. Dar dacă ai văzut detaliile înainte de a vedea întreaga serie, îți creezi automat în minte personajele, iar personajele tale s-ar putea să nu arate la fel cu ale ei. Ceea ce într-un fel te face și pe tine, privitorul, un artist. Înțelegi ce vreau să spun, Megan?

Tot ce-am putut reuși a fost să dau din cap. Eram fascinată.

— Will e cel mai mare fan al meu, a recunoscut Hanan.

— Iar eu sunt a doua, i-am spus eu. Lucrările tale ar trebui să fie în muzee.

— Mulțumesc. Hanan și-a plecat fruntea cu grație. Înțelegi de ce îl aștept pe Will să deschidă o galerie, ca să mă poată reprezenta. Așa că dă-i bătaie, Will.

Sprâncenele mele recent pensate s-a ridicat spre linia părului îndreptat cu placa.

— Galeria proprie? l-am întrebat eu.

El nu mi-a răspuns.

— Will a comandat întreaga serie de aici, mi-a explicat Hanan.

Îmi venea să-l îmbrățișez.

— N-am știut asta.

Un telefon a sunat în camera cealaltă. Hanan s-a scuzat și s-a dus să răspundă.

— Nu te uita așa la mine, a protestat Will, observându-mi admirația. Sunt un capitalist mârșav din categoria *afacere*. I-am făcut o comandă ca să pot pune lucrările în galeria mea și să le vând.

— Pentru ca asta să se întâmple, aveai nevoie de o galerie.

Ochii mei i-au susținut privirea. El m-a luat de mână.

— Vino. Vreau să-ți arăt un loc.

— Unde?

În loc să-mi răspundă, a luat-o la fugă spre ușa din spate. Am străbătut grădina, am trecut printr-o dumbravă, am traversat o pajiște întinsă și am coborât malul noroios către un frumos iaz de fermă, scânteietor în soarele după-amiezii. Will își scosese deja tricoul peste cap. Abdominalii perfect aurii nu m-au lăsat rece.

— Ce faci? am întrebat eu.

Bineînțeles, știam foarte bine ce făcea, în afară de a speria broscoii, dar mi se părea potrivit să întreb.

El își desfăcea cureaua pantalonilor.

— Vino să înoți cu mine.

Întrebarea era: Oare avea să-și scoată și pantalonii, și boxerii? Iar dacă da, se aștepta să-i urmez exemplul? Să rămân din nou în costumul în care mă născuse mama și pe care deja mă văzuse purtându-l? Pentru a cincizecea oară în ultimele trei săptămâni, m-am văitat de calitatea și cantitatea calorică a strădaniilor lui Marco în bucătărie.

Tocmai când mă luptam cu această dilemă, Hanan a venit chiuind printre copaci, aruncându-și hainele din fugă. Odată rămasă în foarte utilitarele sutien și chiloți, a sărit în apă.

Fără costumul în care o născuse mama. Am respirat ceva mai ușurată. Și totuși. Mi-am scos jeanșii și cămașa de șifon. Apoi, îmbrăcată doar cu maioul alb subțire și în chiloții pe care îi cumpărasem de la Target, din West Palm, am sărit în apă. Era rece, față de arșița zilei.

Dacă piciea ar putea cânta, a mea ar fi fredonat *Stairway to Heaven.*

Will a ieșit de sub apă și m-a apăsat pe umeri. M-am dus la fund bolborosind și am ieșit cu părul meu cel îndreptat cu placa distrus și cu rimelul nerezistent la apă, pe care mi-l aplicasem cu atâta grijă în dimineața aceea, șiroindu-mi pe obraji.

Eu cea din Palm Beach ar fi trebuit să țip și să mă cațăr disperată afară din apă. Dar, Doamne, nu voiam să fac asta. În momentul ăsta, la dracu' cu investigația. Nu voiam decât să fiu eu însămi.

Pentru următoarea jumătate de oră, ne-am bălăcit ca niște copii mici. Am jucat leapșa. Ne-am bătut cu apă. Ne-am atacat cu grenade de mâl smuls din mal. Ne-am oprit doar când a sunat telefonul meu. Erau gemenele, care-mi spuneau că își terminaseră eseurile. Când aveam să mă întorc? M-am uitat la Will.

— Într-o oră și jumătate, a răspuns el. Dacă plecăm acum.

Hanan a zis că dă ea o fugă până acasă să ne aducă prosoape. Will și cu mine ne-am așezat pe malul noroios. Eram murdară, eram udă și eram mai fericită ca niciodată de când sosisem în Florida pentru experimentul ăsta nebunesc.

— E ceva ce nu pricep.

A scos o pietricică din noroi și a azvârlit-o în lac.

— Ce anume?

S-a întors spre mine.

— Într-o clipă ești tipa șablon, bogată și plictisitoare. În clipa următoare... nu ești.

— Nu, zău, domnule Eu Mi-am Luat Licența în Petreceri?

El a râs.

— Aia n-a fost o minciună, crede-mă.

Mi-am dat părul ud la o parte de pe frunte.

— Acum e rândul meu să-ți pun o întrebare. De ce m-ai invitat aici?

— Când te-am întâlnit prima oară — în noaptea aceea dementă, când gemenele s-au purtat atât de urât cu tine —, mi s-a părut că văd ceva... Apoi ai venit să mă vezi la galerie și fata aceea dispăruse.

A azvârlit încă o pietricică în iaz. *Plonc.*

— Dar apoi Rose s-a apucat să vorbească și să tot vorbească despre cât de mult învățase de la tine, că tu erai prima persoană din viața ei care o făcuse să simtă că avea o minte. Așa că te-am invitat azi pentru că eram curios să văd care fată avea să vină.

— Și?

— Simplu. Amândouă. Dar nu în sensul rău.

S-a uitat în jos, la mine, și și-a adus mâna liberă până la obrazul meu, frecându-și ușor degetul mare de el.

— Noroi.

M-am înfiorat puțin. Ceva s-a foit în mine. Adevărata eu.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, fermiere Will, am spus eu.

Ochii lui erau ațintiți pe buzele mele. Avea de gând să mă sărute?

— Cu multă plăcere. Pot să te mai duc și în altă parte?

— Desigur. Unde?

— Balul de Ajun de Crăciun, la Muzeul de Artă Norton. Și știu că nu e mare lucru de văzut, dar chiar mi-aș dori...

— Mi-ar face mare plăcere.

O companie de telefonie mobilă taxează o convorbire interurbană cu 3 cenți pe minut. Care expresie algebrică reprezintă costul unei convorbiri de 20 de minute din Florida în New York, dacă 5 din aceste minute sunt gratuite, noaptea?

(a) $y = 3 + 20 / 5$
(b) $5z = 20x$
(c) $x = 3(20 - 5)$
(d) $c = 20 + 5 + 3$
(e) $x = 3 \cdot 20 \cdot 5$

capitolul douăzeci și unu

În seara aceea, citisem repede eseurile gemenelor compuse după-amiaza, ignorasem întrebarea din ochii lui Rose despre cum decursese întâlnirea mea cu Will și mă retrăsesem în intimitatea băii mele pentru cea mai lungă și cea mai fierbinte baie din istoria băilor lungi și fierbinți. În timp ce curgea apa, am turnat din belșug spumant Heavenly Holly din noua colecție de spa a lui Laurel. Mirosea ca pădurile toamna și mi-a transformat apa într-o mare de smarald sub o pătură de spumă albă.

Mi-ar plăcea să fac o paranteză aici ca să spun un singur lucru: Să-ți lași imaginația să zboare nu înseamnă că înșeli. Bun. Atunci e OK, dacă ne-am înțeles.

Am zăcut așa, cu ochii închiși, cu apa fierbinte picurând, simțindu-mă încălzită din cap până în picioare și... ăă... udă, derulând în minte după-amiaza mea

cu Will și întrebându-mă cum ar fi fost dacă Will ar fi făcut ceea ce crezusem eu că era gata să facă pe malul iazului. Adică, să mă sărute. Tocmai când începusem o expediție subacvatică, mi-am auzit telefonul mobil sunând slab.

Era el. Știam că era el.

Am sărit din cadă și-am alunecat pe podea, lăsând urme ude pe parchetul de lemn tare al băii, apoi m-am aruncat udă și goală peste pat. Am izbutit să-mi deschid poșeta și să smulg telefonul la timp să răspund la al patrulea apel.

— Alo? am întrebat, cu răsuflarea tăiată.

— Bună, iubito. Uau, pari... fără suflu.

Era el. Dar nu cel care trebuia.

— O, bună, James! Mi-am înfășurat sinele despuiat în așternuturi, știind că dacă aveam nevoie de altele, aveau să mi se trimită de la reședința principală fără să mi se pună nicio întrebare. Tocmai făceam o baie. A trebuit să vin în fugă să răspund. Ce mă bucur că ești tu!

OK, deci a-ți lăsa imaginația să zboare e *un fel de* a înșela. Cum numești persoana care se gândește că e *tipul care nu trebuia* când *iubitul* ei — iubitul pe care abia reușește să-l vadă, darămite să mai ajungă și la orizontală cu el — o sună? Iubitul pe care ea avea să-l vadă în dimineața de Crăciun? Adică, în mai puțin de treizeci și șase de ore.

— Vești bune. Tocmai mi-am petrecut douăsprezece ore redactând nuvela nemernicului ăluia. Cu textierii ăștia care au impresia că pot scrie ficțiune — e un chin! Apoi diletantul are și tupeul să sune și să ceară să-i fie dată spre aprobare orice schimbare.

— Asta-i vestea bună?

El a râs.

— Nu, asta-i pregătirea terenului. Șefului meu i s-a făcut milă de mine. Mă lasă s-o șterg mâine la prânz. O să fiu în Gulf Stream la timp pentru cină. Grozav, nu?

Din ce în ce mai vinovată.

— E fantastic s-aud asta.

— Abia aștept să te văd.

— Și eu.

— Așa că, ascultă, a continuat James. M-a sunat mama acum câteva clipe. Niște prietene i-au dat două bilete la balul de Ajun de Crăciun de la Muzeul Norton. Ai auzit despre asta?

Ăă, da. De fapt, chiar i-am zis da celuilalt tip.

— Cred că se duc gemenele, am răspuns eu.

— Oh, iubito! s-a bucurat el. Pentru că mă gândisem că ar trebui să mergem și noi, tu și cu mine. Știu povestea că te-ai dat drept singură, ceea ce e absolut în regulă. O să ne purtăm ca și când am fi străini. O să fie trăsnet.

Nu era bine, nu era bine, nu era bine. De ce trebuise să-i spun da lui Will? Evident, știam răspunsul, dar ce-ar fi trebuit să fac acum, când adevăratul meu iubit îmi cerea să merg cu el?

— O să poți scrie despre asta în articolul tău, a continuat James. E amuzant, cam ceea ce ar fi făcut Hunter Thompson[1]. În plus, o să pot să fac și

[1] Hunter Thompson (1937–2005), jurnalist american care în 1965 s-a infiltrat în banda motocicliștilor Hell's Angels și a publicat un reportaj despre ei, în 1965; părintele genului de „jurnalism Gonzo", un stil în care jurnalistul renunță la pretențiile de obiectivitate, incluzându-se în poveste.

cu cunoștință cu gemenele, fără ca ele să știe că sunt iubitul tău. E perfect.

Mi-am tras cearșafurile mai strâns pe lângă mine și am încercat să răspund entuziasmului lui James.

— Asta chiar sună amuzant! Dar, știi, cred că tocmai mă doboară o răceală, ceva. Și atunci... probabil c-ar trebui să stau în pat și să mă fac bine, pentru Crăciun.

— Oh, nu. Bine, atunci, lasă balul. O să vin la Les Anges și-o să ne jucăm de-a doctorul.

— O, ce drăguț din partea ta. Dar cred că o să stau în pat mâine și o să-i dau de cap chestiei ăsteia... răceală sau ce-o fi.

— Dacă așa crezi tu că-i mai bine.

Suna dezamăgit. Sau poate că rușinea pe care o simțeam îmi amplifica sensibilitatea.

— Da, poți să stai cu ai tăi mâine seară; lor o să le placă asta. La ce oră vrei să vin la voi în ziua de Crăciun?

Vinovăția mea mă făcuse să întreb asta.

— Unsprezece. Și-o să te sun mâine, când ajung.

Am auzit pe cineva care-i spunea noapte bună. Bietul băiat — era încă la serviciu, la miezul nopții, cu două zile înainte de Crăciun.

— Megan?

— Mda? am întrebat, ridicându-mă din pat și ducându-mă la fereastră.

Întunericul se întindea înaintea mea.

— Te iubesc.

Am înghițit în sec.

— Și eu te iubesc.

Ne-am spus la revedere și am închis. Ce făcusem? Îmi mințisem prietenul ca să mă pot duce la bal cu altcineva. Asta era groaznic. Știam că era groaznic.

Și fusese atât de simplu s-o fac.

În-un roman, un „punct culminant" reprezintă un moment în care eroul:

(a) se îndrăgostește de altcineva
(b) vede ceva cu alți ochi
(c) e surprins de o evoluție neașteptată a evenimentelor
(d) trăiește o intensificare a sentimentelor sau o schimbare
(e) toate cele de mai sus

capitolul douăzeci și doi

Potrivit ministerului educației, care crease testul, SAT evalua cât de bine analizai și rezolvai problemele. Facultățile îl foloseau ca pe un indice general de predicție despre cât de bine s-ar fi descurcat cel ce susținea testul într-o școală sau alta. Le spusesem asta gemenelor de nenumărate ori. Și apoi adăugasem că, după umila mea părere, ceea ce măsura cu adevărat testul SAT era abilitatea cuiva de a se pregăti pentru SAT și a-l susține.

Nu aveam nicio șansă să recuperez cei doisprezece ani ai lor de studii neglijate în numai opt săptămâni. Dar îmi dădusem seama, după ce văzusem complexitatea bazei lor de date despre frumusețe, că aveau inteligența brută de a reuși. Pariul meu era că, dacă aș fi izbutit să le obișnuiesc cu modul de operare al acestui sistem — să gândească în felul în care gândise creatorul testelor —, ele ar fi reușit să se strecoare.

Gemenele aveau dificultăți cu conceptele abstracte. Dar când le făceam noțiunile relevante pentru ele, le făceam implicit și memorabile. Am recurs la stratagemele de clasa întâi. Armele mele cele mai eficiente erau cartonașele-fișe.

De exemplu, în loc să le arăt un trapez și să le cer să calculeze aria și perimetrul, cartonașul meu le descria dimensiunile toaletei femeilor de la Clubul Everglades. În loc să lucrez cu proprotii teoretice, le schițam imaginea unei oglinzi, le dădeam lungimea și le întrebam câte fete puteau să-și aplice glossul de buze Stila în același timp, dacă fiecare folosea douăzeci și cinci de centimetri din suprafața oglinzii. Pentru dezvoltarea vocabularului, am folosit exemple pertinente. Purgatoriul era descris nu doar ca un spațiu între rai și iad, ci deopotrivă ca fiind situația în care erai silit să stai pe scaun lângă un copil mic urlător, într-un zbor transatlantic de la New York la Paris.

Se făcuseră și progrese academice. Nu destule, dar îndeajuns să mă ferească de a-mi pierde orice speranță. Și îndeajuns să le facă și pe ele să continue să învețe. Cea mai mare problemă era efortul. Indiferent ce-aș fi făcut, nu le puteam convinge că învățatul era un proces cumulativ și că orele suplimentare de lucru dintr-o zi aduceau uriașe beneficii peste alte șapte sau opt zile. Era greu să le dezbari de șaptesprezece ani de cvasi-trândăvie. În esență, când puteai să suni la room-service, gătitul devenea o provocare de proporții și dacă ai fi stat în fața cuptorului patru ore pe zi.

De vreme ce hotărâserăm să luăm pauză de Crăciun, gemenele și cu mine ne apucaserăm să lucrăm în ziua de Ajun la o oră absurd de matinală — nouă A.M. Programul ăsta avea să le lase — și pe mine, de

asemenea — libere după-amiaza, pentru pregătirile în vederea balului de seara.

Comandaserăm cafea și croasanți, pe care să le gustăm la marginea piscinei, și ne apucaserăm să lucrăm la vocabular. I-am întins lui Sage un cartonaș făcut de mine.

Suzanne s-a folosit de.....ca să-i fure prietenul rivalei sale.
(A) cumpătare
(B) contemporaneitate
(C) dualitate
(D) tertipuri

— D, a declarat Sage. În mod cert, D.

Am lăudat-o, de vreme ce era maestră în folosirea inadecvată a cuvintelor. Cartonașul următor.

Pantalonii albi după Ziua Muncii nu mai sunt considerați o greșeală ....

(A) agravantă
(B) notabilă
(C) ergonomică
(D) sagace

— B, a zis ea. Notabilă.

Drace. Două la rând. Au urmat trei răspunsuri greșite, dar două la rând însemnau totuși o piatră de hotar. Rose a preluat conducerea și a dublat isprava surorii sale. Am trecut la structura propoziției și au identificat împreună cu succes propozițiile principale, propozițiile compuse, subiectele, predicatele, deși conceptul de mod condițional încă le scăpa. Da, majoritatea

oamenilor învață lucrurile acestea în școala generală, dar gemenele nu aflaseră de ele nici până acum.

Ca să fac totul mai relevant și ca să le șlefuiesc abilitățile de scriere, le-am cerut să scrie fiecare un eseu de cinci paragrafe în care să compare și să sublinieze deosebirile toaletelor pe care aveau să le poarte la balul din Ajun de Crăciun și toaletele pe care le purtaseră luna trecută, la balul Roșu și Alb, apoi să identifice propozițiile principale, subiectele, predicatele etc. Am auzit indispensabilele înjurături și văicăreli, dar chiar s-au pus pe treabă cu stiloul pe hârtie. Cât despre mine, m-am retras pe un șezlong cât timp compuneau ele, bucurându-mă de soarele dimineții care-mi bătea pe față, gândindu-mă la ce aveam să-i spun lui James când va suna, în după-amiaza aceea. Răceală de patruzeci și opt de ore? Ceva de genul ăsta.

Trebuie să fi ațipit, pentru că m-am trezit brusc când Sage m-a înghiontit în gleznă.

— Megan? Ai feștelit-o ieri.

Am deschis ochii. Era pe șezlongul de lângă mine.

— Ți-ai terminat eseul?

— Nu, m-am oprit la jumătate dintr-o copleșitoare dorință de a mă bucura de scânteietoarea ta companie, a zumzăit ea. Bineînțeles că am terminat.

Am aruncat o privire spre Rose, care încă mai scria, apoi mi-am închis ochii la loc și am zâmbit.

— Bine.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de Will?

Comentariul ăsta m-a făcut nu doar să deschid ochii, dar și să mă ridic în capul oaselor.

— Ce vrei să zici?

— L-am văzut la Breakers aseară. Mi-a povestit totul.

— Ce înseamnă totul? am întrebat eu cu prudență.

— Cum v-ați petrecut ziua împreună, cum ți-a tras-o într-un iaz...

— *Nu* mi-a tras-o într-un... nicăieri! m-am bâlbâit eu, simțind acea familiară fierbințeală cuprinzându-mi obrajii.

— Glumeam. Nu te face roșie coaptă la mine. A spus că ați ieșit împreună și că te place cu adevărat. Mulțumită?

Sincer, da. Însă n-am spus asta. N-am spus nimic.

— Ai fi putut să-mi spui tu însăți, a pufnit Sage.

— Am încercat să mă port profesionist.

Ea a căscat.

— Pe dracu' ghem. Rose știa. De parcă mi-ar fi păsat vreun pic. Will a mai spus și că o să mergi la bal cu el.

Rose a venit tiptil până la mine cu eseul ei, care îi luase aproape de două ori mai mult decât ar fi trebuit până să-l scrie, și s-a așezat lângă sora ei.

— Deci îți place de el, Megan? a întrebat ea, nerăbdătoare.

Poate c-a fost din pricină că nu avusesem niciodată ocazia să joc în piesa fata-drăguță-topită-după-băiatul-drăguț în liceu. Poate c-a fost din pricină că mă dusesem la balul de absolvire cu Bruce Peterson, băiatul cu un IQ formidabil și o piele suspectă, cu care aveam tot atâtea afinități precum cu un document Rich Text. Sau poate că a fost din pricină că sora mea, Lily, avusese parte de toate momentele fetei frumoase, iar eu nu putusem să sper niciodată că aș rivaliza cu ea. Indiferent de motiv, o chestie feciorelnică latentă s-a trezit și m-a silit să rostesc răspunsul într-un singur cuvânt.

— Da.

Dați-mi voie să recunosc ceva: E foarte greu să te convingi că o să te duci la bal cu un tip în scopuri de cercetare după ce ai admis față de elevele tale că îți place de el.

— Și cu ce-o să te îmbraci? m-a descusut Sage.

— Aceeași rochie pe care am purtat-o și la balul Roșu și Alb, bănuiesc, am răspuns eu, sperând că încă aș mai putea să-mi îndes fundul crescut de Marco în ea.

Sunt sigură că știți cel mai faimos tablou al lui Edvard Munch, *Strigătul.* Închipuiți-vă că-l vedeți în dublu exemplar, înlocuiți fața tipului îngrozit de pe pod cu fețele gemenelor și o să aveți o aproximare rezonabilă a reacției lui Rose și a lui Sage la declarația mea.

Sage a fost, ca de obicei, prima care să-și regăsească vocea:

— *Așa* se face în Philadelphia?

— Adică, ești atât de bogată, încât nu-ți pasă dacă lumea te vede îmbrăcată în aceeași rochie de două ori? a lămurit Rose.

Bineînțeles. Megan de Main Line Philly ar fi *știut* deja să nu poarte aceeași toaletă. Ar fi fost la fel de oripilată ca și gemenele doar la gândul acesta. Dând înapoi furioasă, am explicat că îmi adusesem la mine, în Palm Beach, numai o ținută de gală și că nu aveam timp să mai fac cumpărături. Mi-am închipuit că voi putea folosi scuza asta și diseară, dacă va fi nevoie.

Sage a dat din cap.

— Înțelegem.

— Da? a scâncit Rose.

— Da, a stăruit Sage. Hai să comandăm prânzul. Deși probabil va fi o porcărie, de vreme ce Marco e plecat în vacanță.

— Unde s-a dus? am întrebat eu.

Marco era plecat în vacanță? Asta era o noutate pentru mine.

— La New Jersey, cu Keith, a explicat Rose, în vreme ce Sage a sunat să comande mâncarea. Se duc în fiecare an, în vizită la familia lui. O să se întoarcă pentru balul de Revelion, nu-ți face griji. Bunica l-a însărcinat cu masa de revelion.

S-a ridicat și și-a scos jeanșii și tricoul; pe dedesubt purta un costum de baie verde ecosez.

— Mă duc să înot până vine mâncarea. Vii și tu?

Am clătinat din cap, simțind că mi s-a scurs tot sângele din față. Niciun Marco *și* niciun Keith pentru diseară? Și eu trebuia să fiu gata de bal în doar câteva ore? Nu puteam nici măcar să mă închei în blestemăția aia de rochie fără ajutorul lui Marco. Cenușăreasa avea să sfârșească de data asta arătând ca Jalnicăreasa.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat Sage în timp ce-și dezbrăca jeanșii, lăsându-i grămadă la picioarele sale. Ești inversul îmbujorării.

— Acasă... ei bine, întotdeauna mă gândesc la machiaj ca la o artă. Și — să nu mai spui la nimeni — eu sunt o artistă execrabilă. Desenul îmi dă mari bătăi de cap. Așa că niciodată, niciodată nu mă machiez singură.

Asta nu era o minciună. Tocmai.

— Și nu-l mai ai pe Marco să te ajute diseară.

Rose s-a aruncat în bazin, părul ei ud întinzându-se în evantai, în urma ei, când s-a ridicat la suprafață.

— Ne-a spus că domnul Keith îl cunoaște pe stilistul tău de acasă, din Philadelphia.

— *Zău?*

Mii de mulțumiri că mi-a acoperit spatele în mai mult de o ocazie.

— Da, a zis Sage și a făcut un pas în bazin pe la capătul cu apa mai puțin adâncă. Dar tot ești într-un fel pierdută pentru diseară, nu?

Rose a chicotit. Sage a chicotit. Drăguț din partea lor să se bucure de necazul altuia, chiar dacă nu știau care era acela.

— Hai! s-a răstit Sage la sora ei, de parcă ar fi dat un ordin unui câine bine dresat.

A ieșit din piscină și și-a încălțat din nou papucii.

— O să sunăm la casa mare și o să le spunem să ne aducă mâncarea înăuntru.

A pornit spre vila ei, în timp ce eu am așteptat-o pe Rose să iasă și să se șteargă cu prosopul. Apoi am găsit-o pe Sage în camera ei de lucru, în fața monitorului. A făcut un clic și pe monitor a apărut prim-planul feței mele.

— Cum ai făcut asta? m-am minunat eu.

Fața mea era împodobită cu un machiaj pe care eu nu-l avusesem niciodată.

— Asta e una dintre aplicațiile pe care le-am adăugat sistemului nostru, a zis Rose, mândră.

— Privește și învață, a poruncit Sage.

Cu vreo câteva mișcări rapide de mouse, mi-a îngroșat sprâncenele.

— Deși stilul Brooke Shields nu ți se potrivește.

Le-a subțiat la loc.

În timp ce fetele făceau demonstrații pe computerul lor și eu priveam, am primit o lecție la foc încrucișat despre machiajul și pieptănătura potrivite pentru o fată cu trăsăturile mele. Apoi au trecut la o fotografie din cap până-n picioare și m-au tratat cu o predică despre proporția trupului, cum să ascund „defectele siluetei de mai jos de talie" și să valorific la maximum

ceea ce ar putea fi numit cu indulgență modestul meu piept.

— OK. Vino în camera mea de toaletă, a poruncit Sage. Hai să vedem ce-ai învățat.

În clipa următoare, mă împingea în scaunul din fața măsuței sale de toaletă. Rose a deschis ceea ce arăta ca o trusă de scule, lucrată în perle roz. Compartimentele sale căptușite cu catifea roz erau pline de produsele cosmetice cele mai noi.

Următoarea oră, gemenele au muncit la fața mea. Spre deosebire de Marco, s-au străduit să explice tot ce făceau. Apoi mi-au dat instrucțiuni pas cu pas, astfel încât să pot repeta ceea ce făcuseră ele și dacă nu erau ele prin preajmă, simplificând lucrurile ca să reușesc indiferent de cât de stângace îmi erau mâinile. *Apoi* mi-au întins mie trusa.

Da, era a mea. O cumpăraseră pentru mine. Mai înainte să deschid gura să le mulțumesc, am trecut la părul meu, pe care Sage l-a decretat ca fiind prea curat, pentru că pieptănăturile de fapt stau mai bine dacă părul e puțin mai murdar.

Cine-ar fi știut?

Sage l-a îndreptat cu placa și l-a adunat într-o coadă.

— Sunt două elemente care să facă pieptănătura asta să arate bine, a decretat ea, meșa și extensiile.

Zicând acestea, a scos o splendidă meșă, perfect netedă și exact de culoarea părului meu. A prins-o peste părul meu și, *voilà*, aveam o coadă până la jumătatea spatelui. Apoi a aranjat artistic șuvițe de păr în jurul feței mele, ca să mai îndulcească aspectul, adăugând coditei o panglică de culoarea lavandei, din gogren. Rose a completat procesul tencuindu-mi

buzele cu încă un strat de gloss. De la gât în sus, arătam fantastic.

Rose a trebuit să dea fuga în camera ei după ceva, iar Sage și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Înțelegi, nu-i așa, că nu poți să porți rochia de la balul Roșu și Alb în seara asta?

— Eu...

N-am reușit să spun mai mult de o silabă, când Rose a apărut din nou, ținând pe braț o rochie de culoarea lavandei demnă de o prințesă.

— Atelier Versace. Lavanda e culoarea ta. Uită-te la asta.

Mi-a întins un exemplar din *Scoop*, cu Emmy Rossum în secțiunea de modă, sub titlul „Violetul e regal!", purtând exact rochia aceea. Și a trebuit să recunosc că arătam într-adevăr un pic ca ea. Adică, dacă ar mai fi pus vreo cinci kilograme pe ea.

— N-o să încap, am protestat eu.

— Probeaz-o, a stăruit Rose.

Jos cu pantalonii mei de trening și tricoul. Pe dedesubt nu aveam decât chiloți, lucru bun, au decretat ele, de vreme ce corsajul avea să-mi ridice sânii. Cu ajutorul lor, mi-am trecut rochia peste cap, apoi mi-am ținut respirația până când Rose a tras fermoarul.

— Poți expira, m-a instruit Sage.

Am stat dreaptă în fața lor.

— Oh, da. Suntem maestre.

Sage și-a ciocnit pumnul cu al surorii sale.

M-am întors spre oglindă. Corsajul era fără bretele și strâns pe corp. Avuseseră dreptate; sutienul ar fi fost în plus. Fusta era din șifon plisat și crep georgette.

— Cum ați... când ați... ? m-am bâlbâit eu.

— Când cheltui sume de șase cifre pe an pe haine, agentul comercial personal e cel mai bun prieten

al tău, a explicat Sage. I-am făcut o comandă aseară. Rochia a ajuns aici înainte de micul dejun.

— Arăți minunat, a zis Rose, zâmbind cu toată gura.

— Nu pot să cred că ați făcut toate astea pentru mine.

Sage a dat din cap.

— Nici eu. Trebuie c-am fost drogate.

Dar îmi dădeam seama că glumea. Să fi fost cu putință ca eu să-i fi străpuns platoșa fără să-mi dau seama?

— Înainte să începi să-ți atribui tot felul de merite, a continuat Sage, de parcă mi-ar fi citit gândurile, ia în considerare de la ce suferință ne-am salvat. Dacă te-ai fi dus la bal într-o *toaletă deja purtată*, am fi fost complet umilite să fim văzute cu tine.

I-am zâmbit drept răspuns. Mi-au înmânat trusa cu care tocmai mă antrenaseră, plină de cosmetice, și diagrama cu instrucțiunile, după care m-au dat afară, ca să se poată pregăti și ele. Am plecat, dar nu înainte de a le mulțumi. Sincer. Ei, cum avea să-și facă loc răsturnarea aceasta de situație în articolul meu? În timp ce pluteam spre apartamentul meu sub straturile de șifon fin ca aripile de fluture, m-am gândit că superficialele gemene Baker despre care plănuisem să scriu n-ar fi făcut niciodată ceva de genul ăsta. Deci, cine era acum superficială?

Socializarea romantică făcută cu mai mult de o persoană poată fi considerată:

(a) ridicolă
(b) nesăbuită
(c) vitejească
(d) decadentă
(e) mizantropică

capitolul douăzeci și trei

Când Will a venit să mă ia, în seara aceea, mi-a spus că arătam minunat. Partea ciudată a fost că l-am crezut. Era de parcă începusem să mă văd eu însămi drept persoana care pretinsesem că sunt. Poate că nu bogată — unele fantezii sunt prea ridicole ca să te lași furată de ele, chiar și pentru cineva care devenise expertă în minciuni, ca mine —, dar frumoasă. Când mă uitam în oglindă, nu o mai vedeam pe obișnuita soră mai mică a lui Lily.

Balul anual din Ajunul Crăciunului în beneficiul Muzeului de Artă Norton n-a început decât la opt seara. Noi sosiserăm în West Palm la șapte, ceea ce a fost bine pentru ca Will să îmi poată arăta muzeul înainte să vină puhoiul de lume. Era atât de devreme, încât nici valeții nu erau încă la posturi, iar el a trebuit să-și parcheze singur mașina, însă abia aștepta să mă conducă prin muzeu înainte ca picturile și sculpturile să fie nevoite să concureze cu moda și cocteilurile.

Sălile de expoziție erau pustii, în afară de muncitori. Muzicienii își ocupau locurile și făceau probe de

sunet, iar ospătarii încărcau mesele de bufet și aprovizionau barurile. Nimeni nu ne-a dat vreo atenție în timp ce Will mă plimba pe la diversele exponate.

Norton avea secțiuni pentru arta secolelor al nouăsprezecelea, al douăzecilea și pentru arta contemporană europeană, americană și chineză, plus o colecție impresionantă de fotografie. În sala colecției contemporane, Will s-a însuflețit cu adevărat. Amândurora ne-a plăcut o pictură intitulată *Isaia: Iarba va crește peste cetățile tale*, ilustrând profeția biblică împlinită într-o metropolă modernă.

— Pentru că totul e trecător, am cugetat eu cu voce tare.

Mă gândeam cât de adevărat era pentru viața mea personală; pierdusem o slujbă, un apartament și...

— Crăciun fericit, dragii mei!

Thom a pus o mână pe umărul lui Will. Era îmbrăcat în costumația standard: sacou, vestă albă și un șervet alb de chelner așezat peste braț.

— Bună, Megan.

— Salut, Thom.

L-am sărutat scurt pe obraz. Era aproape opt și încăperea începea să se umple, în jurul nostru.

— Crăciun fericit.

— Lucrezi, omule? a întrebat Will.

— Se plătește bine. Thom a făcut semn din cap spre barul din spatele nostru. Voiam doar să vă salut înainte ca petrecerea să înceapă de-adevăratelea. Vin la voi mai târziu.

După ce Thom s-a îndepărtat cât să nu ne mai poată auzi, m-am întors spre Will.

— De unde-l cunoști? Aș fi crezut că voi doi vă învârtiți în cercuri diferite.

— De pe *Heavenly*. Încerc să nu țin cont de diferențe din astea, mi-a explicat el și eu m-am întrebat dacă avea impresia că eu țineam cont — ce ironic ar fi fost. Eu sunt cel care i-a spus lui Rose să accepte să iasă cu el.

Le-am zărit pe gemene și prietenele lor făcându-și intrarea, în capătul celălalt al încăperii. Sage purta o rochie de dantelă fină, bordo, peste mătase roz, care o făcea să arate aproape complet transparentă. Rose purta o rochie neagră, cu decolteu rotund și cu pene și mărgele aurii tivindu-i fusta. Coamele lor roșcate le curgeau în valuri pe spate. Erau niște reclame vii pentru un stil de viață pe care cele mai multe persoane doar îl visau.

Thom stătea în picioare, lângă bar, urmărindu-i lui Rose fiecare mișcare. Am așteptat să se întoarcă și să-i ureze „Crăciun fericit" sau cel puțin să-i ofere un zâmbet de genul „ne iubim nebunește în taină". În loc de asta, ea a luat-o de mână pe sora ei și a tras-o către sala centrală alăturată.

— Nu pare prea deschisă în privința relației lor..., am zis, dar mi-am întrerupt comentariul.

— Da, păi, înțeleg de ce.

Will mi-a făcut rapid cu ochiul.

— Hai, cred că ar trebui să vedem dacă a venit toată lumea.

M-a luat de braț și m-a condus înapoi prin muzeu până la foaierul central imens, complet alb, care servea drept zona de recepție principală pentru petrecere. Petrecăreții de Crăciun erau răspândiți prin toată încăperea, examinând obiectele de artă și luând câte un cocteil Kir Royale de la chelnerii care treceau cu tăvile pline. Un cvartet de coarde cânta colinde într-un colț, iar bradul de Crăciun din mijlocul sălii strălucea

cu lumini incandescente. Darurile de Crăciun erau îngrămădite sub brad.

— Pentru cine sunt darurile?

Am privit un cuplu proaspăt sosit depunând încă două înainte de a se topi în mulțime.

— Sunt jucării, a răspuns Will. O să fie expediate mâine spre secția de pediatrie a Centrului Medical Universitar din Miami. Facem asta în fiecare an.

— Drăguț.

— Da. Vrei un Kir? Mă duc să găsesc un chelner.

— Sună bine. Te aștept aici.

Will și-a croit drum prin mulțime. Ochii mei îl urmăreau — credeți-mă, și ochii voștri l-ar fi urmărit — când am simțit o mână ușoară pe braț.

— Megan, draga mea. Oh, ce bine arăți! m-a salutat Laurel.

Purta o rochie neagră lungă și un singur șirag de perle, cu o încuietoare cu un diamant mare cât încheietura unui deget de-al meu; părul ei blond era răsucit într-un coc nu foarte strâns, în dreptul cefei. Era foarte ușor machiată, atât cât să-i facă tenul luminos și trăsăturile fără repros. Franțuzoaicele înțelegeau într-adevăr eleganța mai bine decât oricare alte femei din lume.

— Laurel, bună. Când te-ai întors? am întrebat eu.

— În după-amiaza asta. Încerc să fiu aici pentru toate evenimentele majore din timpul Sezonului, dar e dificil. Știi despre balul de Revelion de la Les Anges, de bună seamă. Cel de binefacere pentru fundația mea?

Am dat din cap.

— Abia aștept.

— Anul trecut, am adunat două milioane de dolari pentru femei care să-și pornească propria afacere pe subcontinentul african. Anul acesta, sper să strângem trei. Și cine este însoțitorul tău în seara asta?

Remarcabil cum putea trece de la filantropie la partenerul meu fără nicio pauză.

— Will Phillis, am spus eu, sperând că asta nu era o încălcare a etichetei meditatoarelor. S-a dus să aducă de băut.

— Am știut eu! Ochii i-au sclipit. L-am văzut când a venit să te ia. Este un tânăr încântător. Cum merge treaba cu gemenele?

— În fiecare zi mai bine.

A dat din cap.

— Sunt sigură că ai în plan să faceți pregătire și mâine, fie că e sau nu Crăciunul. Testul de examinare bate la ușă, nu?

— Da, am încuviințat. Desigur.

Laurel a zărit o pereche de cunoscuți și s-a scuzat, strângându-mă ușor de mână.

— Distracție plăcută în seara asta, Megan.

Gemenele n-aveau să se bucure deloc aflând că urmau să învețe de Crăciun. Nici eu, de altfel. Cum aș fi putut să țin ședința de pregătire și să-mi rămână și timp de petrecut cu James? Doamne. Gândindu-mă la el, am simțit cum mi se strânge inima ca un cocor de hârtie. Ce fel de fată se descotorosește de prietenul ei ca să poată merge la un bal cu alt tip? Răspuns: genul de fată care mie nu mi-ar plăcea și cu siguranță n-aș vrea să fiu...

Și atunci, de parcă acționase însăși conștiința mea, l-am văzut pe James, în carne și oase, sorbind dintr-un pahar de merlot și admirând enormul brad de Crăciun. Am făcut singurul lucru rațional în circumstanțele date:

am fugit, ieșind din foaier și intrând în galeria de artă chineză, trecând pe lângă orchestră și perechile de dansatori, apoi pe ieșirea de urgență pe care organizatorii petrecerii o lăsaseră cu atâta grație deschisă. M-am trezit singură într-o grădină cu sculpturi și m-am ascuns în spatele unui zid de metal Richard Serra providențial plasat.

Gândește, Megan, mi-am poruncit eu. *Gândește!*

Will era înăuntru, probabil căutându-mă. James era înăuntru, neașteptându-se să mă găsească. Ce aș fi putut să-i spun? Mai rău, dacă el și Will făceau cunoștință? Era foarte posibil — James avea să le caute pe gemenele Baker pentru propriul amuzament, gemenele Baker aveau să-l găsească pe Will, James și Will aveau...

Respiră. Gândește logic.

OK. Aș fi fost mai în siguranță *înăuntru*, încercând să-i țin la distanță unul de celălalt, decât *afară*, unde nu mă putea găsi nimeni.

Cu o încurajatoare respirație adâncă, am pornit hotărât înapoi și am dat... drept peste James.

— Megan? Ești aici?

Doamne. M-am aruncat în brațele lui James, scanând rapid camera peste umărul lui. Unde era Will?

— Ce surpriză minunată, i-am șoptit la ureche. Dar sunt în continuare sub acoperire. Trebuie să mă ajuți.

M-a ținut la distanță de un braț, încruntându-se.

— Tu ești surpriza. Credeam că ești bolnavă.

Asta necesita o improvizație spontană.

— *Am fost* bolnavă. Dar gemenele nu acceptă niciun refuz. Sunt niște puștoaice atât de răzgâiate — m-au luat practic pe sus. Așa că, iată-mă!

— Nu pari bolnavă, a remarcat el.

Mâinile mi-au zburat la burtă.

— Probleme cu intestinele. În clipa asta n-am nimic, în clipa următoare dau fuga la budă.

Budă? Nu spuneam niciodată *budă*. Gemenele spuneau *budă*. Oricum, nu era timp să mă gândesc la asta. Deranjamentul stomacal avea să-mi dea un pretext minunat să dispar la fiecare câteva minute, ca să-mi găsesc însoțitorul și să-l țin departe de iubitul meu.

— Dar cu tine ce-i? l-am întrebat eu, privind în jur, căutându-l pe Will. Parcă spuneai că te duci să stai cu familia ta.

James a părut stingherit.

— Sunt cu familia mea. Părinții mei sunt pe aici, pe undeva, și…

— James! a gângurit o voce. Aici erai!

Nu. Nu era cu putință. Venise cu *ea*?

— …și cu familia lui Heather, a sfârșit el în timp ce Heather cea Perfectă i se alătura, o viziune în șifon de culoarea piersicii, cu decolteul acela perfect al ei tivit cu argintiu.

Gândindu-mă mai bine, poate că nu eram eu încolțită. Ci *el*.

Eseu-argument
Scrieți un comentariu la următorul enunț:

Pentru că părinții aduc copii pe lume și au grijă de ei, financiar și emoțional, merită să joace un rol în a lua decizii pentru copiii lor întreaga lor viață.

capitolul douăzeci și patru

După un moment îngrozitor de pălăvrăgeală, Heather s-a scuzat, iar James m-a condus în galeria fotografiilor. Fusese desemnată de către organizatori drept cameră de conversație. Aici nu erau nici muzicieni, nici bar; banchete confortabile fuseseră plasate de jur împrejurul încăperii. Am găsit una dublă liberă, sub un triptic Maria Magdalena Campos-Pons.

— Pot să explic, mi-a spus el.

— Pot să ascult, i-am spus eu, cu falsă dulceață.

Nu era singurul care ascunsese informații despre seara asta, însă *el* nu știa de asta.

— Mai întâi de toate, nu sunt aici *cu* ea, a început James. Părinții ei au fost cei care ne-au oferit biletele pentru seara asta.

— Ai fi putut să menționezi asta.

— Și aș fi făcut-o, numai că mama nu mi-a spus și mie. Eu m-am dus la casa de pe plajă și am găsit-o pe Heather, în costum de baie, pe terasa din spate.

OK, chiar nu era nevoie să mă lovească în cap cu imaginea ei în costum de baie.

— Ea și ai ei stau peste noapte la noi. Pleacă mâine, în Turks și Caicos[1]. Mama a zis că ar trebui să venim toți aici.

În mod cert, puteam să mi-o imaginez pe mama lui James păcălindu-l să vină la bal cu Heather. Bine.

James m-a luat de mână.

— Deci, suntem în regulă?

Eram, într-adevăr... până când l-am văzut pe Will trecând prin fața intrării în galerie. Avea în mâini un pahar de Kir plin și unul gol și o încruntătură sumbră pe față. M-am strâmbat.

— Ce s-a întâmplat?

— Burta. M-am prins cu mâinile de abdomen, rugându-mă ca Will să nu vrea, să nu poată verifica și în încăperea asta. Trebuie să mă duc la toaletă! Am sărit în picioare. Te găsesc eu!

Am ieșit în goană din încăpere, evitând văduvele împovărate de giuvaieruri.

La dracu. În ce parte o luase Will? L-am zărit exact când intra în încăperea cu orchestra. M-am furișat în spatele lui.

— Cauți o fată într-o rochie de culoarea lavandei?

El a zâmbit.

— Unde ai dispărut?

— Oh, știi, zeci de băieți cerându-mi un dans. A trebuit să-i împrăștii cu o bâtă de polo.

Mi-a întins paharul plin și a ciocnit paharul său gol de al meu.

— Băutură sau dans? a întrebat el.

Asta nu era o noapte pentru alcool.

— Dans. Categoric.

[1] Două grupuri de insule (colonii britanice) în partea de sud-est a arhipelagului Bahamas.

Will a întins paharele noastre unui chelner în trecere și m-a condus pe parchetul ringului de dans, în vreme ce orchestra cânta o versiune a lui *Something* care sunt sigură că îi făcea și pe John Lennon, și pe George Harrison să se răsucească în mormintele lor. Dansatul s-a dovedit un exercițiu în ritmul anxietății. Îl tot manevram pe Will ca să fie mereu între intrare și mine; eram recunoscătoare pentru fiecare centimetru din înălțimea lui.

El s-a uitat în jos, spre mine.

— Te simți bine?

— Sigur!

M-am relaxat în brațele lui o clipă, apoi m-am încordat din nou când mi s-a părut că-l văd pe James. Alarmă falsă.

— Pari... crispată, a observat Will.

Mâna lui dreaptă a alunecat pe spatele meu, periculos — și uimitor — de aproape de fundul meu. În mod normal, mi-ar fi plăcut asta. Totuși, acum nu era o situație normală. Acum era un film de-al fraților Marx devenit realitate.

Gândește repede.

— Oh, am o mică problemă stomacală.

— Probabil ți-e foame. Hai să atacăm bufetul. Organizatorii de aici sunt vestiți pentru crevetii în crustă de cocos. Trebuie să guști.

Deși noțiunea de mâncare mă ispitea la fel de puțin ca și ideea de alcool, nu aveam de ales și a trebuit să-l urmez pe Will la bufetul din sala principală. Încăperea era atât de plină de lume, încât ne-a luat aproape zece minute să ne croim drum până la bufet. Tocmai mă pregăteam să iau farfurioara de porțelan pe care mi-o oferea Will când l-am văzut pe James intrând la coadă, în capătul celălalt.

E remarcabil cât de rapid te pot apuca durerile de burtă.

După ce-am promis că mă întorc imediat, mi-am pus coada pe spinare spre toaleta femeilor, care era aproape la fel de aglomerată ca restul petrecerii. După o adecvată întârziere pentru o criză intestinală, am pornit înapoi, căutându-l pe James, de data asta.

Și acum dați-mi voie să devin filozofică un moment: unii oameni descoperă că le imposibil să-și întoarcă privirile de la un accident de mașină. Înțeleg asta; chiar înțeleg. E oribil, dar nu ești tu acolo, așa că nu poți să nu te holbezi cu un soi de fascinație bolnavă. Evident, asta este la fel de adevărat și dacă mașina ta e cea care se îndreaptă spre bariera de beton cu o sută cincizeci de kilometri la oră.

Când m-am întors în sala de bal, m-am trezit că mă uit la James. Și la Will. Împreună, la bar. Ciocneau pahare de martini ca niște prieteni care se revedeau după multă vreme.

Will m-a zărit primul și mi-a făcut cu mâna.

— Megan! Vino aici. A trebuit să mă lupt cu tipul ăsta pentru ultimul crevete în cocos.

Speram cu disperare că Will n-a observat că James mi-a făcut cu ochiul când m-am apropiat.

— Megan, el e James Ladeen. Tocmai a absolvit...

Mi-am încercat norocul.

— Yale?

— De unde știi?

Will părea uluit.

James și-a frecat bărbia.

— Îmi pari atât de cunoscută...

— Poate m-ai văzut prin campus, am izbutit să spun eu, întinzându-i mâna lui James. Sunt Megan Smith.

James a arătat cu degetul spre mine.

— Stai. N-ai fost la secția de biologie?

— Literatură, de fapt. Ce te-aduce în Palm Beach, James? am întrebat, rigidă.

El a zâmbit.

— Oh, am venit cu niște prieteni și cu familia. Dar tu, Regan?

— Megan, l-am corectat eu, abținându-mă să-mi dau ochii peste cap.

Pocirea intenționată a numelui meu era cumva o exagerare grotescă.

Pentru următoarele zece minute, Will și James au sporovăit în vreme ce eu încercam să judec la rece cu cine ar fi trebuit să fiu și care versiune a vieții mele se presupunea a fi adevărată. Cele două lucruri care ieșiseră în favoarea mea erau că James știa despre Megan de Main Line și că îi spusesem că mă folosisem de statutul meu de „celibatară" ca să mă apropii de unii dintre oamenii de pe insulă. Când Will i-a povestit cum ne întâlnirăm prin mijlocirea gemenelor și cum îmi arătase împrejurimile, pe insulă și prin sudul Floridei, James a dat din cap cu înțeles.

— Știi, trebuie să-ți mărturisesc ceva, a zis James după ce a luat un Kir de la un chelner și a toastat pentru noua sa prietenie. Te-am văzut o dată la o cafenea, lângă campus, Regan. Te-am considerat drăguță și am vrut să vin să te salut, dar ai plecat înainte să am această șansă.

Am căutat în minte ceva deștept să-i răspund și am izbutit să rostesc sclipitorul:

— Uau.

— Dansezi, Regan? a întrebat James. Nu te superi, Will?

— Poftim! Will a dat din cap. Numai nu te îndrăgosti. Megan, ne întâlnim mai încolo.

— Te place, a observat James în timp ce mă conducea înapoi în sala de dans și mă lua în brațe. Arată prea al naibii de bine să te placă.

— Nu fi gelos. E doar un alt frumușel de Palm Beach, am mințit eu.

L-am văzut pe Pembroke dansând cu Suzanne, care purta o rochie verde ce-i ridica sânii atât de mult, încât m-am temut că și-ar putea inhala propriile sfârcuri.

James m-a tras mai aproape. Am tras adânc aer în piept și apoi l-am expirat prelung. OK. Lucrul cel mai rău se întâmplase — James făcuse cunoștință cu Will. Iar eu supraviețuisem cumva accidentului.

Peste câteva momente, i-am văzut pe tatăl și pe mama lui James lângă noi. Ea purta o rochie neagră de jerseu adânc răscroită la spate — foarte newyorkeză — și și-a ridicat sprâncenele, surprinsă să mă vadă. Apoi i-a făcut semn fiului ei: *Vino să dansăm.*

— E-n regulă, am murmurat eu în umărul lui. Du-te. Poți să-i explici cum am ajuns eu aici.

Am găsit o banchetă liberă lângă o vitrină cu exponate de jad vechi de două mii de ani, din Dinastia Han, și am început să mă gândesc că Jim Morrison nu avea dreptate: unii dintre noi *chiar* ies de aici în viață. Eram mândră de mine pentru că realizasem imposibilul.

Bineînțeles, de îndată ce Heather s-a lăsat să cadă lângă mine, mi-am dat seama că începusem să sărbătoresc victoria prea devreme.

— Drăguță petrecere, a început ea.

Am așteptat să cadă și celălalt pantof Manolo.

— Mm-hmm.

— Ce s-a întâmplat cu tine și cu... partenerul tău?

— Will Phillips? E vecinul de-alături al gemenelor, am răspuns eu. Și nu e partenerul meu.

— V-am văzut dansând.

Și-a ridicat o sprânceană expert arcuită spre mine.

Așa, deci. Asta era. Pocnetul tocului cui aterizând.

— Dorințe deșarte, Heather. Am încercat să par mult mai dură decât simțeam că sunt în realitate. Dacă l-aș fi înșelat pe James, sunt sigură că ți-ar fi făcut plăcere să-l săruți și să îndrepți situația în favoarea ta.

Ea a zâmbit subțire.

— Crede-mă, Megan: pot să-l iau înapoi oricând vreau eu.

Doamne, ce era asta? Școala generală?

— El nu e un pulover pe care mi l-ai împrumutat mie, Heather. Spune-i ce vrei tu. Fă ce vrei tu.

M-am ridicat și am plecat. Cel puțin, Heather știa ce — și pe cine — voia, ceea ce eu nu puteam spune despre mine însămi.

Alegeți cel mai potrivit antonim pentru următoarea expresie:

A URA BUN VENIT

(a) a îmbrățișa
(b) a cădea pe gânduri
(c) a-ți manifesta ostilitatea
(d) a fi nesinceră
(e) a te arăta strălucitoare

capitolul douăzeci și cinci

Părinții mei și Lily m-au sunat devreme, în ziua de Crăciun, din apartamentul lui Lily. Sora mea nu putuse ajunge acasă, la New Hampshire, din cauza spectacolului ei, așa că trebuiseră să vină ai mei la ea. Fuseseră la teatru și o văzuseră pe Lily jucând, patinaseră pe gheață la Rockefeller Center și luaseră masa la un restaurant unde rezervările ar fi fost imposibile, dacă Lily nu i-ar fi oferit șefului restaurantului locuri la piesa ei. Apropo de care Lily mi-a raportat fericită că Revolution Studios achiziționaseră drepturile de film, iar Joe Roth însuși îi promisese o audiție, când avea să fie gata scenariul.

După ce le-am urat tuturor „Sărbători fericite", am felicitat-o și pe ea, firește, dar ceea ce am gândit a fost că adevărata actriță a familiei eram de fapt eu, jucând rolul principal în *Cele două fețe ale lui Megan*. Ea este o meditatoare — nu — ea este o jurnalistă! Ea este Megan Smith, o intelectuală egalitariană. Nu,

ea e Megan de Main Line, o nemernică elitistă! Ea îl iubește pe prietenul ei, James. Nu, ea îl îndepărtează cu minciuni ca să fie împreună cu alt tip! Să înceapă să sune zurgălăii tichiei de bufon.

Le-am spus la revedere, mi-am făcut singură niște cafea, apoi am sunat-o pe Charma, la părinții ei acasă. Ea s-a arătat nerăbdătoare să mă audă, mi-a cerut să-i povestesc totul despre cum mergeau lucrurile cu gemenele și mi-a dat vestea bună că avea să se mute înapoi, în apartamentul nostru, imediat după întâi ianuarie. Da, încă mai lucra pentru teatrul de copii și, da, încă se mai vedea cu Wolfmother. De fapt, el avea s-o ajute să se mute înapoi. Când aveam să mă întorc? Pe cincisprezece ianuarie, i-am răspuns. Aveam ceva împotrivă dacă până atunci avea să stea el în apartament? m-a întrebat ea. Din partea mea, era în regulă, i-am răspuns. Îmi părea rău că nu eram acolo, s-o pot ajuta. Ce aveam să ne facem cu mobilierul? Ea mi-a spus să nu-mi fac griji. Bunica ei din Levittown se pregătea să intre într-un azil și avea o casă plină de mobilă de care se putea dispensa.

— Știu c-o să-ți lipsească salteaua aceea japoneză de pe Avenue B, mi-a spus ea. Dar va trebui să te împaci cu gândul.

Odată ce-am închis, atât personalitățile mele, cât și șoldurile mele au izbutit să intre în duș, după care noi — eu — ne-am îmbrăcat în pantalonii negri de catifea Ralph Lauren și un pulover negru de cașmir, cu guler răsfrânt. Era aproape ora nouă, când trebuia să fiu în camera de Crăciun din reședința principală. Vorbesc la propriu. Exista o cameră în casa lui Laurel care era folosită o dată pe an, exclusiv pentru această ocazie. Era organizată în întregime de secretara socială a lui Laurel, o fată sfioasă pe nume Jillian, pe care

o văzusem rareori și a cărei descriere a postului se axa pe dăruirea de cadouri, primirea de cadouri și scrierea de bilete de mulțumire. Era recunoscută pentru că-i putea imita semnătura lui Laurel atât de bine, încât nimeni nu știa că *Madame* Limoges nu scrisese ea însăși invitațiile.

Munca la camera de Crăciun începuse cu săptămâni înainte de eveniment și, anul acesta, era supervizată de faimosul designer interior newyorkez Harry Schnaper. Pentru anul acesta, Schnaper alesese o temă argintiu-și-mov, o șocantă abatere de la obișnuitul roz al lui Laurel, dar recomandările sale erau atât de bune, încât Laurel îl lăsase să facă tot ce vrea, până la molidul albastru al cărui vârf fusese împodobit de un înger cu păr de argint care arăta foarte asemănător cu Laurel însăși. Sub acest pom erau puse cadourile, dar numai dacă fuseseră împachetate în culori complementare schemei generale de culori. Celelalte sfârșeau în debara.

Când am sosit eu, Laurel și gemenele deja ajunseseră la schimbul de cadouri. Laurel era îmbrăcată pentru o nouă zi la biroul de acasă — fustă neagră dreaptă, bluză albă de mătase și pantofi negri de piele întoarsă. Gemenele purtau sutiene de plajă și un șort ecosez, tivit cu dantelă (Sage) și pantaloni trei-sferturi de bumbac roz, răsucit în talie (Rose).

Era ciudat să sărbătorești Crăciunul în aer condiționat.

Laurel le dăruise fetelor perle de la Tiffany. Ele nu se arătau foarte entuziasmate. În ceea ce le privește, îi dăruiseră bunicii lor o nouă carte pentru măsuța de cafea, despre arhitectura din Palm Beach. Ea le-a mulțumit politicos. Nu exista niciun dram de emoție adevărată în încăpere.

N-avusesem nicio idee ce-ar fi fost potrivit pentru gemene și, de altfel, nici nu aveam bănet serios la dispoziție. Pentru Rose imprimasem un CD cu melodiile mele favorite, pe care le-ar fi putut transfera pe iPod-ul ei. Pentru Sage, cumpărasem un tichet-cadou pentru un salt cu parașuta — văzusem o reclamă în *The Shiny Sheet* și mă gândisem că s-ar putea să-i placă. Ambele fete au părut surprinse că le dăruiam ceva. Spre mirarea mea, Rose mi-a oferit același lucru pe care i-l dăruisem și eu ei — un CD cu toate trupele ei favorite de rock alternativ. De la Sage am primit o invitație gratuită pentru o zi de spa la Breakers.

Apoi a urmat Laurel. Ce i-ai fi putut dărui patroanei care deja avea totul? Știam că nu mă puteam întinde prea mult, așa că mă hotărâsem să merg în adâncime. Pe Craiglist găsisem o ediție princeps cu semnătură a romanului *Sângele celorlalți*, de Simone de Beauvoir, romanul ei existențial despre Rezistența franceză. Mi-a fost răsplătit cu un aproape inscrutabil „Mulțumesc. E minunat". Laurel nu era cea mai expansivă persoană pe care o întâlnisem vreodată, dar, dacă nu mă înșelam, chiar a părut mișcată.

Așa a fost Crăciunul la Les Anges. Nu tu colinde, nu tu castane coapte la foc deschis, iar singurul lucru pe care Jack Frost[1] îl putea ciupi erau gropițele lui Venus de pe fundurile gemenelor când ne-au părăsit și s-au îndreptat spre piscină. Am izbutit să le smulg promisiunea că vor fi gata de învățat la ora cinci, ceea ce mi-a atras o privire aprobatoare din partea lui Laurel.

I-am spus lui James că voi fi la el la ora unsprezece, dar am sosit cu un sfert de ceas întârziere, din pricina

[1] Personaj mitic, personificarea iernii sau a gerului de iarnă.

unui pod mobil blocat de-a lungul autostrăzii continentale. El n-a mai ieșit să mă întâmpine de data asta, ceea ce a însemnat că a trebuit să sun la ușă cu o oarecare neliniște, închipuindu-mi că Heatheroșenia Sa mai era încă acolo. Norocul mi-a zâmbit. James mi-a explicat că Heather și familia ei tocmai plecaseră spre South Beach, unde își vizitau ceilalți prieteni, aveau să rămână o vreme în Abbey și după aceea să plece mai departe, spre Turks și Caicos.

Era cel mai frumos cadou de Crăciun pe care mi l-aș fi putut imagina.

Părinții lui James erau în living, citind *The New York Times*. În concordanță cu interiorul stil *Portocala mecanică*, pomul lor era artificial, mai mult o sculptură arborescentă decât un omagiu de Sărbători. Nu exista nicio podoabă în el. Mi s-a risipit imaginea șiragurilor de popcorn.

Am luat loc pe veranda din spatele casei pentru masa de Crăciun: somon afumat pe pâine prăjită, ciuperci umplute cu carne de crab, castraveți în sos de mărar și salată de fructe proaspete. Doamna Ladeen, care se mândrea cu faptul că era iconoclastă, l-a numit dineu „anti-Crăciun". Cel puțin am putut spune „Mulțumesc, Marisol" de data asta.

— Așadar, Megan, a zis doamna Ladeen, luând loc în capul mesei de pe verandă. Aseară James ne-a povestit adevăratul motiv pentru care locuiești la gemenele Baker. De ce nu ne-ai spus că te afli acolo ca să scrii un articol? Cel puțin, acum se înțelege!

Ochii mei au fulgerat spre James, peste masă.

— A trebuit să le explic de ce te aflai acolo, mi-a spus el, liniștit.

— Iar noi urâm Palm Beach-ul. Tot ce are legătură cu el, a intervenit mama lui. Așa că suntem încântați că scrii reportajul ăsta. Serios.

— Subscriu, a adăugat dr. Ladeen, servindu-se cu o altă ciupercă umplută cu crab.

Mă pregăteam să le atrag atenția că participaseră noaptea trecută la unul dintre cele mai importante evenimente ale Sezonului când doamna Ladeen și-a ridicat paharul de chardonnay.

— Marisol, vrei să umpli din nou paharele? Oricum, le-am cunoscut pe gemene la bal. Ți-a spus James?

Doamne, cu siguranță că nu.

— Superîmbrăcate, subeducate și insipide ca o zi de post.

Doamna Ladeen a sorbit din vinul ei.

— De fapt, au mai multe calități decât s-ar putea crede, i-am spus eu.

— Zău? Conținutul genților Prada?

Doamna Ladeen a zâmbit la propria-i glumă.

— Sinceră să fiu, nu sunt stupide. E din pricina felului în care au fost crescute, se presupunea că trebuia doar să fie frumoase, bogate și proaste, așa că s-au mulțumit să nu ridice ștacheta în nimic.

Asta m-a făcut să-mi amintesc unul dintre citatele mele favorite:

— Dacă oamenii definesc situațiile drept reale, atunci acestea sunt reale în consecințele lor.

— W. I. Thomas, *Fata neadaptată*, și cred că editura era Little, Brown. Doamna Ladeen mi-a surâs batjocoritor. Un scriitor supraapreciat chiar și pe vremea când eram eu la Yale. Încă se mai învață despre el?

James și-a dres glasul, dar eu am continuat.

— Da, se învață. Sunt sigură că se învață și la Duke, adică locul unde vor fi gemenele la anul.

Ce pot să spun? N-am fost niciodată genul care să bată în retragere.

Doamna Ladeen a râs.

— Ei, haide, Megan. Partea cu meditarea e doar un șiretlic, nu-i așa? Nu ai scăzut în ochii mei din cauza asta, draga mea. Dimpotrivă, îți admir stratagema. E diabolic de inteligentă. Și dacă o scoți la capăt, articolul tău va avea numai de câștigat. Dar cu siguranță nu contezi pe asta. Nu-i așa?

James mă cunoștea destul de bine ca să înțeleagă că ar fi fost mai indicat să plec; m-a întrebat dacă nu voiam să merg la o plimbare pe plajă. Credeți-mă, nu ne lipseau subiectele de conversație, dar nu mai puteam întârzia. Trebuia să ajung înapoi la Les Anges și la fete.

Însă în timp ce conduceam spre nord, pe autostrada Florida, către Palm Beach, nu-mi puteam scoate din minte lucrurile pe care le spusese doamna Ladeen despre gemene. Cu o lună înainte, probabil aș fi râs împreună cu ea. În loc de asta, eu le luasem apărarea. De fapt, garantasem că aveau să intre la Duke.

Da, îmi doream nespus bonusul de șaptezeci și cinci de mii de dolari în cazul în care ar fi reușit. Dar era mai mult de atât. Undeva, pe parcurs, încetul cu încetul, eu chiar devenisem profesoara lor... și poate mai mult de atât.

Modelele trebuie să recurgă la măsuri ..... ca să-și mențină siluetele pentru prezentările de modă.

(a) drastice
(b) bulimice
(c) acceptabile
(d) raționale
(e) revoltătoare

capitolul douăzeci și șase

— Întoarce-te, Megan, a zis Daniel Dennison, cu accentul lui melodios, australian. Doar un pic spre stânga, te rog.

Stăteam pe o platformă de lemn, nu mai mare decât tăblia unui taburet, și mi-am întors picioarele spre stânga. Mă simțeam foarte ciudat să fiu în fața unui tip a cărui înfățișare atrăgătoare și robustă împodobise de curând coperta revistei *Time*, sub titlul „Mântuitorul modei?", și care îmi studia rochia. De fapt, *își* studia rochia, una dintre cele două pe care le desenase pentru ca eu să le port la prezentarea de modă caritabilă pentru balul Heavenly de Revelion, la Les Anges.

Prezentarea de modă caritabilă era piesa de rezistență a evenimentului. O pleiadă de designeri faimoși care erau din întâmplare prieteni cu Laurel — Vera Wang, Donatella Versace, Anna Sui și alții — fuseseră încântați să participe, laolaltă cu actrițele faimoase, top-modelele și prințesele de Palm Beach. După spectacol, avea să fie o licitație fără strigare pentru aceste

toalete unicat, toate beneficiile îndreptându-se către Fundația Heavenly. De regulă, la licitație se obțineau peste două milioane de dolari.

Era a treia zi după Crăciun, iar eu mă aflam cu gemenele pe insula Grand Bahama, în casa de vacanță a acestui designer australian, Daniel Dennison, odinioară cel mai tânăr designer din istoria casei Chanel și actualmente preferatul lumii modei. Prezența lui Daniel fusese obiectivul principal al lui Laurel pentru anul acesta. Reușise, motiv pentru care eram pregătite pentru a-i prezenta creațiile în atelierul său cât un teren de baschet, cu un perete de sticlă care dădea spre ocean. Existau șase mici platforme pentru a ajusta rochiile pe modele, valuri de materiale pretutindeni, o masă uriașă folosită pentru croit și un perete de schițe de modă prinse cu piuneze pe o enormă tablă de plută.

Gemenele și cu mine fuseserăm aduse cu avionul lui Laurel pe continent, un salt peste baltă care durase numai douăzeci de minute. După ce trecuserăm de vamă, fuseserăm întâmpinate de una dintre ucenicele lui Daniel, o tânără femeie exagerat de plină de solicitudine pe nume Nance. Ea ne adusese cu Land Rover-ul lui Daniel la „cabana" lui — așa o numea el —, pentru probe.

Ca să le fac dreptate gemenelor, voi spune că lucraseră toată dimineața la matematică și științe. Carnetele lor de note pentru primul semestru veniseră de la Școala Regională Palm Beach cu poșta din dimineața aceea. Sage primise mai multe note de 8 și un minus 9, ceea ce poate că nu sună prea impresionant, dar era un salt semnificativ față de rezultatele sale semestriale de dinainte. Rose reușise chiar mai bine, luând aproape numai note de 9, mai puțin un 7 la biologie. De

bună seamă, notele acestea nu erau de „Ne bucurăm să vă spunem bine ați venit în noul an de studiu la Universitatea Duke", dar demonstrau un progres notabil. Aproape la fel de încurajator era și faptul că nu se mai certaseră, nu mai forfecaseră și nu mai fuseseră răutăcioase cu nimeni de mai multe zile încoace, mai ales Sage. Le adusesem exact unde voisem. Tot ce mai trebuia să fac acum era să continui să ascult și să-mi iau notițe pentru reportajul meu. Am încercat să-mi înăbuș sentimentul că luarea mea de notițe semăna din ce în ce mai mult cu trădarea unei încrederi sacre, dar, la răstimpuri, vinovăția răzbătea iar la suprafață.

Daniel îi dădea instrucțiuni unei tinere cu gura plină de bolduri despre unde să strângă:

— Chiar aici, Marie.

Sage era în dreapta mea și Rose în stânga, fiecare fiind pe mâinile altor asistente. Daniel sărea înainte și înapoi printre noi, dirijând și instruind, glumind și mustrând, ocazional chiar drapând din nou materialul la standardele sale exacte. Gemenele păreau un pic plictisite. Prezentarea de modă nu era o treabă nouă pentru ele, spre deosebire de mine — când am fost rugată să particip, reacția mea inițială a fost un îngrozit și succint „La dracu', nu!". Instantaneu, îmi imaginasem toate acele modele, mărimea 32 și 34, pășind cu suplețea gazelelor pe podium, urmate de subsemnata, regina lui „vreau să observ și să nu fiu observată", făcând să duduie scândurile platformei, având mărimea 38. În partea de sus. În partea de jos, după răsfățul bucătăriei lui Marco, mărimea lua serios proporții. O singură persoană din familia mea era născută să dea bine pe un podium de prezentare și, cu siguranță, aceea nu eram eu. În pozele de familie, Lily era întotdeauna în față, zâmbind spre obiectiv. Eu eram cea

care-și ascundea șoldurile pe după un alt membru al familiei sau în spatele unei perne bine plasate.

Totuși, iată-mă acum, pe un soclu de o jumătate de metru înălțime, cu un designer de faimă mondială exercitându-și magia pe mine.

— Stai nemișcată, Meg, m-a prevenit Daniel în timp ce Marie înfigea un bold în material imediat sub sânii mei. Nu cred că vrei să fii înțepată.

Materialul fin ca borangicul, prins cu bolduri pe mine, era alb, și în partea de sus era atât de transparent, încât părea că nu purtam nimic decât un voal până în punctul unde se termina pielea și începea sfârcul. Bustul era cusut cu multe mărgele albe și argintii, care apoi se răreau înspre fusta ce cădea în falduri lungi și elegante până la podea.

— Întoarce-te din nou, a comandat Daniel. Spre mine. Acum, apleacă-te.

I-am dat ascultare, simțindu-mă ca într-un video prost cu exerciții fizice.

— Stai așa.

Se uita drept în decolteul meu, strâmbând din nas. Fie nu era impresionat, fie juca în echipa lui Marco. Probabil amândouă.

Mi-au fost înfipte alte câteva bolduri.

— OK, am terminat cu asta. Rose, se pare că și tu ai terminat. Sage, o să intervin personal la rochia ta. Nu-mi place cum cade fermoarul și știu exact cum să rezolv problema. Marie, adu halate pentru Megan și Rose. O să găsiți gustări pe terasă. Sage, nu mișca, altminteri plătești cu viața.

— Nicio grijă, a răspuns Sage. Rose, Megan, vin și eu în câteva clipe. Nu beți toată șampania!

Rose și cu mine ne-am îmbrăcat halatele și am ieșit pe terasa din spatele casei lui Daniel. După cum

prorocise Sage, el le pusese la gheață o sticlă din preferata lor, Taittinger. O localnică din Bahamas, cu un trup statuar, ne-a adus o tavă cu crudități și fructe tropicale feliate.

I-am mulțumit, am sorbit din șampanie și mi-am întors fața spre soare.

— Ai reușit să-l vezi pe Thom aseară? am întrebat-o pe Rose.

Ea a clătinat din cap.

— A trebuit să mai facă pe chelnerul la o petrecere. Nu l-am mai văzut de la balul din Ajunul Crăciunului, ceea ce e chiar ciudat. Abia de-am izbutit să vorbesc cu el. Vreau să spun, el era acolo, și eu eram acolo, dar nu puteam să fim împreună. Așa de *tragic*!

Treaba asta era cam prea à la *Romeo și Julieta* chiar și pentru mine, care mă dau în vânt după toate poveștile de dragoste tragice.

— Nu văd de ce. Sunt sigură că lui i-ar fi plăcut compania ta.

— Toți prietenii mei erau acolo, a protestat Rose. Nu e așa de simplu.

Am mai băut o gură de șampanie și m-am uitat cum îi lucea părul în soare, la ochii ei luminoși, la pomeții ei fin cizelați și la ușoara gropiță din bărbie. Era incandescent de frumoasă.

— Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla dacă tu și Thom le-ați spune pur și simplu celorlalți că sunteți un cuplu? am întrebat-o eu. Nici măcar n-ar trebui s-o declarați. Doar să fiți.

— Cred că glumești.

— Presupune pentru o clipă că aș fi serioasă, am spus sec.

Ochii ei s-au îndreptat grăbiți spre atelierul lui Daniel, ca și cum ar fi vrut să se asigure că Sage nu avea să apară deodată pe terasă.

— Păi, în primul rând, Sage ne-ar distruge relația.

— Pe bune, Rose. Ce crezi că ar putea face? Te-ar face cu ou și oțet o vreme. Mare scofală.

Rose și-a golit paharul de șampanie și l-a așezat pe marginea mesei. Apoi s-a uitat la ocean în tăcere. Asta mi-a amintit de prima oară când vorbiserăm cu adevărat la Les Anges, după vizita lui Zenith și prăbușirea planurilor de prosperitate independentă ale lui Sage. Am stat în tăcere o lungă bucată de timp. Nu se auzeau decât valurile care se spărgeau la marginea plajei. Apoi, continuând să se uite drept înainte, ea a vorbit atât de încet, încât de-abia am putut s-o aud.

— Îmi aduc aminte de zborul de la Boston la Palm Beach, după moartea părinților noștri. Eram în vechiul avion al bunicii. Stewardesa ne-a adus înghețatele cu frișcă, de parcă ele aveau cumva să ne facă să ne simțim mai bine. Îmi aduc aminte că mi-am privit înghețata topindu-se. S-a cuprins în brațe. Îmi aduc aminte că m-am gândit că ar fi trebuit să simt ceva, dar nu simțeam nimic. Nici frică. Nici tristețe. Pur și simplu... nimic. Apoi, pilotul a pornit motorul și totul era dintr-odată real. Și atunci Sage... m-a luat de mână și a spus „Câtă vreme ne avem una pe alta, nu suntem orfane".

Rose s-a întors să se uite la mine. Ochii ei erau sticloși de lacrimi nevărsate.

Stai! Tot ce-am putut gândi a fost: Cine eram eu s-o hărțuiesc așa? Doar nu trecusem și eu prin genul ăla de tragedie. Pentru mine nu fusese ca și când tot ce mai aveam pe lume era sora mea. Am întins mâna și am pus-o peste a ei, strângând-o ușor.

— Cred că înțeleg, Rose.

— Drace. Ne împrietenim?

Sage stătea în spatele nostru, cu mâinile în șolduri. Tonul ei era categoric răutăcios.

Rose și-a tras iute mâna dintr-a mea, de parcă fusese prinsă înșelând.

— Ai terminat cu Daniel? a întrebat-o pe sora ei.

— Nu, am ieșit să particip și eu la momentul vostru de *Al șaptelea cer.*

Sage și-a strâns cordonul și a luat o înghițitură zdravănă de șampanie direct din sticlă.

— Ce-i așa de emoționant-sensibil pe-aici, pe afară?

Ochii lui Rose au fulgerat un avertisment spre mine. Evident, n-ar fi trebuit să-mi spună chiar atât de multe despre sora ei.

— E personal, am zis eu.

— Ooo. Suntem un pic înțepătoare, nu?

Pe fața lui Sage nu se citea nimic altceva decât dispreț. Unde era fata care se purtase atât de drăguț cu mine înainte de balul din Ajunul Crăciunului? S-a întors spre sora ei.

— Doar nu crezi cu adevărat că ei îi *pasă* de tine, nu?

— De fapt... da, cred, i-a spus Rose, îndreptându-și umerii bronzați și pistruiați.

— Nu fi tâmpită, Rose, a admonestat-o Sage, compătimitoare. Ea nu vrea decât banii pe care i-a promis bunica dacă intrăm noi la Duke.

Rose a părut nedumerită.

— Despre ce vorbești? Megan e *bogată.*

— Mi-a spus mie că mama ei i-a tăiat alocația pentru că a exagerat ca Precious și n-o să-și mai capete fondurile până la vreo treizeci de ani.

De fapt, nu-i spusesem lui Sage nimic de genul ăsta. Dar nici nu facusem nimic s-o contrazic când „dedusese ea".

Rose a trecut peste dezvăluire cu ușurință — slavă Domnului! — și nu a dat înapoi.

— Asta e problema ei, nu a noastră. Dacă ratezi chestia asta, *noi* vom fi cele care vor avea nevoie de bani.

Sage a sărit în picioare atât de brusc, încât aproape că și-a doborât scaunul.

— Știi ceva, Rose? Ai dreptate. Dacă eu ratez chestia asta, poți tu să iei și două mii patru sute de puncte la SAT și tot n-ai să vezi vreun ban. Sfatul meu ar fi să te dai bine pe lângă mine, și nu pe lângă ea. Pentru că în momentul de față n-ai decât să mă pupi în fund.

A coborât treptele câte două până la plajă, apoi s-a îndepărtat valvârtej.

M-am întors spre Rose. Arăta foarte nefericită.

— Relaxează-te, draga mea. Am bătut-o ușurel pe mână. Chestia cu banii o întoarce pe dos.

M-am aplecat, am luat tava cu fructe și am întins-o către ea.

— Ar trebui să mănânci...

— Nu pricepi, Megan. Rose s-a ridicat în picioare. Ea e tot ce am.

Am privit-o fugind pe scări în jos și-n lungul plajei, după sora ei.

Destrămarea dramatică a două relații romantice într-o singură zi e ceva care:

(a) se întâmplă doar în filme
(b) se întâmplă doar în Palm Beach
(c) se întâmplă doar idioților sadea
(d) se întâmplă doar în situații de neînțelegere extremă
(e) nu poate fi suportat fără băutură

capitolul douăzeci și șapte

Sage luându-se de sora ei, la probe, ar fi trebuit să fie combustibil pentru saga mea editorială despre toate lucrurile din Palm Beach. Ar fi trebuit să fiu la computerul meu, tastându-mi delicioasele amintiri cuvânt cu cuvânt. Ar fi trebuit să mă simt motivată. Însă tot ce simțeam era tristețe. Nu doar gândindu-mă la Sage, dar și la mine însămi.

Cine era fata care devenisem, care era gata să tragă foloase de pe urma nefericirii unor fete încă rănite de moartea părinților? Cum putusem să spun atât de multe minciuni în favoarea mea, atâtor persoane, doar ca să-mi obțin subiectul de articol? Cel puțin, Sage avea o scuză: dezvoltarea ei emoțională se sfârșise în momentul în care avionul părinților se prăbușise în ocean. Dar eu avusesem o copilărie perfect normală — cu ambii părinți obsedați de grămezile de îngrășământ — și se presupunea că sunt un adult. Care era scuza mea? Mai ales că erau momente când simțeam că eu eram

singura persoană din viața lor mai apropiată de ideea unei mame-surogat.

La asta mă gândeam când am mers la culcare, în seara de după probe, și încă mă mai gândeam la asta în dimineața următoare, când a sunat James. Izbucnise o oarecare criză la *East Coast*. El trebuia să se întoarcă la New York în după-amiaza aceea. Nu ne-am fi putut întâlni să bem ceva înainte de-a pleca el la aeroport?

Ne-am văzut pe terasa din fața localului Le Palais D'Or — Palatul de Aur —, pe Worth Avenue, un restaurant în care te simțeai copleșit de poleială sau, în cazul meu, de mustrări de conștiință. Purtam haine în care puteam cu adevărat să respir: pantaloni Chloe cenușii, cu pense și talie înaltă, și o vestă neagră peste un tricou gri-deschis, marca Imitation of Christ. Tot din valiza lui Marco. Era un travestit cu gust remarcabil. Un tip cu adevărat grozav, un minunat prieten. Și o altă persoană de care mă foloseam pentru a-mi obține subiectul de articol.

James sosise înaintea mea. S-a ridicat să mă îmbrățișeze, dar a fost ciudat. M-am așezat pe bancheta din fața lui. El a comandat câte un Stoli Bloody Mary pentru noi, apoi a întins mâna peste masă, după a mea.

— Deci, care-i criza? am întrebat.

El s-a lăsat pe speteaza banchetei și și-a trecut mâna prin păr.

— Explică-mi și mie de ce toată lumea crede că poate scrie ficțiune. A mai venit un textier. Încă mai dezastruos. De nesalvat. Așa că acum eu trebuie să găsesc *un alt* textier care să poată fi publicat într-o săptămână.

— Jimmy Buffett poate să scrie, i-am sugerat eu.

— Trebuie să fie cineva proaspăt și mai tânăr ca Iisus.

James a oftat.

Chelnerița, o bombonică blondă tipică pentru Palm Beach, cu șuvițe vopsite expert, ne-a așezat băuturile și un coș cu pâine proaspătă pe masă. James a sorbit din pahar. Am sorbit și eu dintr-al meu, ca să fac ceva.

— Deci, ce părere ai despre cum merg lucrurile? a întrebat el în cele din urmă.

Ce? Adică și el simțea că era ceva anapoda?

— Articolul tău, a explicat el. Trebuie să ai o grămadă de material acum. Ar trebui probabil să începi să te gândești să-i dai o formă și să pui pe hârtie o ciornă. Poți să completezi cu restul materialului mai târziu, când o să vii acasă, și...

— Nu, i-am trântit eu.

El a zâmbit.

— Vrei să-l păstrezi pentru ultima clipă? Să trăiești periculos. Știi că e mai bine, pe termen lung, dacă îl schițezi de acum și...

— Nu asta am vrut să spun, James. Am vrut să spun că nu, n-o să-l scriu.

Jur că aproape am întors capul să văd cine vorbise. Totuși, cuvintele ieșiseră din gura mea și știam că asta era decizia corectă.

El a pufnit în râs de-adevăratelea.

— Nu. Vorbind serios, Megan...

— Sunt serioasă.

— Bine. Și-a pus mâinile una peste alta și le-a așezat pe masă. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

M-am aplecat puțin spre el.

— *Ți-ai pierdut mințile?*

— Îmi plac, am zis șoptind. Gemenele, adică.

— Îți plac.

S-a uitat la mine de parcă îmi apăruse un al treilea ochi pe față.

— N-o să scrii despre ele pentru că îți *plac*?

— Cam așa ceva.

El a clătinat din cap, și-a încrucișat brațele la piept și m-a privit de parcă aș fi fost o străină.

— Doamne, Megan, ești jurnalist. Cel puțin, eu am crezut că ești.

— Dar sunt jurnalist, m-am apărat eu. Ar trebui să-mi vezi însemnările. Ar trebui să vezi prin ce-am trecut ca să obțin informațiile alea. Când am ajuns aici și l-am tras de limbă pe bucătar despre gemene, el mi-a spus — nu te mint, citez exact — „Sunt dereglate".

— Excelent subiect, a recunoscut James.

— Nu! Nu pricepi? Cum pot să profit de două adolescente care și-au pierdut părinții și nu și-au mai revenit niciodată? Ce fel de persoană aș fi atunci?

Chelnerița s-a întors și ne-a întrebat dacă mai voiam și altceva. I-am făcut semn să ne lase, iar James și-a sprijinit capul în palme.

— Dacă geniala ta perspectivă din interior este că gemenele Baker sunt traumatizate de moartea părinților — ceea ce nu este chiar șocant, în treacăt fie spus —, găsește o cale s-o scrii și s-o faci interesantă. Dar nu da cu piciorul celei mai mari oportunități din viața ta pentru că îți este milă de bietele fetițe bogate.

L-am privit în ochi. Chiar l-am privit.

— Nu le pot învăța și în același timp să scriu despre ele, James. Nu e corect.

El a bătut darabana în masă.

— Știu exact ce se petrece aici.

— Mi-ar plăcea să-mi spui și mie.

— Uită-te la tine!

A arătat spre mine. Eu m-am uitat în jos, apoi înapoi la el.

— Părul, machiajul, hainele, a enumerat el. Megan, ai devenit *clona* lor.

— Asta-i o prostie.

— Nu, e foarte logic, dacă stai să te gândești, a zis el convins. E sindromul Stockholm, când ostaticii se identifică după o vreme cu cei care i-au capturat. În cazul tău, e sindromul Palm Beach, când reporterul s-a identificat cu subiectele sale.

— Doar pentru că arăt altfel...

— Te-ai schimbat. James a apucat de marginea mesei și s-a aplecat spre mine, cu o expresie hotărâtă pe chip. Fata pe care o știam eu era un *adevărat* reporter. Nu dădea doi bani pe nu știu care drac de designer. Și nu și-ar fi lăsat niciodată sentimentele să stea în calea reportajului ei.

— Eu nu, eu...

Fraza s-a întrerupt definitiv, pentru că în clipa aceea l-am văzut pe Will trecând pe partea cealaltă a lui Worth Avenue.

Nu cred prea mult în puterea rugăciunii, dar m-am rugat ca el să nu ne vadă.

Însă atunci Will s-a oprit din mers și l-am zărit ducându-și mâna streașină la ochi, ca să se uite vizavi. În clipa aceea, și James a făcut la fel, să-și dea seama la cine mă uitam eu fix.

Nu le-a luat mult niciunuia dintre ei. Will a pornit intenționat mai departe pe trotuar, călcând țeapăn și aratând furios, iar James s-a întors imediat spre mine.

— Te culci cu el? s-a răstit de-a dreptul.

Se punea și imaginația?

— Nu.

Așta era adevărul. Nici măcar nu-l sărutasem.

— Doamne.

— Nu s-a întâmplat nimic, James, am insistat eu. Nimic.

S-a ridicat de la masă.

— Mai bine îți bagi mințile în cap, Megan. O să te întorci curând acasă. Fantezia asta se va sfârși. Și apoi, ce? Crezi că *meditator pentru SAT* în CV-ul tău o să impresioneze lumea din presa newyorkeză?

Amândoi știam răspunsul la întrebarea asta.

L-am luat de mână.

— Știu că ești supărat. Și poate că eu sunt nebună. Dar...

— Dar n-o să te răzgândești, a completat el în locul meu.

— Nu. Nu cred că mă răzgândesc.

— Pe cinstite, Megan? Nu cred că te-ai gândit foarte bine la nimic. Nici la muncă. Nici la noi. A aruncat câteva bancnote pe masă. Poate că avem nevoie de o pauză până te întorci la New York. E cumva ciudat să ai o ostatică pe post de iubită.

Aș fi vrut să-mi cer iertare, să-i spun că el avea dreptate și eu greșeam și că bineînțeles că aveam să-mi scriu reportajul. Dar n-am putut. N-am făcut-o.

L-am privit doar pe James urcându-se în Volvo și plecând.

Am stat fixând câteva minute cu privirea locul gol unde fusese mașina lui James, dorindu-mi să am pe cineva cu care să vorbesc. Cineva care să-mi fie prieten adevărat. Și atunci picioarele au început să mă ducă spre Galeria Phillips, aproape fără ca eu să-mi dau seama.

Înăuntru, Giselle vorbea cu o tânără îmbrăcată într-o minusculă fustă ecosez oranj și un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea, al cărui transplant de păr nu izbutise pe deplin.

— Bună, Megan, m-a salutat Giselle, după ce perechea nepotrivită a plecat. Will e în spate. Bate pur și simplu la ușă.

Am bătut. El a strigat „intră" fără măcar să întrebe cine era.

— Bună, am zis eu, deschizând ușa.

Biroul lui era lipsit de ferestre și mic, cu o mulțime de albume de artă deschise pe toate suprafețele disponibile. Am aruncat o privire la documentul Excel deschis pe computerul lui. Nu însemna absolut nimic pentru mine. Privirea rapidă pe care o aruncase el în direcția mea, înainte de a-și îndrepta atenția asupra muncii lui, îmi spunea că nici eu nu însemnam nimic pentru el.

— Bună, am repetat. Am putea vorbi?

El m-a privit cu răceală.

— Sunt cam ocupat.

— Tu ești persoana cea mai apropiată de statutul de prieten pe care o cunosc în orașul ăsta, i-am spus eu, vorbind serios. Deci, te rog, doar cinci minute...

El și-a închis laptopul și mi-a făcut semn spre un scaun pliant. Apoi și-a încrucișat brațele.

— Deci?

— Deci... te-am văzut mai devreme, l-am informat eu. Adică, știu că *tu* m-ai văzut pe *mine* mai devreme.

— Cu tipul pe care îl cunoșteai doar *vag* de la Yale. Prietenie înflorită brusc?

— E... complicat.

Pe de-o parte, aș fi vrut pur și simplu să-i explic totul, dar cum aș fi putut? M-ar fi urât. Gemenele m-ar

fi urât. Toată lumea m-ar fi urât. Aș fi fost absolut și complet nenorocită.

Will s-a încruntat și a clătinat din cap.

— Ce-i cu tine, Megan? Chiar aș vrea să știu. Vreau să spun, de fiecare dată când cred că sunt pe cale să te cunosc pe tine cea adevărată…

— Dar cu tine ce-i?

Am ripostat pentru că, OK, mă simțeam în defensivă și mai mult decât învinsă și hipersensibilă.

— O dată, ești playboy-ul lumii din Vest, în clipa următoare ești domnul sensibil la artă.

Un mușchi i s-a zbătut pe obraz. Mi-am închipuit că-i atinsesem vreun nerv.

— Ai terminat? a întrebat el.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Will.

Mi-am putut auzi exasperarea din voce.

— Nu avem pentru ce să ne certăm.

— Ai dreptate. Nu avem pentru ce să ne certăm.

S-a ridicat și a deschis ușa cu o mișcare rapidă.

— Ne mai vedem, Megan.

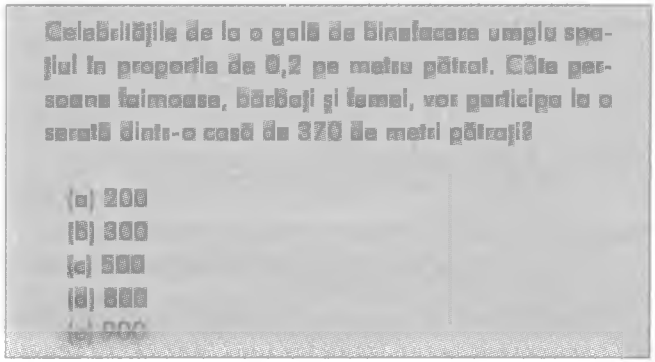
Celebrităţile de la o gală de binefacere umplu spaţiul în proporţie de 0,2 pe metru pătrat. Câte persoane faimoase, bărbaţi şi femei, vor participa la o seară într-o casă de 320 de metri pătraţi?
(a) 200
(b) 300
(c) 500
(d) 800
(e) 900

capitolul douăzeci și opt

Voi o știți, eu o știu și nici măcar nu-i nevoie să mergi la Yale ca s-o știi — cea mai faimoasă propoziție a lui F. Scott Fitzgerald din *Marele Gatsby*[1]: „Bogații sunt foarte diferiți de tine și de mine."

Ernest Hemingway se știe că i-ar fi răspuns: „Da. Ei au mai mulți bani."

Ete, na. Iată ce ar fi trebuit să spună: „Da. Ei au petreceri mai mari și mai frumoase."

Crezusem că am văzut ce înseamnă extravaganță la balul Roșu și Alb și la evenimentul din Ajunul Crăciunului de la Muzeul Norton. Dar în comparație cu ce urma să se desfășoare la Les Anges, erau jocuri de copii mici. Aveam să descopăr rapid că nimeni n-o întrecea pe Laurel Limoges.

Primul indiciu ar fi trebuit să fie sosirea agenților de la Secret Service pe proprietate cu două zile mai

[1] De fapt, citatul e din nuvela *The Rich Boy* (1926).

devreme, ca să stabilească un post de comandă și un perimetru securizat. Eu luam prânzul cu Marco și Keith, care tocmai se întorseseră acasă de la New Jersey. Marco ne pregătise trufe albe cu *risotto* — cuvintele nu pot descrie nici factorul deliciu, nici factorul calorie —, iar eu am glumit:

— Pe cine așteaptă, pe președinte?

— Fostul, iubito.

Marco mi-a umplut din nou paharul.

— Mai precis, pe doi dintre ei.

De asemenea, mi-a spus el, pe președinții mai multor companii aflate în topul Fortune 100, câțiva șefi de stat, o amețitoare multitudine de staruri de cinema, din modă și din sport.

— Deci, ești chiar gata pentru petrecerea debutului tău în societate?

— Ce anume?

— Se referă la prezentarea de modă, m-a lămurit Keith. Orice femeie frumoasă ar trebui să fie model într-un fabulos spectacol de modă măcar o dată în viața ei.

Mi-am imaginat risotto-ul depus în straturi groase pe ambele mele coapse.

— Sunt mult mai grasă decât celelalte modele.

— E doar un trend, draga mea, m-a liniștit Keith. În urmă cu vreo câțiva ani, era cel șic-heroină[1], îți amintești? A ridicat din umeri. Matroanele din Palm Beach încercând să arate a adolescente secătuite. Spectacolul ăla a fost chiar horror.

[1] Șic-heroină (*heroin chic*) era aspectul popularizat în moda anilor 1990 și caracterizat de piele cât mai albă, cearcăne, față cât mai slabă și o înfățișare androgină (n. red.).

Marco a ciocnit paharul de vin cu al meu.

— Clinc-clinc, iubito. Ești splendidă și fabuloasă și perfectă exact așa cum ești tu.

— Dar... habar n-am cum să fiu model, am protestat eu.

— Umerii înapoi, gâtul lung, capul sus, m-a instruit Keith.

— Și, firește, mai este și mersul țanțoș, a adăugat Marco. Dar toată lumea știe mersul țanțoș.

Am albit.

— Eu... nu știu mersul țanțoș.

— *America's Next Top Model*[1]? m-a întrebat Marco. Știu o duzină de travestiți care poartă hainele și pășesc pe podiumul de prezentare de un milion de ori mai bine.

S-a ridicat, și-a pus o mână în șold și a început să execute un perfect mers de model.

— E o chestie de linie dreaptă, iubito, mi-a explicat el, străbătând toată bucătăria în lung, apoi întorcându-se spre noi. Ca și când ai fi pe sârmă. Uite-așa.

A venit în grabă spre noi. M-a invitat cu o fluturare de mână să încerc și eu.

Am încercat. M-am simțit ca o idioată. Mi-am pierdut echilibrul.

— Oh, *asta* chiar e atractiv, am bombănit eu.

— Ei bine, întâi de toate, nu te poți uita la picioarele tale. Capul sus. Umerii înapoi. Ești stăpâna universului! Încearcă din nou.

[1] Numele unui popular reality-show de televiziune, în care un număr de femei concurează, în mai multe etape (episoade), pentru titlul de „Viitorul Top Model al Americii" și începutul unei cariere în modelling.

Capul sus. Umerii înapoi. Sunt stăpâna universului. Am străbătut din nou bucătăria în lung. A fost doar cu o idee mai bine.

— Cea mai sexy parte a corpului tău, iubito, e aici. Marco a arătat spre cap. Ține minte asta și toate celelalte o să vină de la sine.

În următoarele două zile, când decoratul și pregătirile s-au dezlănțuit la turație maximă, eu am exersat prin camera mea mersul ca de model. M-am simțit de fiecare dată o toantă lipsită de grație.

Al doilea indiciu că Laurel Limoges nu avea să fie întrecută de nimeni era armată deloc mică de muncitori care a descins pe proprietate în zilele de dinaintea evenimentului. Mai multe corturi au fost ridicate pe proprietate. Unul pentru serviciul de catering, unul unde să se schimbe modelele pentru spectacol, unul dotat cu aer condiționat și plasă de țânțari, în eventualitatea că noaptea avea să fie caldă și umedă, și unul care să adăpostească licitația în scop caritabil.

M-am plimbat prin cortul licitației de îndată ce a fost ridicat. Puzderia de mărfuri ar fi putut umple și un depozit Neiman Marcus. Erau cutii cu vin, haine de blană, croaziere în jurul lumii, cercei cu diamant perfecți de la Tiffany, un rol de figurant în serialul *Anatomia lui Grey*... și asta doar într-un compartiment. Cât despre licitația toaletelor pe care aveam să le purtăm noi în spectacolul de prezentare de modă, existau manechine gata pregătite, cu fotografii-afiș înrămate ale rochiilor sprijinite de ele. Oferta minimă pentru fiecare dintre rochii era de cinci mii de dolari.

Fuseseră prevăzute toate soiurile de accidente. Se plantaseră geamanduri temporare în ocean pentru oaspeții care aveau să vină cu barca. Într-un efort de a devia traficul, fusese emis doar un număr limitat de

permise de parcare, distribuit cremei societății selecte din Palm Beach și acționarilor majoritari ai unei companii pe care Laurel se gândea s-o cumpere. Altfel, limuzine aveau să circule între Breakers, Mar-a-Lago, Bath & Tennis, Hotel Colony și Ritz-Carlton. Exista o pistă de aterizare pentru elicoptere, iar un elicopter al serviciului medical de urgență era la datorie, în cazul în care vreun octogenar din Palm Beach ar fi găsit trupurile etalate în jurul piscinei gemenelor prea mult pentru inima sa.

Al treilea indiciu că Revelionul lui Laurel era *însuși* evenimentul principal al Sezonului era faptul că vedeam totul cu ochii mei.

Am coborât la nouă și un sfert, iar lucrurile deja se porniseră. Proprietatea era plină de oaspeți frumoși și faimoși și de oaspeți frumoși și nu-atât-de-faimoși. Mi-am croit drum pe aleea înțesată de petrecăreți, căutându-l din priviri pe Will. Nu mai vorbiserăm de când îl lăsasem la galerie. Poate că nici n-avea să vină. M-am dat la o parte, permițând să treacă o persoană care mă oprise în drumul meu — tipul, pe care eu l-am desemnat în minte drept președintele, a trecut cu fiica lui, precedat și escortat de agenți de la Secret Service.

Și spuneau că democrații nu vin la Palm Beach.

Cortul modei era deja plin de lume, deși mai erau patruzeci și cinci de minute până când modelele să-și aranjeze părul și machiajul. *Scoop* scrisese despre scena modei newyorkeze în mod extensiv, așa că vreo câteva fețe pe care le vedeam îmi erau cunoscute. Erau niște trepte care conduceau sus, pe podiumul de prezentare, intrarea acestuia fiind mascată de cortine de catifea roz. În partea din stânga erau suporturile cu rochii; o femeie grasă, într-o uniformă de paznic, stătea cu ochii

pe ele. Erau șaisprezece modele cu totul — gemenele și cu mine eram în seria a treia. Am observat că Faith Hill își lipea gene false pe pleoape, Kate Bosworth își usca părul sub cască, iar Julie Delpy vorbea la telefon în franceză.

Eu eram model laolaltă cu ele. Eu. Megan Smith. Doamne!

M-am dat mai într-o parte, lângă suporturile de haine, i-am zâmbit femeii de la pază — ea nu mi-a zâmbit — și mi-am găsit rochiile. Erau mai mari decât celelalte; puteam să-mi dau seama de asta chiar și cu ele atârnate pe umerașele roz, catifelate.

Nu eram în toate mințile? De ce mâncasem *risotto*-ul lui Marco? Dacă rochiile nu mă mai încăpeau acum? Am luat umerașul din suport și am ridicat prima dintre cele două rochii până în dreptul ochilor, de parcă aș fi reușit cumva să-mi dau seama dacă aș mai fi putut intra în ea și s-o închei la fermoar.

— Dacă tu porți aia, o să arate minunat pe tine.

M-am răsucit la auzul vocii. O știam...

Lily. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră, dreaptă și mulată, fără umeri, cu părul prins la spate într-o coadă simplă și elegantă.

— Anna Sui.

A făcut o piruetă pentru mine.

— Nu mori de dragul ei?

M-am aruncat în brațele ei. Era atât de bine s-o văd.

— Doamne, de ce nu mi-ai spus că vii?

— Una dintre fetele model a răcit azi-dimineață și au trebuit să găsească pe cineva care are exact măsurile ei. Și m-au găsit pe mine! Am vrut să-ți fac o surpriză.

Când s-a desprins din îmbrățișarea mea, s-a uitat cu atenție la mine.

— Doamne, Megan. Ești *splendidă*!

Mi-am simțit fața roșindu-se de fericire de data asta.

— Serios?

— Părul, fața, rochia aceea... ești frumoasă.

— Am schimbat câte ceva, am recunoscut eu. Și... cred că-mi place.

Ea a rânjit și m-a luat de mână.

— Și mie. Vino, vreau să-mi prezint surioara prietenilor mei...

Am dat înapoi.

— Stai.

— Ce? Trebuie să faci cunoștință cu Drew; e așa de expansivă și...

— Lily, am șuierat eu, dându-mi seama deodată de realitatea sosirii surorii mele în Palm Beach. *Ascultă-mă.*

— Ce?

Mi-am coborât vocea până la nivelul unei șoapte.

— Fetele pe care le meditez nu știu că tu ești sora mea.

— De ce nu? Asta-i o nebunie.

Corect. Chiar dacă n-aș fi turnat minciuni cu ghiotura despre cine eram și de unde veneam, în mod cert folosisem fiecare impresie greșită în avantajul meu. În plus, nu-mi puteam aminti ce spusesem, dacă spusesem ceva, despre vreo soră. Nu aveam timp s-o pun la curent pe Lily și cu atât mai puțin nu mă așteptam din partea ei să vrea să intre în joc. Oamenii o cunoșteau pe Lily. De aceea se afla ea aici. Dacă spuneam că era sora mea, jocul se sfârșea.

Am încercat să-i explic într-un mod în care să n-o fac să mă urască. Ceea ce era atât de egoist. Dar eram prea adânc cufundată ca să mai ies la suprafață.

— Gemenele au o grămadă de probleme de surori, i-am zis eu. Nu aș vrea să complic lucrurile.

Lily și-a frecat bărbia, gânditoare, dar în cele din urmă a dat din cap.

— Oh, Megan, cred că înțeleg.

— Nu-i numai asta. Ele cred că eu fac parte dintr-o familie bogată.

OK, asta tocmai îmi scăpase. Nu eram obișnuită să-mi mint sora. Ceea ce e un lucru bun.

Mi-ar plăcea să mă folosesc de acest prilej și să mai spun o dată că sora mea este și a fost întotdeauna *amabilă*. Chiar *ușor* condescendentă.

— OK, nicio problemă, o să fiu Lily Langley în seara asta. Deci cum ne-am cunoscut noi două, atunci?

Le-am văzut pe Sage și pe Suzanne intrând în cort.

Oh, nu. Nici măcar nu mai puteam gândi.

Lily trebuie să-mi fi observat expresia de groază de pe față, pentru că s-a aplecat și m-a prins de braț.

— Am fost amândouă într-o tabără de vară, studiind franceza, la aceeași școală de fete. În Elveția.

— Noi... *ce*?

M-am uitat la ea cu ochii mari.

— Megan, bună! a strigat Suzanne, apoi a venit glonț la sora mea. Nu ești Lily Langley? Am fost la New York de Ziua Recunoștinței, cu părinții, și ți-am văzut piesa. Ai fost uluitoare.

— Mulțumesc, i-a răspuns Lily. Cui îi prezinți creațiile în seara asta?

— Versace. Ea știe cum să-mi valorifice la maximum atributele. Deja am oferit zece mii pentru prima mea rochie, ca să fiu sigură că nu mi-o ia altcineva.

Sage a bătut ușurel cu degetul pe buza ei de jos și s-a uitat de la mine la Lily și înapoi.

— OK, nu e foarte ciudat? Voi două semănați cumva. Și tu ai același prenume ca și sora ei.

Am râs puțin cam prea tare. Evident, le spusesem numele surorii mele...

— Oh, da, am întâlnit-o și pe acea Lily o dată. Megan probabil ți-a spus deja, dar...

Lily s-a aplecat spre Sage, confidențial.

— E așa o *ratată*.

Alegeți termenul cel mai apropiat de termenul următor:

ROZ

(a) galben-verzui
(b) sfârcuri fardate
(c) îmbujorare
(d) azuriu
(e) Missundaztood[1]

capitolul douăzeci și nouă

Nu-mi mai puteam simți mâinile. Nici picioarele. Fie tocmai mă îmbolnăvisem de o cumplită afecțiune circulatorie, fie aveam atâta trac de a ieși pe podiumul de prezentare, încât îmi pierise pur și simplu sângele din extremități.

Stăteam între gemenele Baker, în culise, unde fuseseră instalate mai multe monitoare cu ecran mare, astfel încât modelele și personalul din spectacol să poată urmări ce se întâmplă de partea cealaltă a cortinei. În clipa aceea, ultimul paravan de plastic era înlăturat de pe podiumul improvizat.

Existau doar două șiruri de scaune înconjurând podiumul în formă de T, pentru acei oaspeți a căror vârstă sau statut merita un loc pe scaun. Toți ceilalți stăteau în picioare, vedetele de cinema umăr la umăr cu atleți, entertaineri și copii cu mari conturi bancare. Un fotoliu special — mare, regal și roz — fusese rezervat pentru Laurel, iar mulțimea a aplaudat când ea a venit să-și ocupe locul. Era îmbrăcată într-o bluză

[1] Numele celui de-al doilea album de studio al cântăreței americane Pink (n. red.).

de seară de satin alb, cu revere parte peste parte, și o fustă lungă, neagră, de șifon. În timp ce o priveam pe monitor cum își ținea umerii drepți și capul sus, regină peste toate, m-am întrebat dacă se gândea vreodată la fetița săracă din Paris care fusese odinioară.

Dintr-odată, luminile care fuseseră instalate de jur împrejurul proprietății s-au aprins și reflectoarele au inundat podiumul de prezentare. Muzica instrumentală celestă s-a revărsat din două boxe uriașe, de o parte și de alta a scenei. Doi asistenți au deschis cortina roz și primul model și-a făcut apariția. Mulțimea a exclamat și a aplaudat când a văzut cine era. Kate Bosworth a început să meargă țanțoș pe podium.

— Prima noastră rochie este prezentată de actrița Kate Bosworth. A fost creată de Vera Wang, a zis vocea comentatorului. Sifonul fin, mătăsos, are pense orizontale peste piept și fustă și este încrețit pe cusăturile de la umeri.

Kate s-a oprit în capătul T-ului, cu o mână în șold, apoi a făcut o rotație completă și s-a întors cu același mers țanțoș, de parcă făcuse asta toată viața ei.

Amorțeala îmi cuprinsese de acum încheieturile mâinilor și gleznele. Asta era o nebunie! Eu eram un reporter, un *observator*, fir-ar să fie! Ce naiba căutam într-un spectacol de prezentare de modă? Modelele erau observate cât se poate de îndeaproape.

— Următoarea noastră creație, semnată Ralph Lauren, este prezentată de noua revelație a teatrului newyorkez, domnișoara Lily Langley.

Sora mea a ieșit pe scenă când s-a deschis cortina, iar mulțimea a aplaudat chiar și mai tare decât pentru Kate, aparent dintr-un efort de a se arăta cunoscătoare a evenimentelor din New York. Lily a plutit grațioasă pe podium. Floare la ureche.

Unul după altul, li se strigau numele, și unul după altul, modelele defilau pe podium. Cele care tocmai se întorseseră se schimbau în grabă în toaletele următoare, ajutate de echipajul de intervenție al asistenților. Regizoarea spectacolului își flutura trei degete deasupra capului, ceea însemna că toate modelele, în grupuri de câte trei, trebuiau să stea la rând. Asta le includea pe gemene, Suzanne de Grouchy, Precious și cu mine.

Chiar simțeam nevoia urgentă-urgentă de a face pipi.

— Urmează încântătoarele tinere din Palm Beach... Rose și-a făcut loc până la mine.

— Megan?

— Da?

Cât mai discret a fost în stare, mi-a apăsat ceva în palma dreaptă. M-am uitat în jos... și am simțit familiarul val de fierbințeală urcându-mi de la gât până la obraji. Îmi dăduse o pereche de chiloți. Erau obișnuiți și de culoarea pielii — spre deosebire de cei de plasă roz, La Perla, pe care îi purtam.

— Rochia aia e cam transparentă. Sage și cu mine ne-am gândit c-ar fi o chestie deșteaptă din partea ta dacă ai purta ăștia. N-ai vrea să atragi atenția spre...

Am priceput — cu siguranță n-aș fi vrut să atrag atenția spre acea parte anume necoafată a persoanei mele. Mi-am tras pe mine chiloții ăia într-un timp record și i-am mulțumit din tot sufletul.

Cortina roz s-a deschis. Sage a pășit înainte, în mod limpede în elementul ei. Odată ce a trecut de cortină, și-a scos un șold în față și și-a ridicat mâna deasupra capului, de parc-ar fi spus: *Salutare, lume! Iată-mă!*

— Prezentând o creație a lui Daniel Dennison pentru Chanel, ea este fermecătoarea Sage Baker. Rochia

lui Sage este din voal gălbui cu buline peste mătase acvamarin, prinsă sub bust. Tivul și corsetul sunt tighelite.

Sage a ieșit de pe podium într-un ropot de aplauze. Urma Rose. După ea, avea să fie Suzanne, și apoi eu. Am văzut-o pe Suzanne ajustându-și decolteul rochiei roz-electric, creație Betsy Johnson.

— Am așa niște emoții, i-am șoptit eu. Vreun sfat inteligent de ultim moment?

Suzanne a zâmbit.

— Când iei o poză, fă-o puțin întoarsă într-o parte și pune-ți o mână peste șold, cu palma deschisă. Așa, o să arăți cu cinci kilograme mai slabă.

De parcă *asta* mă făcea să mă simt mai bine.

Rose a terminat, Suzanne a ieșit, urmam eu. Doamne. Am simțit o mână caldă pe brat. Era Lily, deja îmbrăcată în următoarea rochie, de paiete arămii.

— Rupe-ți un picior! mi-a șoptit ea.

Da, știam că așa se presupunea că trebuie să-i urezi unui actor baftă înainte să iasă pe scenă. Dar, în starea mea actuală, nu aveam nevoie de sugestii subliminale.

Suzanne s-a întors prin cortinele ridicate și și-a plasat palma chiar peste șold, amintindu-mi de trucul de a arăta cu cinci kilograme mai slabă. Bună metodă de a-mi face praf și-așa inexistenta mea încredere în mine.

— Iar acum să-i urăm bun venit cuiva nou în comunitatea noastră, fermecătoarei Megan Smith, într-o creație de Daniel Dennison!

Cortina s-a deschis. Orbitoare reflectoare m-au izbit în plină față; nu mă așteptasem la asta. Lumina mă împiedica să văd spectatorii, dar poate că ăsta era un mare noroc. Nici măcar n-am încercat mersul-țanțoș-pe-sârmă, pe care toate celelalte îl făcuseră să pară

atât de lipsit de efort. În loc de asta, am încercat doar să nu-mi pierd echilibrul în pantofii mei Manolo cu tocuri cui de șapte centimetri.

Abia când am ajuns în T am putut vedea persoanele așezate în jurul podiumului. Laurel stătea lângă fostul meu președinte preferat și soția lui. Toți trei zâmbeau la mine. Poate că modelele trebuie să arate ca și când ar pluti pe o mare de plictis, dar, pe bune, cum aș fi putut să nu le zâmbesc și eu?

M-am întors — erau doar douăzeci și cinci de metri între mine și culise, cunoscute și ca supraviețuire. Atunci, chiar după scaunele demnitarilor din stânga mea, l-am zărit pe Will. Spre deosebire de expresiile încurajatoare ale celor din fața mea, a lui era glacială.

Asta a fost toată distragerea atenției care-mi lipsea. Mi-am simțit glezna începând să se răsucească și am auzit o exclamație din partea publicului. Numai supremul efort de voință m-a ajutat să nu cad. E uluitor ce eficient te motivează frica de umilire publică.

— Ești bine? m-a întrebat Rose când m-am clătinat pe sub cortină.

Sage era lângă ea și, dacă n-aș fi cunoscut-o, aș fi zis că și ea arăta îngrijorată. Deja se îmbrăcaseră în rochiile următoare — șifon mătăsos albastru-verzui, cu un corset și o fustă înfoiată. A lui Sage era acoperită în cranii scânteietoare; a lui Rose era împodobită cu inimioare și fluturași.

— Sunt bine, am răspuns, ceea ce era adevărat, în sensul că mă mai puteam mișca.

O asistentă mi-a descheiat cu grijă rochia, în vreme ce alta mi-a depus pantofii Laboutin negri, fără vârf, de catifea, la picioare.

Sage mi-a dat un ghiont.

— Deci a fost amuzant, nu?

— De fapt, a fost înspăimântător.

Sage a oftat teatral.

— Nu poți să fii o mototoală toată viața, Megan. Adică, gândește-te la asta. Tocmai ți-ai fâțâit fundul pe lângă unele dintre cele mai splendide și mai faimoase femei din lume, inclusiv eu.

Asta m-a făcut să râd. O croitoreasă scundă, solidă, m-a ținut de mână, ca să mă încalț.

— Știi barul ăla din New York, cum naiba-i zice, unde fetele își scot sutienele și dansează pe tejghea? a întrebat Sage.

— *Hogs and Heifers*, a intervenit croitoreasa. Mi-am lăsat și eu sutienul acolo odată.

S-a îndepărtat să se ocupe de alt model.

— Exact, a încuviințat Sage. Ei bine, vezi, până și fetele ca ea își pierd inhibițiile în locul ăla.

— E vreo morală aici? am întrebat, netezindu-mi rochia.

— Da. Sage m-a zgâlțâit de umeri. Pentru următoarele zece minute, încetează să-ți mai faci griji pentru ce naiba îți faci tu întotdeauna griji și du-te acolo, afară, și fii trăsnet, nesimțito! Acum ești un nenorocit de supermodel!

Asistenta regizoarei de spectacol ne-a făcut semne disperate să ne așezăm la rând pentru a doua prezentare. Chiar înainte ca Sage și Rose să iasă pe scenă — purtau rochii asemănătoare, în același timp, după indicațiile lui Daniel —, muzica s-a schimbat cu o melodie a lui Justin Timberlake.

Rose și Sage și-au făcut intrarea. Le-am urmărit pe monitor înaintând cu mersul de modele, în ritmul muzicii, trimițând bezele publicului care le aclama la capătul podiumului.

Atunci mi-am dat seama deodată: puteam să ies acolo și să fac cum făcusem dintotdeauna — să mă supraveghez cu atenție, în loc să trăiesc clipa. Sau puteam să mă duc acolo și să mă bucur de moment.

Nici nu știu cum am ajuns pe scenă. Muzica pulsa. Mi-am tras umerii și mi-am scos pieptul înainte. Am făcut chestia cu mersul pe sârmă, un picior în fața celuilalt, capul sus. Mi-am scuturat părul când m-am întors și l-am lăsat să-mi acopere sexy un ochi, înainte de a mi-l scutura din nou de pe față.

Pentru următoarele treizeci de secunde, *am fost* un nenorocit de supermodel. Nici măcar nu m-am uitat după Will. Eram prea ocupată să seduc întreaga audiență cu farmecul meu fabulos. Iar Sage avusese dreptate; era o distracție incredibilă, fantastică, de o dată în viață.

Când am ieșit de pe scenă, m-am simțit euforică. Rose m-a luat în brațe.

— Doamne, ai fost uluitoare!

Am strâns-o și eu în brațe.

— Am fost, nu-i așa? am strigat veselă.

— Chemare la rampă! a strigat regizoarea, făcând mișcări ample cu brațele.

Toate modelele au fost zorite pe scenă; apoi au urmat creatorii de modă. Audiența s-a ridicat în picioare și a aplaudat. Eu eram între Rose și Sage. Ne-am luat pe după mijloc și am început să dansăm un cancan spontan, iar publicul ne-a ovaționat.

— Nu uitați, doamnelor și domnilor, toate aceste rochii pot fi văzute în cortul licitației peste douăzeci de minute. La mulți ani, tuturor!

Înapoi în culise, i-am dat cu grijă rochia unei asistente, care a dus-o în cortul licitației. Încă pe tocuri, m-am schimbat în rochia roz-pal, de lungime medie,

pe care o purtasem înainte. Eu, Megan Smith, fusesem prezentatoare de modă laolaltă cu fetele bogate, faimoase și scandaloase și supraviețuisem să pot povesti.

Lily a venit în fugă la mine.

— Ei, n-a fost distractiv? a exclamat ea, fericită.

— Mi-a plăcut la *nebunie*! am zis eu, îmbrățișând-o. Hai să ne distrăm în continuare!

Când am ieșit din cort, primele persoane peste care am dat au fost gemenele, care râdeau cu Will. Privirea lui s-a încrucișat scurt cu a mea, apoi s-a întors spre Sage și Rose. Ei bine, n-aveam de gând să-l las să vadă cum îmi strică buna-dispoziție.

— Cine e cel cu gemenele Baker? a întrebat Lily, luându-mă de braț.

— Will Phillis. E vecinul lor de alături.

— Arată bine, a decis Lily. Nu?

Ah, ce ironie.

— E OK.

— Se vede cu cineva? a întrebat ea.

Și ironia continua.

— Nu, din câte știu eu.

— Grozav. M-a tras de mână. Fă-mi cunoștință.

Ne-am alăturat trioului și eu i l-am prezentat scurt pe Will lui Lily Langley, pe care o cunoscusem într-un *séjour linguistique* din Elveția.

— Acum ești în New York? a întrebat Will. Mama locuiește în oraș. Data viitoare când mai vin pe acolo, poate trec să-ți văd piesa.

— Dacă nu s-a scos din program, a zis Lily sarcastic.

Drace. Ăștia doi sporovăiau ca două persoane încrezătoare care arată de nota unsprezece pe o scară de la unu la zece ce erau.

— Am văzut episodul din *Entertainment Tonight* despre tine, i-a spus Rose lui Lily. Ai obținut un rol în filmul făcut după piesa ta, nu-i așa?

Lily a zâmbit.

— *Rol* e cam mult spus. Dar știu că o să dau o audiție pentru rol. Și apoi, tot ce-o să am de făcut va fi s-o întrec pe Natalie Portman.

Lily și-a dat ochii peste cap.

— De parcă s-ar întâmpla așa ceva.

Sage a pufnit.

— E absolut supraestimată.

— Deci voi două vă cunoașteți de mult, a remarcat Will, uitându-se de la Lily la mine. Simpla idee de a mă pomeni în discuție îl făcea să sune scorțos. Ce mică-i lumea!

Lily i-a aruncat o privire seducătoare.

— Pari să știi mai multe despre mine decât știu eu despre tine. Megan a spus că ești vecinul de alături.

— Numai asta a spus? a întrebat Rose, uitându-se la mine de parcă n-aș fi fost zdravănă.

— Și că suntem prieteni, am adăugat eu.

Vocea mea, am observat, suna la fel de forțată ca a lui Will.

— Păi, sper că și noi vom putea fi prieteni, i-a spus Lily lui Will. Poate ne vedem mai târziu?

— Desigur, a încuviințat el, după o altă privire rapidă în direcția mea. Sună bine.

— Sexy tipul, a observat Lily pe când Will și gemenele se îndepărtau, ducându-se la bar pentru a-și reumple paharele.

Tot ce-am putut scoate din mine a fost un pierit:

— Mda.

Veronica se întâlnește cu un nou tip la fiecare două luni. Sora ei mai mică, Alexandra, agață câte un nou tip la fiecare cinci luni. Știind că Veronica și Alexandra se întâlnesc cu băieții în mod constant, la capătul a zece ani, cu cât mai mulți tipi va fi sărutat Veronica față de Alexandra?

(a) 46
(b) 27
(c) 59
(d) 36
(e) Vezi-ți de treaba ta, vacă invidioasă.

capitolul treizeci

Am mers cu Lily la cortul cu bufetul, care fusese împărțit în trei zone diferite. Erau specialități franțuzești, pentru genul gurmand; vegetarian organic, pentru genul Hollywood; și grătar brazilian pentru genul Atkins[1], cu toate soiurile de carne friptă pe grătar la vedere. Aroma a plutit spre mine ca un semnal de vino-ncoace. Dintr-odată, muream de foame.

— Tu ești Lily Langley, nu?

O femeie uscată băț, de vreo șaizeci de ani, într-o rochie de mătase cu dungi roșii și albe, a prins-o pe Lily de braț când am intrat în cort.

[1] Aluzie la celebra dietă Atkins, care interzice carbohidrații, punând mai mult accentul pe importanța grăsimilor și proteinelor în alimentație.

— Draga mea, ești o comoară pentru teatrul american!

— Vă mulțumesc. Ea e sor... prietena mea, Megan Smi...

— Încântată de cunoștință, a graseiat femeia, dar deja trecea pe lângă noi, plimbându-și privirea în jur, după alte persoane importante.

— Alege o coadă, a zis Lily.

I-am făcut semn spre grătare. În timp ce ne îndreptam spre ele, una dintre actrițele prietene ale lui Lily din New York a venit în fugă și a prins-o de mână.

— Lily, Dominick Dunne se întreține cu admiratorii săi lângă cortul cu licitația. Vrea să te cunoască.

Lily s-a uitat la mine, șovăitoare.

— Du-te, am stăruit eu. Poți să mănânci și mai târziu.

Ea m-a îmbrățișat și mi-a șoptit:

— Te sun imediat după miezul nopții și ne întâlnim pe plajă.

Sincer, era mai ușor așa. Să pretind că sora mea nu era sora mea era o nouă josnicie, chiar și pentru mine. Mi-am luat câteva felii suculente de cotlet la grătar și le-am mâncat, stând într-un colț, urmărind lumea defilând prin fața mea. Am văzut un model de la prezentarea de dinainte cu iubitul ei. El arăta splendid, dar și în pantofii ei de balet din catifea, ea era cu o palmă mai înaltă decât el. Apoi am văzut un cuplu de vreo nouăzeci și ceva de ani, legănându-se în ritmul ce se revărsa din boxe. Singura persoană cu care aș fi vrut să fiu în seara asta — Will — nu voia să fie cu mine.

Am trecut pe lângă zeci de persoane străbătând aleea care ducea de la terenurile de tenis până la ocean; pe cei mai mulți nu-i cunoșteam. Am auzit vreo două comentarii „Minunată treabă, prezentarea de modă"

și „Rochii fantastice!", dar deja eu cea care flirtasem cu publicul în timp ce prezentam pe podium o rochie unicat de zece mii de dolari se retrăsese înapoi în cochilia ei.

Când m-am apropiat de terasa piscinei gemenelor — zidul de piatră era dincolo de ea —, am văzut-o pe Sage trecând pe lângă treptele ce coborau spre plajă. Se ducea la prietenii ei, la barul de lângă scenă. Deodată, Thom, care era îmbrăcat în costumul de pilot de pe *Heavenly*, a țâșnit pe scări, urcând dinspre plajă câte trei trepte deodată, a prins-o în brațe din spate și i-a plantat un sărut fierbinte pe ceafă.

Sage a țipat. Apoi s-a răsucit.

— Ce dracu-ți închipui că faci?

Thom s-a clătinat. Sărutarea fusese evident destinata surorii ei.

— Sage! La dracu'! Îmi pare foarte rău, s-a scuzat Thom, cu răsuflarea tăiată.

Am văzut-o pe Rose și pe obișnuiții suspecți — Suzanne, Precious, Dionne — venind în fugă, atrași de țipătul lui Sage.

— Îmi pare nespus de rău, Sage, s-a grăbit Thom să explice. Am crezut că erai Rose.

— Rose? Ai crezut că eram Rose? Ce rahat de scuză e asta...

Toată pregătirea pentru SAT a dat deodată roade, iar ea a făcut legătura. A rămas cu gura căscată.

— Doamne! Rose, ți-o tragi cu *stewardul*?

Și-a dat capul pe spate și a râs în noapte.

— Asta-i așa de... *disperat*!

M-am uitat la Rose, a cărei față căpătase acea nuanță de purpuriu care-mi era, de obicei, rezervată.

— Uite, fără supărare, Sage, a zis Thom, dar ceea ce face Rose și cu cine o face chiar nu te privește pe tine.

— Ascultă, lipitoare de rând, tot ce face sora mea mă privește. Tu i-o trăgeai surorii mele când, chipurile, erai în timpul serviciului?

— Nici n-am de gând să onorez asta cu un răspuns, a zis el, arătând sincer ofensat.

Zâmbetul lui Sage era ucigător.

— O să te îngrop.

— Așa să faci, Sage, a încurajat-o Thom, apoi a întins mâna spre Rose. Vino, Rose. Hai să plecăm de-aici.

Cu partea din mine care încă mai credea în dragoste, dacă nu în cazul meu, atunci cu siguranță în al ei, mi-am dorit ca Rose să-l apuce de mână. *Haide*, am gândit eu. *Haide. Ia-l de mână și pleacă. Te rog, Rose. Ia-l de mână.*

În loc de asta, ea a făcut un pas înapoi.

— Nu știu despre ce vorbești.

Atât i-a fost. Thom a clătinat din cap, fără să-și dezlipească ochii de la ea.

— Nu pot...

Dar n-a dus propoziția până la capăt. Mi-am putut doar închipui cât de trădat se simțea când a plecat, singur.

— Ce-ai făcut, Rose? I-ai făcut ochi dulci, și el s-a îndrăgostit sau ce? a întrebat Precious. E-așa de jalnic!

Rose a zâmbit și s-a scuzat. M-am luat după ea, sperând că restul fetelor nu mă văzuseră, dar era greu de găsit pe o plajă înțesată de petrecăreți. Abia când am ajuns la sfoara nautică subțire de pe plajă, care marca hotarul dintre proprietatea Les Anges și proprietatea Phillips, Barbados, am văzut-o pe Rose stând pe nisip, lângă apă.

M-am așezat lângă ea, dar n-am spus nimic. Ea a aruncat câteva pietricele, cu boltă, spre valurile care veneau. Am aruncat și eu câteva. Apoi a aruncat razant niște pietre mai mari în ocean.

— Mă urăști, a zis ea în cele din urmă.

— Nu.

— Eu mă urăsc. Nu pot să cred că am distrus lucrurile cu Thom.

— Poate că nu e prea târziu? am încercat eu. Poți să-ți ceri iertare, știi.

— Și cum să fac asta? a întrebat ea, aruncând o piatră mai mare în valuri.

— Îl iei în brațe, pledezi pentru nebunie temporară și îl întrebi dacă vrea să ridici un panou publicitar pe Worth Avenue care să anunțe că voi doi sunteți împreună, am sfătuit-o eu.

Ea s-a uitat piezîș la mine.

— Pe Worth Avenue nu sunt admise panourile publicitare.

Am zâmbit și am mângâiat-o pe păr. Ea s-a sprijinit de mine, aproape ca un copil de mama lui.

— O să faci tu cumva, am continuat eu. Publicitate aeriană?

— Asta e o idee.

Am pornit înapoi, ținându-ne sandalele cu toc în mână, pășind în tăcere prin valuri. Când am ajuns la capătul scării, se părea că toți invitații se adunaseră pe plajă, pentru a număra ultimele secunde ale anului.

— Zece, nouă, opt...

Tot mai mulți oameni se alăturau numărătorii inverse spre miezul nopții.

— Cinci, patru, trei, doi, unu. La mulți ani!

Zgomotul a fost asurzitor când cerul s-a umplut de un fabulos joc de artificii, culorile explodând una

după alta, rubiniul transformându-se în smarald și apoi în argintiu și auriu. Plaja se luminase de la artificiile de deasupra. M-am uitat în jur, la mulțimea ce privea cerul, la toate perechile ce se îmbrățișau, salutând noul an.

Și atunci am văzut-o pe Lily în brațele lui Will. El o săruta așa cum visasem c-o să mă sărute pe mine. Am simțit că mă străpunge un pumnal în inimă. Anul era distrus și nu începuse decât de câteva secunde.

Alegeți cuvântul sau sintagma care definește cel mai bine următorul cuvânt:

EPIFANIE

(a) o revelație neașteptată și semnificativă
(b) noul parfum al lui Britney Spears
(c) veșnicie
(d) zeflemea
(e) atingerea, în sfârșit, a greutății visate!

capitolul treizeci și unu

„Oh, ce încurcată pânză de păianjen țesem când ne-apucăm întâia oară să mințim!"

Nu, zău.

Majoritatea lumii crede că William Shakespeare e responsabil pentru acest adevăr plin de miez, dar, de fapt, e Sir Walter Scott. Cred că atunci când o persoană (și mă refer la mine) ajunge să fie definiția întruchipată a unui asemenea citat, ar trebui măcar să știe cine naiba e responsabil pentru el.

A fost un simplu caz de anesteziere, stilul Palm Beach. După ce am văzut-o pe Lily sărutându-se cu Will, m-am împleticit până la cel mai apropiat bar, am înșfăcat o sticlă de șampanie Cristal și mi-am petrecut prima jumătate de oră a noului an bând cu lăcomie din ea, ascunzându-mă în apartamentul meu.

Lily m-a sunat pe la douăsprezece și jumătate, când deja golisem serios sticla. I-am spus că nu mă simțeam bine — foarte adevărat, deși nu din cauze fizice — și că aveam să mă culc. Ea a vrut să urce până la mine

și să-mi dea o îmbrățișare, de vreme ce avea să plece cu avionul înapoi la New York la prima oră a dimineții. Am refuzat-o. Eu aveam să mă culc. Ea să rămână la petrecere. Să se distreze. Să continue să-l sărute pe Will.

Bine, nu i-am spus-o și pe ultima.

Personal, nu crezusem niciodată în karma. Când femeia zăpăcită de la știrile de seară îi mulțumește lui Dumnezeu pentru că a salvat-o, și pe ea, și pe familia ei, și casa ei, de la cumplita tornadă, eu întotdeauna mă întreb cum rămâne cu familia vecinului de alături, care a pierdut totul. Deci Dumnezeu, cum să spun, chiar s-a mâniat pe *ei*? Toată treaba cu ce e scris să se întâmple se întâmplă până la urmă e pur și simplu metoda noastră de a încerca să găsim o logică pentru lucruri care nu au nicio logică. Lucrurile minunate li se întâmplă oamenilor răi. Lucrurile rele li se întâmplă oamenilor buni. Asta e.

Dar *dacă* aș fi crezut în karma, aș fi spus că văzând-o pe sora mea sărutându-se cu Will era exact ceea ce meritam. Nu puteam s-o învinovățesc pe Lily. De unde era să știe ce simțeam eu pentru Will. Nu puteam să-l învinovățesc nici pe Will, pentru că existase acel mic amănunt numit *iubit* pe care i-l ascunsesem. Tot ce puteam face era să mă învinovățesc pe mine.

Am dat gata sticla și am adormit; nu m-am trezit câteva ore bune. Am mijit ochii la acele luminoase ale ceasornicului de pe noptieră. Era doar cinci și ceva. M-am ridicat în capul oaselor. Mă simțeam de parcă o echipă de fotbal făcea antrenament în capul meu. M-am ridicat și am aprins veioza. Fața de pernă țesută foarte des, din bumbac egiptean, era acum împodobită cu o mini-pictură în stilul lui Jackson Pollock din rimel, ruj și bale.

Puține lucruri sunt la fel de cumplite ca mahmureala după șampanie la cinci și jumătate dimineața. Unul dintre acestea este, să zicem, mahmureala după șampanie amestecată cu o îngrozitoare amintire a ceea ce te-a făcut să bei, în primul rând. La gândul că Will îi făcea lui Lily ceea ce îmi imaginasem că avea să-mi facă mie am dat fuga la baie, să-mi vărs și mațele. Destul de interesant, vomitatul într-o casă selectă după ce-ai băut șampanie Cristal e aproape la fel de neplăcut ca vomitatul într-un apartament de la etajul cinci al unui imobil fără lift din East Village, după ce-ai dat pe gât mult prea multe cani de Long Island, o experiență pe care o suferisem la petrecerea de ziua Charmei pe plaja de smoală de pe acoperișul nostru, singura dată când mai făcusem o vizită personală și intimă tronului de porțelan.

Am făcut un duș, m-am spălat pe dinți și, simțindu-mă doar vag mai umană, am hotărât să ies pe balcon, la aer proaspăt. Torțele din jurul piscinei de jos mai ardeau, deși petrecerea se terminase de mult. Dar nu asta mi-a atras atenția. Ci Sage și Rose. Veneau să facă o baie. Moment culminant.

— De ce distrugi totul pentru mine, Sage?

— Nu știu despre ce dracului vorbești, a răspuns Sage.

Se dezbrăca în timp ce vorbea.

— Thom!

— Cine dracu' e Thom? a întrebat Sage, dându-și bluza jos. Apoi, a râs batjocoritor. Vrei să spui stewardul?

— Nu e *doar* steward, a zis Rose.

— Doamne! Ție chiar îți place de el!

Sage a făcut un pas, intrând în bazin pe la capătul cu apă mică.

— Ei bine, nu da vina pe mine, tu ești cea care l-a lăsat să plece. Doamne. E minunat. Hei, adu niște șampanie din chioșc!

Rose nu s-a clintit.

— Cum e, Sage?

Vocea îi era scăzută acum. Trebuia să fac eforturi s-o aud.

Sage s-a lăsat în apă, a apucat o pernă gonflabilă și s-a întors pe spate.

— Ce să fie?

— Cum e să fii ca tine. Să fii întotdeauna sigură despre toate lucrurile.

— E minunat, Rose.

Sage s-a săltat la capătul celălalt al bazinului și a stat acolo, arătând pe cât de perfect poate arăta o ființă omenească atunci când e îmbrăcată în nimic altceva decât tinerețe, gene remarcabile și piercinguri în sfârcuri.

— Poate că gustul tău la bărbați e de toată jena, Rose. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Oh, și-atunci ar trebui să fiu ca tine? Să mi-o trag cu oricine-mi tună și să nu-mi pese niciodată de cineva sau de ceva?

— Cum zici tu.

Sage s-a ridicat în picioare și a mers fără zgomot până la un maldăr pufos de prosoape uriașe, roz și acvamarin.

— Du-te și adu șampania, Rose. Serios.

— Uneori, ești de necrezut.

Am auzit încordarea din vocea lui Rose. Era gata să plângă.

— Vai, săracul pui de cuc, a fredonat Sage.

— *Te urăsc!*

Cuvintele aspre fuseseră smulse de undeva din străfundul ființei lui Rose.

— De parcă mi-ar păsa, a zeflemisit-o Sage.

— Fetelor, fetelor, încetați!

Strigătul mi-a ieșit din gură mai înainte să mă fi gândit dacă ar trebui sau nu să intervin.

Ele și-au ridicat ochii spre balcon, uluite că le auzisem. Mi-am pus un halat pe mine și am coborât în fugă scările. Când am ajuns acolo, Rose stătea singură la masă, iar Sage era înfășurată într-un prosop uriaș, întinsă pe un șezlong și bând cu înghițituri mari din sampania pe care și-o luase singură din chioșc.

— Pleacă de-aici, mi-a spus Sage.

Nu i-am dat atenție și m-am așezat la capătul șezlongului ei.

— Vă spuneți lucruri pe care nu le credeți cu adevărat, pentru că sunteți supărate.

Sage și-a pus în echilibru sticla de șampanie pe burtă și s-a uitat la mine pe după ea.

— Asta te-au învățat la Yale?

— Nu, am răspuns. Părinții mei m-au învățat asta. Numai Dumnezeu știe de câte ori am greșit și eu...

M-am oprit. Doar nu era să vorbesc despre mine.

— Poate că Rose ar fi trebuit să-ți spună despre Thom, dar trebuie să înțelegi de ce n-a făcut-o. Ține foarte mult la părerea ta.

— Asta-i o prostie, a murmurat Sage.

M-am uitat la Rose, care nu spunea niciun cuvânt. Avea capul plecat în piept și își încolăcise brațele în jurul trupului, de parcă ar fi putut fizic să-și țină durerea încătușată în ea însăși.

M-am întors din nou spre Sage.

— Rose mi-a spus o poveste. Despre ziua în care voi două ați părăsit New Yorkul după moartea părinților voștri. Despre cât de speriată a fost atunci, în avion. Știi cum a putut să treacă prin toate acelea, Sage? A reușit să treacă datorită ție.

Sage a zâmbit fără amuzament.

— Știu. Am auzit-o când ți-a spus. Când ați stat voi două afară, pe terasă, în Bahamas.

Sage s-a întors spre Rose:

— N-aveai niciun drept să-i spui ei asta. Absolut niciun drept.

Rose a încuviințat din cap, pe mutește.

— Ești așa o tâmpită.

Cuvintele lui Sage pentru sora ei erau la fel de usturătoare ca întotdeauna. Apoi a tăcut.

Mă uitam în zare, spre ocean, încercând să-mi limpezesc mintea încețoșată și să mă gândesc ce altceva aș mai putea spune, când am auzit un smiorcăit.

— Cum crezi că am trecut eu prin toate acelea, Rose? a întrebat-o Sage pe sora ei, cu lacrimi în glas.

A pus sticla de șampanie jos și s-a ridicat în capul oaselor, cu fața spre Rose.

— Crezi că te-am ținut de mână doar pentru *tine*?

Am văzut pe fața lui Rose cum își dă dintr-odată seama.

— Dar nu păreai speriată.

— Nu te lua după aparențe.

Sage s-a aplecat și i-a luat mâna surorii sale, cum făcuse și atunci, cu mulți ani în urmă.

— Eu... nu vreau să te pierd pentru nimeni, OK?

Rose a suspinat zgomotos și a dat din cap.

M-am ridicat în picioare.

— Mă duc pe plajă să privesc răsăritul. Voi aveți nevoie să fiți singure.

M-am îndreptat spre treptele de piatră și am traversat aleea poditâ până la debarcaderul improvizat. Am mers până la marginea lui. Un minut mai târziu, am auzit două perechi de pași, iar gemenele mi s-au alăturat. Am stat împreună multă vreme în tăcere, în timp ce primele raze ale zorilor străpungeau cerul.

— Sage? a zis Rose.

— Da?

— Câtă vreme ne avem una pe cealaltă, nu suntem orfane.

Ele au plâns. Eu am plâns. Soarele s-a ridicat peste noi toate, toate plânse.

Când, în sfârșit, ne-am întors în casă, le-am îmbrățișat pe amândouă, apoi m-am îndreptat spre apartamentul meu. Mai era un singur lucru pe care trebuia să-l fac. Pe masă, iBook-ul meu era pornit. Am dat clic pe fișierul intitulat GEMENE, cel plin cu notițele pe care le păstrasem atât de sârguincios pentru reportajul meu. Erau atât de multe pe care le-aș fi putut scrie, dacă aș fi vrut, pentru că, în sfârșit, înțelesesem.

De fiecare dată când păruse că Rose se apropia de mine, Sage făcea o scenă. Se întâmplase în Bahamas, se întâmplase și pe terasa piscinei, când Sage aruncase vai-atât-de-matur creionul în sora ei și se întâmplase — chiar dacă scurt — când Sage își dăduse seama că Rose știa mai multe despre excursia mea în Clewiston cu Will decât știuse ea. Rose îmi spusese că Sage îi urâse pe toți prietenii ei băieți. Dar Rose ar fi putut fi împreună și cu Orlando Bloom cu tot cu contul din bancă al lui Bill Gates și Sage tot reacția asta ar fi avut-o. Ecuația era simplă. Rose plus oricine egal posibilitatea ca Sage să rămână fără Rose.

Atât de multe răutăți ca să acopere atât de multă nesiguranță, am cugetat eu. Dar poate că asta se întâmplă când părinții îți mor în copilărie și tot ce-ți mai rămâne sunt sora ta și bravura ca să treci prin momentele de spaimă.

Am dat clic pe fișierul GEMENE și am ținut o clipă degetul deasupra tastaturii. Apoi am apăsat „delete".

Identificați care parte din fraza următoare este incorectă, dacă există vreuna:

(a) Uneori, un pic (b) de mită este singura cale să (c) atingi (d) un scop important. (e) Nicio eroare.

capitolul treizeci și doi

— Numărul opt, am citit gemenelor. Cine vrea să ia numărul opt?

Într-un efort de a le pune în funcțiune mintea, schimbaserăm mediul de lucru și ne stabiliserăm tabăra pentru studiul de dimineață în camera mea de zi, în loc de terasa piscinei. Se întinseseră pe podea, care era deja un talmeș-balmeș de hârtii, cărți, calculatoare de buzunar, caiete, pungi de popcorn la microunde Healthy Pop pe jumătate mâncate și sticle de apă FIJI pe jumătate băute.

Trecuse o săptămână de la lunga călătorie a zilei în noaptea nesfârșită a începutului Anului Nou. Gemenele nu mai aduseseră vorba despre asta, nici măcar n-o mai pomeniseră în treacăt. Dacă mai discutaseră între ele, cu siguranță mie nu-mi împărtășiseră nimic. Dar rezultatul era imposibil să nu-l observi — acum erau mai afectuoase una cu cealaltă. Sage nu mai apela imediat la ploaia ironiilor mușcătoare de dinainte. Rose nu se mai uita atât de des la Sage pentru aprobare.

Eram mândră de ele și mă simțeam foarte mulțumită pentru cum le ajutasem. Sunt sigură că v-ați gândi că, una peste alta, cu sensibilitatea, maturitatea mea și așa mai departe, toate acestea ar fi trebuit să fie

catalizatorul de care aveam nevoie ca să pun mâna pe telefon și s-o sun pe sora mea. Dar n-am făcut-o.

Era mult mai ușor să fiu înțeleaptă și matură în ceea ce-i privea pe ceilalți.

Rose l-a sunat pe Thom să-și ceară iertare. Când el n-a răspuns, i-a lăsat un mesaj sincer în căsuța vocală. Când el n-a sunat înapoi, i-a scris o scrisoare (vorbim despre corespondență tradițională aici, așa că asta era prima experiență de genul ăsta din viața ei) pe care mă rugase s-o citesc ca să nu-i fi scăpat vreo greșeală stingheritoare. Scrisese greșit „psihologic" și folosise inadecvat „denigrat", dar altminteri era plină de sensibilitate și franchețe.

Îmi doream ca eforturile ei să fie răsplătite. Thom a impus o ruptură definitivă. Oh, desigur, Rose știa că ar fi putut să se ducă pe *Heavenly* și să stea de vorbă față-în-față cu el, dar progresele personale nu înseamnă și transformarea personalității. Nu o puteam învinui. Adică, m-ați fi văzut pe mine ducându-mă la Barbados pentru o mică explicație între patru ochi cu Will? Ha!

— Citesc eu numărul opt, s-a oferit Rose.

A luat broșura cu testul; lucram la gramatică.

— „Unii italieni consideră americanii a fi supraponderali, risipitori și nu înțeleg politica internațională."

— Cine vrea să corecteze gramatical partea aceasta din enunț? am întrebat. „A fi supraponderali, risipitori și nu înțeleg."

Rose s-a uitat la grila de răspunsuri.

— Eu aș zice E: „supraponderali, risipitori și necunoscători ai". E chestia aia cu structura paralelă despre care a vorbit Megan săptămâna trecută.

— Lua-m-ar naiba, a trântit Sage.

— Păcat că nu te testează la asta, a glumit Rose.

Spre surprinderea mea, în loc să-i sară țandăra, Sage a reușit să răspundă cu un zâmbet strâmb.

— Recapitulează, și data viitoare o să fii pe fază, am încurajat-o pe Sage.

Am sperat că vocea mea îmi ascundea îngrijorarea. Mai aveam doar șapte zile până la SAT și nu mai era timp pentru „data viitoare". Progresul lor cu învățătura se poticnise în cel mai prost punct cu putință — imediat sub nivelul de care ar fi avut nevoie ca să fie admise la Duke. Izbutiseră un salt uriaș, dar încă nu era de ajuns și eu nu mai știam ce-ar fi trebuit să fac.

Rose recunoștea că era stresată de SAT; Sage nu. Dar am observat că unghiile ei, de regulă într-o stare perfectă a manichiurii, fuseseră scurtate și roase până la carne. Își luase obiceiul să-și strângă degetele în pumn, ca să nu le vadă nimeni.

— OK, le-am spus eu. Hai să vedem prima problemă de matematică din secțiunea următoare. Rose, vrei să faci o încercare?

— Creierul meu nu lucrează așa, a bombănit Rose, încercând să deslușească ecuația.

— Poți s-o faci; știu eu că poți, a încurajat-o Sage.

Era cam singura. Să le văd lucrând împreună era de-a dreptul frumos, dar între munca lui Sage pe latura calitativă și cea a lui Rose pe latura cantitativă, optimismul meu se risipea precum ceața de pe plajă sub soarele arzător.

Rose s-a bătut cu dosul palmei peste frunte.

— Nu mă pot concentra! s-a văitat ea. Mă tot gândesc la Thom.

— Draga mea, nicio dragoste nu-i atât de oarbă, a declarat Sage. Tu ești cea care mi-ai tot spus să nu stric

totul și să pierdem cele optzeci și patru de milioane. Urmează-ți propriul sfat.

— Știu, a încuviințat Rose. Dar e greu. Am nevoie de o pauză.

A scos ultimul număr al revistei *Scoop* de sub cărți. Aproape că mă așteptam să văd o fotografie a lui Lily Langley cu „noul ei capriciu misterios" sau oricum ar fi hotărât înlocuitoarea mea să-l numească pe Will.

— Rose, lasă revista, i-am spus eu cu blândețe. Mai avem șapte zile. Dacă vă treziți la șapte dimineața și lucrați până la unsprezece și jumătate noaptea, asta înseamnă peste șaisprezece ore pe zi. Înmulțiți cu șapte, minus scurtele pauze de mâncat și de mers la baie. Împărțite în trei direcții, matematică, științe umaniste și scris.

Fetele au gemut la unison.

— OK, deci știm că *tu* n-ai să susții testul pentru noi, a cugetat Sage. Dar ce zici de Ari? Serios, tipul ăsta e numai neuroni.

— Nici măcar Keith nu-l poate deghiza pe Ari ca să treacă drept vreuna dintre voi, le-am spus eu. Ce-ați zice să vă hotărâți că vreți să trageți tare și să faceți tot ce spun eu și *numai* ce spun eu, pentru cea mai importantă săptămână din viața voastră?

M-am uitat la Rose.

— Și tu la fel?

Când eram mică, tata ne luase pe Lily și pe mine pe Muntele Washington, într-o vară, în iunie. Lui îi plăcea să schieze, noi făceam amândouă snow-boarding și a vrut să urcăm pe Tuckerman Ravine cu el — era încă acoperit cu zăpadă —, și apoi noi să coborâm cu snow-boardul, iar el să vină după noi pe schiuri. Nu există telescaun pe Tuckerman. Ca să ajungi în vârf,

urci. Și Lily, și eu eram sleite de puteri pe ultimii două sute de metri. Eu aveam doar zece ani.

Lily a cedat. A aruncat placa în zăpadă și s-a trântit în nămeți. Dar eu am făcut tot ce mi-a spus tata să fac, urmându-i toate instrucțiunile. Și așa am făcut un efort și am urcat și ultima porțiune a pantei abrupte. În vârf, mi-am prins placa de picioare și am făcut primul plonjon nebunesc peste buza prăpastiei.

Și-n clipa următoare zburam. A durat doar treizeci de secunde să brăzdez serpentine până în locul unde Lily încă mai aștepta.

— Ai reușit, a zis ea admirativ.

— L-am ascultat doar pe tata, i-am spus eu.

De ce am amintit de asta acum? Întotdeauna m-am gândit că Lily făcea totul mai bine decât mine. Dar cu acea ocazie, pe Tuckerman, ea se dăduse bătută, iar eu mersesem până la capăt. Memoria poate fi atât de selectivă.

Sage a luat o mutră vicleană.

— Să-ți spun ceva, Megan. Dacă tu faci ceva pentru noi, o să facem și noi ceva...

— Ah, nu, nu începe! Am mai trecut prin asta, mai ții minte? Înotatul nud?

— De fapt, ceea ce vrem să faci e o chestie de..., Sage s-a aplecat și i-a șoptit ceva lui Rose.

Rose a rânjit, apoi a dat din cap.

— Sage are dreptate. Trebuie făcut ceva. Cu părul ei.

Ăsta era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

— Dar Keith mi l-a tuns! am protestat eu. *Marele* Keith!

Surorile au schimbat o privire. Sage și-a încrucișat brațele.

— Stai să-ți explic altfel, Megan. Îți mai aduci aminte de prezentarea de modă? Când Rose ți-a împrumutat niște chiloți?

— Ești, într-un cuvânt, hirsută, mi-a explicat Rose, cu multă demnitate.

Am râs. „Hirsut" fusese un cuvânt recent din vocabular.

— Eu n-aș râde dacă aș fi în locul tău, a pufnit Sage. Hirsutismul e un avantaj exclusiv *pe cap.*

Am roșit, firește.

— Nu-i chiar așa de grav.

— Pardon? a făcut Rose. Înotat nud? Erai la patru metri distanță.

Sage a făcut o mișcare de foarfecă în talie.

— De la brâu.

A forfecat patru centimetri mai jos.

— Pubianul.

— E chestie de fizică! am protestat eu. Apa mărește!

— Îți mai aduci aminte tichetul-cadou pe care ți l-am dat pentru spa la Breakers? a întrebat Sage cu neobișnuită dulceață. Exista un motiv pentru asta. A venit timpul să-l folosim cum se cuvine.

Și s-a uitat fix la pântecele meu.

— Nu vorbim nici despre epilat pe linia bikinilor, a adăugat Rose. Și nu vorbim nici despre pistă de aterizare.

Ceea ce nu putea însemna decât... eram îngrozită.

— Nu. Oh, nu.

— Oh, da, a zis Sage cu veselie.

— Fă asta și noi vom face tot ce ne ceri tu, a zis Rose.

Sage a dat din cap.

— Program douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână pentru următoarele șapte zile.

Cu șapte săptămâni în urmă, ele îmi oferiseră un târg și-l folosiseră ca să mă umilească. Acum îmi ofereau un altul. Dar de data asta era altfel. Ele erau altfel. Poate chiar și eu eram altfel.

Indiferent ce expresie oi fi avut pe față, ele au luat-o drept un da.

Trei minute mai târziu, se făcuse programarea. O oră mai târziu, eram pe masa Jessicăi, la Breakers. O oră și cinci minute mai târziu, Jessica folosea o foarfecă, iar eu îmi țineam ochii strâns închiși. La zece minute după asta, o spatulă cu ceară lichefiată s-a apropiat periculos de mult de un loc de care doar puțini — și niciunul femeie, dacă nu mă pun pe mine la socoteală — se mai apropiaseră vreodată.

Am auzit că nașterea e crâncen de dureroasă. Dar mă îndoiesc sincer că doare mai tare decât ceea ce în meniul de spa este descris, cu atâta delicatețe — dar foarte fidel —, drept Capitularea Garoafei.

Alegeți definiția care se potrivește cel mai bine următorului cuvânt:

RĂSPLATĂ

(a) pedeapsă
(b) vrajă
(c) uimire
(d) laudă
(e) Doamne, cea mai bună veste din lume!

capitolul treizeci și trei

— La șapte fix, te rog, Megan, psalmodiase Tigvă când mă convocase la cina cu Laurel.

Domnul Anderson vorbea cu același ton sonor pe care îl folosise și în urmă cu opt săptămâni; cu toate acestea, se înregistraseră progrese — în sfârșit, mi se adresa pe numele mic.

Asta m-a făcut să zâmbesc, ca și faptul că gemenele se ținuseră de cuvânt. În ultimele șapte zile, fuseseră ca studenții de la Yale în ceea ce privește efortul, nu rezultatele. Încercasem să le fac munca suportabilă, dar să înveți pentru SAT îți poate amorți mintea. Chiar și așa, scăzuseră la minimum înjurăturile și văicărelile. Făcuseră un târg și se țineau de cuvânt.

Îmi aminteam de partea mea de înțelegere de fiecare dată când mă dezbrăcam. Rafinații tanga La Perla, pe care gemenele mi-i expediaseră în apartamentul meu când eu încă mai eram sub serviciile Jessicăi, erau atât de frumoși, încât orice ar fi fost vârât în ei ar fi fost considerat o operă de artă. Nu că mi-ar fi apreciat

cineva arta în zilele acelea. Nu mai auzisem nici de James, nici de Will. Asta, bineînțeles, îmi amintea întrebarea filozofică veche de când lumea: arta mai este artă dacă n-o vede nimeni? Sau ceva de genul ăsta.

Oricum, înapoi la gemene. În fiecare zi, lucraserăm trei sau patru ore dimineața, patru după-amiaza și trei seara. Scorurile lor la testele de probă erau la limita de jos — *chiar* la limită — a nivelului cerut la Duke. Dar erau în interval. Nu puteam fi mai fericită.

În această ultimă dimineață dinainte de SAT, făcuserăm o recapitulare. Apoi le spusesem că erau mai pregătite decât aveau să fie vreodată; că trebuiau să uite de testul de după-amiază și să se ocupe de activitatea lor favorită: cumpărăturile. Puține lucruri din viață le plăceau mai mult gemenelor Baker decât Worth Avenue și un râvnit card negru AmEx fără limită de credit.

Deci. Ce trebuia să îmbrac pentru cina cu Laurel? M-am uitat cu atenție la considerabilul sortiment de haine de designer împrumutat mie de către Marco. Acum știam că arătam cel mai bine în culoarea piersicii, care îmi scotea în evidență verdele din ochii mei căprui-deschis, și că bejul mă făcea să arăt șterșă. M-am hotărât la o rochie simplă, Vera Wang, de bumbac de culoarea piersicii, cu talie empire, care nu era prea extravagantă sau prea decoltată — de altfel, creațiile Verei nu sunt niciodată așa. Acum știam și asta. Am făcut o baie prelungită, fierbinte, mi-am spălat părul și l-am îndreptat cu placa, apoi mi-am aplicat un machiaj subtil și flatant.

Am sosit la reședința principală la șapte punct. Tigvă mă aștepta.

— Bună seara, Megan. Arăți bine. Urmează-mă, te rog.

Venind de la Tigvă, „Arăți bine" echivala cu „Drace, fato, ești super".

Am crezut că mă va conduce în sufrageria oficială de la parter. În loc de asta, a coborât scara către pivnița de vinuri.

— Mm, *Madame* n-a spus cumva cină? am întrebat.

— Ba da. Pe-aici, te rog.

În capătul îndepărtat al pivniței de vinuri, el a deschis o ușă către o încăpere de existența căreia nu știusem. Înăuntru era o singură masă, cioplită dintr-un bloc masiv de granit. Cele opt scaune care o înconjurau erau din lemn negeluit. Pe pereți erau fresce cu scene rurale din Franța.

Acolo, Laurel sorbea dintr-un pahar de vin, în capul mesei, care era pusă pentru două persoane. Arăta cum visează femeile de vârsta ei că ar putea arăta. Purta o rochie strânsă pe corp, neagră cu auriu. Părul îi era adunat și răsucit franțuzește într-un coc, șuvițe fine căzând artistic în jurul feței. Ochii ei albaștri, tiviți de gene lungi, negre, arătau mai mari decât de obicei. Încă o dată, Laurel era o reclamă vie a produselor sale.

Când domnul Anderson a plecat, Laurel mi-a făcut semn către scaunul din fața tacâmului neocupat.

— Te rog.

M-am așezat.

— Îmi ții companie?

A făcut semn către o carafă cu vin și apoi mi-a turnat puțin în paharul meu de apă. Era ciudat. Avea o

slăbiciune pentru pahare de cristal. De ce beam din paharele de apă? Am observat că farfuriile de lut așezate pe masă erau mai degrabă practice decât elegante.

Laurel și-a împletit degetele.

— Am trecut în revistă cele mai recente teste de probă ale gemenelor, astăzi. Au făcut mari progrese.

Am zâmbit.

— Da. Așa e.

Ea a luat o înghițitură de vin.

— Recunosc, Megan, au fost momente în care m-am îndoit că erai potrivită pentru sarcina de a le medita pe fetele astea. Dar mi-ai dovedit că m-am înșelat.

Complimente de la Tigvă *și* de la Laurel Limoges în aceeași seară? Asta fie se anunța să devină o seară uimitoare, fie era un semn că apocalipsa era iminentă.

— Mulțumesc. Apreciez, am spus eu.

— Nu știu dacă nepoatele mele o să reușească mâine, a continuat ea. Dar știu că Debra Wurtzel m-a îndrumat corect când te-a propus pe tine.

Laurel a ridicat paharul.

— Pentru tine, Megan Smith. Ai realizat foarte multe în cele două luni de când ești aici. Felicitări. *A ta santé!*[1]

Am ciocnit paharul cu Laurel, surprinsă că folosise expresia franțuzească familiară, cu tu, în loc de cea mai formală și mai distantă *à votre santé*, apoi am sorbit din vin. Era aspru și taninos, spre deosebire de vechile Bordeaux pe care știam că le prefera de obicei.

[1] În sănătatea ta! (lb. fr.).

— Ca să vă spun adevărul, *Madame* Limoges, am învățat foarte multe de când mă aflu aici.

Ochii lui Laurel au sclipit.

— Cred că ai învățat probabil să-ți apreciezi propria frumusețe, nu?

Habar n-aveam ce să răspund la asta. Ea m-a bătut prietenește pe mână.

— Frumusețea este un dar, draga mea. E făcută pentru a te bucura de ea.

Și-a scuturat șervetul și l-a așezat în poală.

— Iar acum, Megan, o să vedem dacă ai învățat să apreciezi cea mai bună mâncare pe care o poate găti Marco.

— Și o poate servi, s-a făcut auzit Marco, din prag. Voi fi *garçon*-ul vostru în seara asta, iubito. Și aș putea adăuga că nu reacționez plăcut la pocnitul din degete ca mod de a mi se atrage atenția.

— Nici nu-mi trecea prin minte, am zis și i-am făcut cu ochiul.

El era unul dintre aspectele Palm Beach-ului care aveau să-mi lipsească foarte mult.

— Meniul, Marco? s-a interesat Laurel.

— Foarte *campagne*. O să începeți cu *pâté de foie gras*. Felul principal va fi *cassoulet*[1], urmat de o salată țărănească din verdețuri de câmp, flori, brânză de capră și semințe de pin. Vinul, adevărată poșircă franțuzească, este *le pinard* pe care-l beau țăranii. Cât despre desert, specialitatea mea, gogoși *petites*.

[1] Preparat din fasole albă, mai multe feluri de carne, legume și mirodenii, fierte înăbușit sau gătite în cuptor la foc mic.

Laurel s-a aplecat spre mine, confidențial.

— Nu-i dau voie să le facă prea des. Sunt atât de grozave, încât pur și simplu nu pot să rezist.

— Fiecare e umplută cu altceva — cremă de alune, ciocolată neagră cu coajă de portocale, Grand Marnier și așa mai departe.

Marco și-a sărutat vârfurile degetelor și a plecat să aducă primul fel.

— Gemenele o să ni se alăture la desert.

Laurel a rupt o bucată mică dintr-o baghetă.

— Nu mi-au spus nimic.

— I-am cerut domnului Anderson să le cheme. Dar voiam să stau mai întâi de vorbă cu tine.

S-a oprit, parcă pentru a hotărî exact ce voia să spună.

— În urmă cu opt săptămâni, am creat... presupun că ai putea s-o numești o probă pentru nepoatele mele. Acum, că munca ta s-a încheiat, cu siguranță ai întrebări.

Cine-a fost cândva jurnalist rămâne întotdeauna jurnalist. Era pe punctul de a-mi da informația de interior. O puteam simți. Chiar dacă nu aveam să-mi scriu articolul, cel puțin curiozitatea mea avea să fie satisfăcută.

Marco a adus *pâté*-ul. Laurel a întins puțin pe o bucățică de baghetă, apoi a așteptat ca el să se retragă ca să vorbească mai departe.

— Cel mai rău lucru din lume e să-ți moară copilul înaintea ta, a continuat Laurel. Nu-ți poți imagina și sper să nu treci niciodată prin așa ceva. Cu doi ani înainte de a-mi pierde fiica, soțul meu a murit după o subită *crise cardiaque*.

A oftat.

— Pierderea ființelor dragi te schimbă. Nu știi asta, nu poți să știi asta, până ce nu ești silit s-o trăiești personal.

Am dat din cap și am așteptat să continue.

— Când au venit gemenele la mine, mă tem că am fost chiar nepregătită să am grijă de ele. Eram prea adânc prăbușită în durerea mea.

A ridicat aproape insesizabil din umeri.

— Am atât de multe regrete. Dar nu putem da timpul înapoi. Nu avem decât să mergem înainte.

A băut o gură sănătoasă de vin.

— Când am fost în sfârșit pregătită pentru ele, ridicaseră deja un zid pe care eu n-am știut cum să-l trec. Apoi am văzut în revistă articolul acela execrabil despre ele, și adevărul despre ce deveniseră ele — rezultatul *eșecului* meu — m-a privit drept în ochi.

S-a uitat în paharul ei de parcă vinul ar fi fost un soi de oracol.

— De aceea am propus acest *défi* — acest test —, în care frumusețea lor n-avea să le ajute și în care urma să depindă una de cealaltă. Am sperat și m-am rugat ca asta să le aducă înapoi la fetele care ar fi putut să fie dacă tragedia nu le-ar fi marcat atât de profund viețile. Și asta, draga mea, m-a condus la tine.

Erau atât de multe întrebări pe care reporterul din mine ar fi vrut să le pună. Întâi de toate, oare nu-i trecuse niciodată prin minte că ea și fetele erau o familie perfectă pentru un terapeut? De ce fusese durerea ei o scuză pentru neglijarea propriilor nepoate? Și cum se făcuse că, odată ce-și dăduse seama că greșise, *nu le spusese pur și simplu adevărul?*

Eu. Tocmai eu! Întrebându-mă de ce altcineva nu spusese pur și simplu adevărul. O să fac o pauză aici, până terminați de râs.

Iată tot ce am întrebat:

— Sage și Rose — ați vrut să vă urască?

— Nu. Dar dacă au avut nevoie să mă urască pentru a învăța să se iubească pe ele însele și una pe cealaltă, atunci așa să fie.

Marco s-a întors, a luat farfuriile cu aperitive și a pus platoul de *cassoulet*, aburind și apetisant, în fața noastră. În timp ce mâncam, Laurel mi-a povestit despre copilăria ei — avusese un unchi la care locuise în districtul Morvan, între Autun și Nevers, și care îngrijea vitele Charolais ale unui înstărit proprietar de pământuri. Patronul său îl răsplătise cu o căsuță mică de piatră, a cărei bucătărie arăta foarte asemănător cu încăperea în care ne aflam noi în momentul acela.

— Și de aceea am recreat-o aici. De aceea bem vinul ăsta prost și mâncăm *cassoulet*-ul ăsta. E rețeta lui. Aduc foarte puțini oaspeți în camera asta.

Am zâmbit.

— Vă mulțumesc, *Madame.*

Nu știam ce altceva să spun.

— Deci, Megan, ce o să faci când o să te întorci la New York?

Un subiect care să-ți taie pofta de mâncare. Mi-am pus furculița jos și m-am șters la gură cu șervetul de muselină aspră. Speram că gemenele aveau să intre la Duke și datoriile mele să dispară. Nu aveam să fiu sigură de asta decât în momentul în care scorurile la SAT aveau să fie făcute publice, online, la două săptămâni după test. În afară de asta, habar n-aveam.

— O să-mi caut o slujbă, cred.

— Ca aceea pe care ai avut-o înainte la revista Debrei?

Ea a zâmbit, iar eu mi-am dat seama că Debra trebuie să-i fi spus cât de potrivite eram revista *Scoop* și cu mine. Adică zero.

— Sper să găsesc ceva... mai substanțial, am sugerat eu.

— Probabil o să te pot ajuta eu să-ți realizezi ambițiile înalte. Cunosc mai multe persoane din lumea publicisticii. Unele dintre ele sunt la... reviste *substanțiale.* Pot să dau niște telefoane pentru tine. Și între timp...

A băgat mâna într-un buzunar al rochiei sale mulate și a scos un plic mic.

— Pentru tine.

Am deschis plicul. Înăuntru era un cec de șaptezeci și cinci de mii de dolari.

— Bonusul tău, mi-a explicat Laurel. Ai muncit din greu, Megan. Ai pregătit fetele. Nu există alt lucru pe care l-ai mai fi putut face.

M-am uitat lung la cec. S-ar fi cuvenit să protestez, să spun că nu-l meritam până când fetele nu aveau să fie admise la Duke.

Oh, *mă lași?* Bineînțeles că l-am luat. Ce sunt eu, sfântă?

— Am vrut să-ți mai spun ceva, a zis Laurel. Are mai mult înțeles în franceză, dacă-mi permiți. *Tu es une jeune femme très débrouillarde.*[1]

[1] Ești o tânără femeie foarte descurcăreață (lb. fr.).

Am roșit. În franceză, cuvântul *débrouillard* e aproape cel mai înalt compliment pe care-l poate primi cineva. Înseamnă o combinație de isteț, deștept, practic și, mai presus de toate, ingenios.

— Vă mulțumesc. Sincer.

— Când am început afacerile în Paris, nu mi-a fost ușor. Puține saloane voiau să încerce noile produse de frumusețe ale unei fetițe franțuzoaice cu o adresă în *dix-huitième arrondissement*[1]. Amestecam ingredientele pentru produsele acelea în chiuveta băii comune din imobilul nostru — deși nu spuneam asta, la vremea aceea. Aveam nevoie de orice bănuț pe care-l puteam cerși, împrumuta sau fura.

Și-a împletit iarăși elegantele sale degete.

— Așadar, din când în când era obligatoriu să înfrumusețez puțin adevărul. Un brutar generos mi-a cumpărat o haină scumpă, pe care am purtat-o când îmi făceam propunerile de vânzare, ca să se creadă că eram o fată din lumea bună. Era un mijloc pentru un scop.

Ochii ei au scânteiat când și i-a ridicat spre mine. Și atunci am înțeles că aflase.

— Îmi pare rău, am îngăimat.

Ea a fluturat din mână.

— Povestea cu Main Line din Philadelphia a fost mijlocul tău de a atinge un scop, a zis ea cu o jumătate de zâmbet. Într-un fel, m-ai imitat fără s-o știi.

— O să le spun fetelor adevărul, m-am oferit eu. După ce vor susține testul, mâine.

Laurel a încuviințat.

[1] Arondismentul al optsprezecelea (lb. fr.)

— Acela pare să fie momentul potrivit.

M-am uitat din nou la cecul din mâna mea.

— E atât de generos din partea dumneavoastră...

— Ce-i generos? a întrebat Sage.

Ea și Rose stăteau la intrare.

— *Mon Dieu!* a exclamat Laurel. Rose, ce-ai făcut?

Rose a rânjit, apoi a făcut o piruetă.

— Îți place?

Își tăiase frumusețea de păr. Acum era scurt până la ceafă, cu șuvițe retezate inegal, care atrăgeau atenția asupra ochilor ei enormi.

— Mie îmi place mult! am exclamat, nu doar pentru că acesta era adevărul, ci pentru că scânteia din ochii lui Rose arăta clar că ei îi plăcea.

Nu mai arăta ca o copie a lui Sage. Arăta ca ea însăși.

— E o... nouă abordare, a încuviințat Sage.

— Jean Seberg, *A Bout de souffle*, a observat Laurel când Marco a adus o carafă cu cafea și un platou cu micile sale gogoși. *Cu sufletul la gură*. Filmul cu Belmondo. Trebuie să-l vedeți. Da, Rose, chiar îmi place. Luați loc, fetelor. E timpul pentru desert. Și pentru mine să vă felicit pentru o treabă bine făcută.

Sage s-a lăsat încet într-un scaun, uitându-se la bunica ei de parcă tocmai îi crescuseră coarne.

— Tocmai ne-ai spus ceva drăguț?

— Da, Sage, a confirmat Laurel. Am spus. Cred că ați muncit foarte mult. Dar ceea ce e mai important e faptul că acum știți și *voi* că puteți munci foarte mult. Iar când munciți mult, e și succes în efortul depus. De aceea, chiar dacă veți reuși sau nu, mâine...

— Tu ne dai banii oricum! a chiuit Sage.

A sărit de pe scaun și a început să țopăie fericită.

— E ziua mea, e ziua mea, nu chiar, dar e sărbătoare oricum...

Laurel a ridicat mâna.

— *Nu*. Nimic nu te motivează mai tare ca motivația. Ia loc.

Sage s-a prăbușit înapoi pe scaun.

— Interesul tău de a face cât mai bine poți mâine, la test, rămâne neschimbat, a decretat Laurel. Totuși, datoria lui Megan a fost acoperită. Pe de-a-ntregul. Cred că toate trei suntem de acord că a câștigat-o pe merit. Da?

— Da, a zis Rose.

— Categoric, a încuviințat Sage.

— Foarte bine, a aprobat Laurel. Fetelor, bunica voastră e mândră de voi. Megan, cred că ai făcut tot ce ți-a stat în puteri.

— Eu nu, a zis Rose încetișor. Mai exista ceva pe care l-ar fi putut face, dacă ar fi vrut cu adevărat.

Laurel s-a încruntat.

— Ce anume?

Am văzut lacrimile urcând în ochii conturați cu dermatograf ai lui Rose.

— Ar fi putut să nu se întoarcă la New York. Ar fi putut rămâne.

— Toată lumea trebuie să meargă înainte, draga mea, a explicat Laurel.

Mi se sfâșia inima.

— Megan. Voi, fetelor. Chiar și eu. Și-a ridicat sprâncenele spre mine. Un mic toast ar fi potrivit? Cu ceva special?

— Mic, am prevenit-o eu. Foarte mic.

— Niște degetare. Am niște coniac de la fratele bunicului, în biroul meu. Jubileul Camus. Doar pentru ocazii foarte speciale. Mă duc să-l aduc.

A plecat, lăsându-mă cu gemenele. Bineînțeles, știind ce știam acum despre ea, am înțeles că ar fi putut chema pe oricare dintre cei zece servitori să-i ceară să i-l aducă. Dar se dusese ea însăși ca să mă lase pe mine singură cu Sage și Rose.

— Voiam doar să spun..., am început eu.

— Nici să nu te *gândești* la vocabular, m-a avertizat Sage.

— Nu. Sunteți gata. Nu mai lucrăm, v-am spus.

— Chiar îți place tunsoarea? m-a întrebat Rose.

— Chiar îmi place, am asigurat-o eu.

Sage și-a scos noul ei telefon mobil din buzunarul de la spate al jeanșilor.

— Dacă mă gândesc mai bine, dă-mi numărul părinților tăi din Gladwyne.

Am dat pe gât restul de vin roșu din pahar, ca să câștig timp. Ce număr al părinților din Philadelphia? Nici măcar nu știam prefixul pentru Philadelphia.

— De ce? am întrebat, încercând să par degajată. Ai numărul meu de mobil.

— În caz că te muți sau pleci în Europa sau ceva, mi-a explicat Sage. Părinții tăi vor ști întotdeauna unde ești. Deci, care e?

Era unul dintre acele momente când toată viața îți trece prin fața ochilor. Și atunci am fost salvată de providență.

— Oh, la dracu', nu e încărcat, a mormăit Sage. Adu-mi aminte să-l scriu mai târziu.

— Sigur, am încuviințat grăbită.

Mâine, mi-am spus eu. *Mâine, după test. O să le spui adevărul.*

Eram beată de ușurare când Laurel s-a întors cu jubileul Camus.

— Pentru mâine! a toastat ea.

Aveam șaptezeci și cinci de mii de dolari în buzunar, ceea ce mă făcea să mă simt fantastic, dar în adâncul sufletului mai era un sentiment care nu-mi dădea pace. În urmă cu doar opt săptămâni, le urâsem pe fetele astea și pe bună dreptate. Însă ura se dusese de mult. Erau mult mai mult decât păruseră la prima vedere. În orice caz, eu eram atât de diferită de persoana pe care credeau ele că o cunosc. Cum se întâmplase că ele deveniseră destul de curajoase ca să fie oneste una cu cealaltă și cu mine, dar eu eram încă la ani-lumină depărtare de a fi onestă cu ele?

— Pentru mâine! am repetat eu.

Cuvintele acestea aveau acum un înțeles special. În ziua următoare, chiar după încheierea examenului, eu aveam să le spun gemenelor totul.

— *Clinc-clinc!*

Alegeți perechea de cuvinte care se aseamănă cel mai mult cu următoarea analogie:
LUMINA LUNII: ȘAMPANIE

(a) căpșuni: șampanie
(b) cățeluși: drăgălășenie
(c) o aventură de-o noapte: tequila
(d) bronzat la soare: riduri
(e) mascara: gene

capitolul treizeci și patru

O ultimă noapte în paradis. O ultimă plimbare pe plajă.

Nisipul rece îmi trecea printre degetele picioarelor goale. M-am uitat în larg, la nemărginita întindere de violet-închis care era oceanul sub o lună de argint. După ce mă ghiftuisem cu gogoșile *petites* ale lui Marco — credeți-mă, nicio ființă omenească, nici măcar gemenele Baker, nu le-ar fi putut rezista —, toate trei ne întorseserăm agale spre casa lor. Le-am verificat din nou ceasurile deșteptătoare, am glumit despre a le pune la culcare în pătuțurile lor, ca pe copiii mici, și le-am îmbrățișat călduros pe amândouă. Urma să luăm micul dejun împreună, dimineață, și să le duc cu mașina la centrul de testare, în West Palm. Am încercat să nu mă gândesc dacă mă vor urî când o să le spun adevărul. Mă țineam cu dinții de o speranță: de vreme ce aveam o șansă de a mă explica, ele vor înțelege.

Noaptea era răcoroasă și bătea vântul. Mi-am strâns jacheta de jeans True Religion pe lângă corp și am

privit crestele valurilor spărgându-se de țărm. Odată ce aveam să fiu înapoi, între betoanele New Yorkului, oare aveam să mai fiu în stare să îmi evoc culorile, să retrăiesc senzația înviorătoare a aerului sărat, să-mi amintesc aroma îmbătătoare a florilor care înmiresma aerul proprietății Les Anges? Aveam să mai pot să închid ochii și să văd cum arăta un vas de croazieră, conturat de luminițe, în largul mării? Să-mi aduc aminte cum sunetele slabe ale orchestrei sale, cântând muzică dintr-o perioadă de mult apusă, pluteau prin văzduh, ajungând până pe țărm?

Începând de mâine-noapte, toate acestea vor dispărea din viața mea. Palm Beach nu era casa mea — era pe cât de departe de casa mea îmi puteam imagina c-ar fi vreun loc — și totuși era trist să-l părăsesc. Oare de ce pentru tot ce câștigi în viața ta, pierzi întotdeauna altceva?

M-am trezit luând-o către sud, spre Barbados. Nu puteam spune că Will era ceva ce pierdusem, de vreme ce nu-l avusesem niciodată, în primul rând. Indiferent ce simțeam — ce simțisem — pentru el în ziua aceea la Lake Okeechobee, părea să fi fost foarte demult și foarte departe, ca un vis.

Am trecut de sfoara nautică dintre Les Anges și proprietatea familiei lui Will. La vreo treizeci de metri în fața mea era o construcție mică, pe care n-o observasem până atunci, iluminată de torțe cu gaz. Nu mai era nimeni altcineva pe plajă, așa că m-am dus să cercetez. Când m-am apropiat, am văzut că era un pavilion cu acoperiș de stuf, cu un bar și câteva mese puse la întâmplare pe o terasă de lemn. Lucrurile pe care cei din Palm Beach le făceau ca să recreeze un loc unde produsul național brut nu egala nici pe departe averea

familială a cuiva din Palm Beach erau pur și simplu mult prea ironice.

Am început să fredonez melodia *One Love* a lui Bob Marley.

— Insula greșită.

M-am răsucit, surprinsă să-l văd pe Will mergând prin nisip într-un smoching negru, mai puțin cravata, cu cămașa albă descheiată la gât. Arăta ca unul dintre tipii aceia din Rat Pack, din anii șaizeci, ca Frank Sinatra sau Dean Martin, cântăreți pe care părinții mei antitradiționaliști îi disprețuiseră. Ochii de culoarea safirului ai lui Will sclipeau în lumina torțelor.

— Chiar trăsnește a Caraibe, nu-i așa? a întrebat el într-o doară, de parcă eram amici care dăduseră unul peste celălalt. A fost ideea mamei mele vitrege. Ea și tata s-au dus, ai ghicit, în Barbados să-și petreacă luna de miere. Sunt sigur că n-au ieșit din stațiune și n-au văzut nimic din insulă, dar intenția contează.

S-a așezat pe unul dintre scaunele de la bar, cu mâinile adânc vârâte în buzunare.

— Deci, bună.

— Bună. A trecut mult de când nu ne-am văzut.

M-am crispat. Chiar spusesem că a trecut mult de când nu ne-am văzut? Eu? Domnișoara Spirituală?

— Ador un tip care se plimbă pe plajă în smoching, am adăugat.

Poftim. Așa era mai bine.

— Tata a organizat un eveniment pentru niște cumpărători. Ținută obligatorie. O ceată foarte pedantă.

Aproape că a zâmbit, dar nu cu bucurie.

— Nu tocmai clientela pentru Hanan?

Will a râs.

— Tata mai degrabă ar muri decât să expună lucrările lui Hanan.

Am lovit nisipul cu piciorul.

— Dar tu i-ai spus c-o s-o faci. Contează pe tine.

Will s-a încruntat.

— Niciodată nu-i înțelept să faci asta.

S-a dus în spatele barului.

— Ce zici de un Red Stripe[1]?

— N-ar trebui să fim în Barbados? Cineva are probleme cu geografia.

— Aceea ar fi tot mama mea vitregă. Nu e punctul ei forte. Atât de puține lucruri sunt.

A luat două beri dintr-un mic frigider, mi-a întins una mie și și-a ciocnit sticla de a mea. Amândoi am băut îndelung. Will s-a sprijinit cu un cot de bar.

— De fapt, mă pregăteam să vin să te văd.

OK, da, recunosc. Am fost un pic emoționată.

— Drăguț.

— Ca să le urez gemenelor baftă mâine, a clarificat el.

Au.

— Tocmai ne-am întors de la Londra, mi-a explicat el. Am fost acolo pentru licitațiile de iarnă. De la Sotheby's, de la Christie's. Apoi de la Tajan, în Paris.

— Frumoasă viață.

— Cineva trebuie s-o trăiască.

A luat o altă înghițitură lungă.

— Mă întrebam ce mai fac ele. Dacă sunt gata pentru testul lor.

Mi-am plimbat degetul pe gura sticlei.

---

[1] Bere jamaicană.

— Sincer? Nu știu. Dar știu sigur că au lucrat pe rupte.

— Asta-i o noutate.

— O să-ți spun ceva și mai impresionant. Laurel m-a plătit.

— Uau. Asta ar trebui să fie pe prima pagină din *The Shiny Sheet.*

Will a ieșit de după bar.

— Plimbare?

— Da.

Am luat-o pe linia apei, mergând în tăcere. Ceva din ceea ce spusese nu-mi ieșea din minte.

— De ce ai spus mai devreme că nu e înțelept să se conteze pe tine?

— Din când în când, îmi fac iluzii de independență — îmi creez propria galerie, expun genul de artă care-mi place mie... A ridicat din umeri. Dar hai să recunoaștem, Megan. Eu sunt un copil bogat care n-a trebuit niciodată să lucreze din greu pentru nimic. De ce m-aș osteni?

— Ca să dovedești că nu ești tatăl tău.

El mi-a aruncat o privire.

— Ție să-ți dovedesc?

— Ție însuți.

— Ah.

Am continuat să mergem în tăcere, în timp ce valurile asaltau țărmul.

— Am o întrebare, Megan Smith, a zis Will în cele din urmă. În dimineața aceea, pe Worth Avenue. Tipul de la cafenea. Și de la balul de Crăciun. Cine era, de fapt?

Un mic comentariu redacțional: minciunile sunt istovitoare.

Deodată, am fost copleșită de indispoziție. Voiam să mă întind pe nisip și să mă culc. Ceea ce ar fi fost încă o cale pentru mine de a evita să spun adevărul.

OK. Deci fără nani în nisip. Aveam să-i spun lui Will acum, și gemenelor mâine. Dar cum să încep? De unde să încep?

— L-am cunoscut pe James la Yale, am zis cu grijă.

— Da, de-asta m-am prins. Am deslușit tensiunea din vocea lui Will. Și?

— Și a fost o vreme în care noi doi am fost... apropiați.

— M-am cam prins și de asta. Dar de ce nu mi-ai spus și mie?

— Așa ar fi trebuit, am încuviințat eu. Când am venit aici, după ce gemenele m-au împins în capcana aia cu înotatul nud — le-am urât. I-am urât și pe prietenii lor. Iar *tu* erai unul dintre prietenii lor.

— Ce legătură are asta cu tipul de la Yale?

Am oftat.

— Pur și simplu...

Mi-am trosnit degetele, ceea ce nu fac de obicei.

— Ai răbdare, e o poveste lungă.

— Ooo-K.

Will s-a încruntat la mine, spulberând nisipul cu piciorul în timp ce pășea.

— Până când ne-am dus s-o vedem pe Hanan, chiar nu-mi păsa cine erai sau ce gândeai. Dar atunci totul s-a schimbat.

El s-a oprit din mers și s-a întors către mine, așteptând.

— Pentru că am văzut cum erai de fapt.

M-am oprit și eu.

— Și cum erai tu de fapt era... e... e-așa de... așa... am crezut că dacă ai fi știut...

În filme, acesta e momentul în care marea confesiune a fetei pune frână scârțâind, băiatul o trage pe fată spre el și apoi o sărută de nu mai știe pe ce lume se află.

Doamnelor și domnilor, bine ați venit la momentul meu de film.

Buzele lui erau lipite de ale mele, o mână strecurată în părul meu, cealaltă mă strângea la pieptul lui. Tot ce îmi imaginasem vreodată, inclusiv fanteziile mele din cadă, păliseră ofilite de realitatea gurii lui peste a mea, care-mi tăia răsuflarea. Mintea mea s-a îndreptat un moment spre Lily și cum îl văzusem sărutând-o și pe ea, dar în clipa următoare el mă trăgea de jachetă și-mi scotea tricoul peste cap și gândurile mele despre orice și oricine se evaporau. Apoi, și-a pus smochingul pe nisip și m-a întins deasupra. Curând, eram goală, și el era gol, și am înțeles toate metaforele acelea din filme despre valurile care se sparg.

Sunt destul de sigură că am gemut unele lucruri ce ar fi indicat că îmi plăcea într-adevăr mult ceea ce se întâmpla. Eram chiar fericită că acceptasem capitularea garoafei — și că Will era cel care avea să-mi vadă, ăă, arta.

S-a dovedit că sexul pe plajă e chiar formidabil. Adică, treaba cu nisipul chiar adaugă un anumit... atribut tactil pe care nu-l căutai neapărat, dar care n-ar fi putut să ne încurce pe niciunul dintre noi prea tare, pentru că reveneam la ale noastre în câteva secunde. Ce să vă spun? Aveam o grămadă de tensiune sexuală acumulată.

Cred că am adormit, pentru puțin timp, cu tot aerul acela proaspăt, respirațiile adânci și activitatea aerobică. M-am trezit în brațele lui Will. El m-a sărutat pe frunte. Apoi buzele lui au început s-alunece la vale. L-am ridicat înapoi la mine.

— Hai să mergem în patul meu, i-am șoptit eu. O să te vâr în casă pe furiș.

— Cât de licean, m-a tachinat Will.

S-a ridicat și m-a săltat și pe mine de jos. Mi-am îmbrăcat tricoul și jeanșii, dar mi-am îndesat frumoșii chiloți La Perla în buzunarul jachetei. Ținându-ne de mână, ne-am îndreptat spre Les Anges. La fiecare câțiva pași, se oprea să mă sărute, să-mi șoptească numele cu voce răgușită.

Am urcat treptele de piatră și am traversat tiptil terasa piscinei, apoi ne-am apropiat în vârful picioarelor de ușa de la intrarea în casa gemenelor. El m-a ciupit de fund pe când urcam marea scară interioară arcuită. L-am plesnit ușor și mi-am dus un deget la buze, avertizându-l să nu facă zgomot. În capul scării, m-a tras din nou către el și mi-a dat un alt sărut fierbinte.

Ceva între geamăt și suspin mi-a scăpat din gură. Dacă IQ-ul meu n-ar fi căzut ceva mai jos de buric, aș fi fost probabil stingherită. Dar căzuse, așa că n-am fost.

Mă pregăteam să-l conduc spre apartamentul meu când luminile s-au aprins deodată. Sage și Rose îmi blocau calea. Amândouă purtau treninguri Juicy

Couture. Era o întunecare grea în ochii lor, care spunea că era ceva groaznic de în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. De ce nu sunteți...

— Cum ai putut? a întrebat Rose, cu fața cenușie sub tenul bronzat.

— Știm totul!

Sage mă țintuia cu o ură curată.

Alegeți cel mai potrivit antonim pentru următorul cuvânt:

SUCCES

(a) eșec
(b) dezastru
(c) ratare
(d) ratare eșuată dezastruos
(e) toate cele de mai sus

capitolul treizeci și cinci

Rose a observat nisipul din părul meu, nisipul din părul lui Will, lenjeria La Perla atârnând din buzunarul jachetei mele de jeanși și a făcut legătura evidentă.

— V-ați tras-o pe plajă.

Will și cu mine am tăcut. Indiciile vizuale erau cam greu de tăgăduit.

— Ți-ar plăcea să știi cu cine tocmai ți-ai tras-o? l-a întrebat Sage pe Will, cu sălbăticie. Sau ar trebui să spun: cine ți-a tras-o?

Atunci am observat ce atârna de un șnur în mâna stângă a lui Sage.

Stick-ul meu! Doamne. Stick-ul meu. Cum putusem să fiu atât de stupidă? Șterseseem toate notele despre Palm Beach de pe computerul meu după ce priviserăm împreună răsăritul acela în dimineața Anului Nou. Îmi golisem până și coșul de gunoi din computer. Dar nu mă gândisem la salvările de pe stick. Probabil că citiseră fiecare blestemată de notiță pe care o

luasem în peste șase săptămâni de ședere acolo, în Palm Beach.

— Despre ce vorbește? m-a întrebat Will.

Sage a zâmbit cu răceală și a învârtit stick-ul în palmă.

— Vrei să-i spui, Megan? Sau să-i spunem noi?

Îmi venea să vomit, să fug sau să cad în genunchi și să implor iertare. Dar bineînțeles că nu puteam face nimic din toate astea. În schimb, am stat acolo pur și simplu, în timp ce gemenele s-au pornit să dezvăluie cum mă descoperiseră.

După ce plecasem să mă plimb pe plajă, ele fuseseră prea încordate ca să adoarmă, au explicat. Așa că veniseră în camera mea, să-mi vorbească. De vreme ce nu eram acolo, se hotărâseră să recapituleze câteva probleme practice de SAT, c-așa le venise.

— Ți-am pornit iBook-ul ca să căutăm exemple, mi-a spus Rose. N-am putut găsi niciun fișier, după care am văzut ăsta.

Sage a ridicat la vedere stick-ul.

— Așa că l-am vârât în computer și ce crezi c-am văzut, Will? l-a întrebat ea. Fișiere. Cu numele noastre.

— Și cu numele tău, de asemenea, Will, a adăugat Rose.

M-am uitat la Will pentru prima oară. Fața îi era răvășită de emoții și le puteam citi clar pe toate. Suspiciune. Îndoială. Speranță că nu era adevărat. Teamă că era.

— Întreab-o ce e în fișierele alea, l-a îndemnat Sage.

— Nu trebuie să întrebi, Will. Îți spun eu.

Mi se înmuiaseră genunchii, dar am continuat.

— Erau note. Pentru un articol pe care voiam să-l scriu despre Palm Beach. Dar m-am răzgândit și am hotărât să nu îl scriu. Le-am șters din computer. Se pare că am uitat să scap și de *backup*.

I-am văzut expresia lui Will preschimbându-se din buimăcită în mânioasă.

— Chiar te aștepți să credem asta, Megan? O fată atât de isteață ca tine a „uitat" să-și șteargă *backup*-ul?

— Dar ăsta-i adevărul, am stăruit.

— *Adevărul?* Doamne, Megan! a râs crud Sage. Ai pretins că ne meditezi pe noi, te-ai prefăcut că ne ești prietenă, când tot timpul n-a fost decât un mare teatru ca să ne-o tragi în presă.

— Și vrei să știi ce a spus despre tine, Will? a întrebat Rose, cu o furie rece. Că ești un jalnic fost băiat de frăție care se încurcă acum cu fete de liceu. Că dacă toți ceilalți ar numi-o viol conform legii, tu o numești a fi norocos.

— Așa ai scris? m-a întrebat el.

— Pot să explic, am zis eu în modul acela perimat al celor prinși cu mâța în sac. Am făcut notele astea înainte să te cunosc cu adevărat — am fost insolentă pentru că eram furioasă, cum ți-am spus și ție pe plajă.

M-am întors iarăși către gemene.

— Când am sosit aici, chiar venisem ca meditatoare. Nu aveam niciun alt scop.

— Oh, mă lași? mi-a retezat-o batjocoritor Sage. Cine dracu' ești? Care e numele tău? Și nu ne spune iar că e Megan Smith.

— Dar *e* Megan Smith, am zis eu, nefericită.

— Îm-hm, m-a zeflemisit Sage. Pariez. Și de unde ești tu, Megan Smith?

Am înghițit în sec.

— Am crescut în Concord, New Hampshire. Am urmat o școală publică. Tata e profesor la Universitatea din New Hampshire. Mama e asistentă medicală.

— Deci nu ești din Philadelphia, a concluzionat Will. Apoi a înjurat în barbă. Știam eu că e ceva ce nu se leagă.

— De fapt, n-am spus niciodată că sunt din Philadelphia, le-am atras eu atenția, într-o jenantă încercare de a mă justifica. M-am întors către gemene. Voi ați fost cele care ați căutat pe Google și ați hotărât că o anumită fată de acolo aș fi fost eu. Și, OK, eu v-am lăsat s-o credeți. Pentru că, dacă n-aș fi făcut-o, n-ați fi vrut în veci să învățați cu mine.

— Dar și după ce-am început să învățăm, tu nu ți-ai corectat notițele, nu-i așa? m-a înfruntat Sage.

— Nu, am zis eu jalnic. Nu le-am corectat.

— Nici măcar după ce ai pretins că ai șters însemnările despre noi?

Am clătinat din cap. Faptele erau fapte. Am aruncat pe furiș o privire spre gemene. Rose arăta de parcă era gata să plângă. Sage, pe de altă parte, era evident gata pentru omucidere de gradul unu.

— Megan, un singur lucru nu înțeleg, a murmurat Rose.

— Da?

— Dacă nu ești fata din Philadelphia și nu ești bogată — de unde ai făcut rost de toate hainele alea?

— Marco. El m-a ajutat.

— O să-i spunem bunicii! a pufnit Sage, cu ochii mijiți.

N-avea niciun rost să le spun că bunica deja știa. Avea s-o afle și Sage curând.

— De ce ai făcut-o? a întrebat Will, uluit. De ce ai mințit despre toate lucrurile?

— Am încercat să-ți spun mai devreme... pe plajă. Asta încercam să-ți spun înainte să... știi.

Am clătinat din cap, încercând să-mi alung din minte recăderea momentană în extazul de pe plajă.

— Când am sosit aici, nici măcar nu știam de ce mă aflam aici. Dar apoi, în acea primă noapte, când ele mi-au jucat farsa aceea și...

— Stai așa, a poruncit Will. Dai vina pe gemene pentru toate astea?

— Nu, am răspuns. Adică... da, am luat notițe. Dar...

— Te-ai răzgândit în privința scrierii articolului, a sfârșit Rose fraza pentru mine, pe un ton batjocoritor.

— Îți spun adevărul, Rose, am insistat eu, auzindu-mi vocea tremurând. Și aș vrea... aș vrea să poți să-l recunoști în inima ta și să mă crezi.

Sage a făcut o grimasă.

— De ce am face-o? Ai mințit despre absolut tot.

— Pentru că dacă vă uitați pe iBook-ul meu, fișierele nu mai sunt. Și n-am mai scris un singur rând de două săptămâni!

— S-a folosit de noi, Rose, a conchis Sage. Și voia să scoată bani pentru c-a făcut-o.

— Dar uitați-vă la toată munca pe care am depus-o cu voi, am zis eu. Asta a fost adevărată!

— Oricine ar fi putut face asta, a zis Rose, sec.

A luat stick-ul de la sora ei și l-a aruncat spre mine.

— Am avut *încredere* în tine.

Ce aș fi putut să spun?

— Îmi pare *atât* de rău.

Am vrut s-o iau de mână, dar ea a sărit la o parte.

— Spune-i-o cuiva căruia îi pasă, mi-a retezat-o ea.

— Megan? a întrebat Will, rozându-și obrazul pe dinăuntru. Tipul ăla, James? A fost și el implicat în asta?

A citit răspunsul în ochii mei.

— Fir-ar să fie, a murmurat el, atât pentru el, cât și pentru mine. A fost.

— Cine-i James? a vrut să știe Sage.

— Întreab-o pe meditatoarea ta, i-a răspuns Will.

Nu era nimic de făcut sau de spus, n-aș fi putut da nicio explicație care să-i facă pe cei trei să mă înțeleagă. Eram o cauză pierdută. Dar nu voiam ca fetele să-și facă mai mult rău decât le făcusem eu.

— Îmi pare nespus de rău pentru orice suferință pe care v-am pricinuit-o, le-am zis eu gemenelor. Nu lăsați ura pentru mine să vă strice testul de mâine.

— De parcă ți-ar păsa vreun pic, a pufnit Rose. O să citim despre noi în rahatul de *Scoop*.

Pentru o secundă, m-am întrebat cât de multe mai știau despre mine. Făcuseră și legătura cu *Scoop*?

— Știu că nu mă crezi, Rose, dar chiar țin la voi. Foarte mult. Și, Will...

El a clătinat din cap.

— Megan — dacă ăsta e adevăratul tău nume —, nu! Indiferent ce te pregătești să spui, mai bine... nu.

S-a întors și a pornit să coboare scările. Nici prin gând nu mi-a trecut să mă duc după el.

— O să mergem în camerele noastre acum, a zis Rose. Când ne trezim, dimineață, îți sugerez ferm să fi plecat deja.

Asta a fost. M-am dus în apartamentul meu și am închis ușa după mine. Amorțită, am sunat un taxi să mă ducă la aeroport, am făcut un duș, m-am schimbat în urâta costumație numărul doi de la Century 21 și mi-am făcut bagajul. N-a durat mult, de vreme ce luam

înapoi la New York numai ceea ce adusesem de la New York. Pe toate celelalte — hainele de la Marco și de la fete, cosmeticele, trusa de machiaj, accesoriile, chiar și placa de îndreptat părul — le-am aranjat frumos într-un teanc pe pat. Deasupra de tot am pus cecul de la Laurel, cardul pentru contul bancar pe care îl deschisese Laurel pentru mine și stick-ul.

I-am scris un bilet și lui Marco. El îmi arătase prietenie când avusesem atât de multă nevoie de un prieten. Și eu ce făcusem? Îl folosisem. *Îmi pare rău* părea grosolan de nepotrivit, dar am scris-o, oricum.

Apoi, îmbrăcată exact așa cum sosisem la Les Anges, cu același rucsac pe umăr, m-am îndreptat către poartă ca să-mi iau taxiul, oprindu-mă doar cât să strecor biletelul pe sub ușa casei lui Marco. Lăsasem în urmă tot ce obținusem în Palm Beach — totul, inclusiv inima mea.

Identificați care parte din următoarea frază este incorectă, dacă există vreuna:

(a) Norocul este un concept care pare (b) yag și teoretic, dar (c) care de fapt joacă un rol în viața (d) celor mai mulți oameni. (e) Nicio greșeală.

capitolul treizeci și șase

Mi-am afundat mâinile adânc în buzunare, apărându-le de frigul aspru, în timp ce urcam abătută scările stației de metrou Astor Place, din centru, la numărul 6.

Noaptea de dinainte fusese cea mai rea din viața mea. Prin comparație, exhibiționismul în fața a jumătate din New York și evacuarea din apartament în urma unui incendiu păleau. Mă adăpostisem în aeroportul din Palm Beach până la ora 6:10 A.M., când reușisem în sfârșit să mă urc într-un avion spre La Guardia și când mă trezisem aruncată într-un purgatoriu de la clasa economic, între un copil mic urlător și un tip certat cu igiena. Asta mi-a amintit de una dintre primele mele lecții de vocabular cu fetele — un gând care m-a făcut să zâmbesc înainte de a mă trezi că-mi tremura bărbia.

Era un televizor cu transmisiune prin satelit pe spetеaza scaunului din fața mea, dar nu mă puteam uita la nimic. Singurul lucru la care mă gândeam era cum dădusem peste cap nu doar viața mea, dar și o mulțime de vieți ale altora. Mi-am dorit fierbinte ca Rose și Sage să se prezinte la centrul de testare SAT din West

Palm. Am sperat din toată inima ca ele să lase deoparte ce se întâmplase aseară și să facă tot ce le stătea în puteri.

Vremea în New York era închisă și cu zece grade mai rece decât în Palm Beach. Eram înconjurată de fețe pământii ale unei forțe de muncă urbane ce nu vedea prea mult soarele. Când am ajuns în capul scărilor stației Astor Place, viforul care se menținuse departe pe când aterizasem m-a izbit ca o palmă de reproș. Vântul înghețat îmi înțepa fața; fulgi de zăpadă răzleți mi se adunau pe gene. Nu aveam nici mănuși, nici cizme, nici fular, nici căciulă, nici jachetă. Plecasem în așa mare grabă din New York, în urmă cu două luni, încât nu mă gândisem nicio clipă la faptul că aveam să mă întorc în miezul iernii.

Un bărbat între două vârste, într-un palton lung, alergând spre scările metroului, m-a îmbrâncit; am alunecat pe trotuarul înghețat. Mi-au fugit picioarele de sub mine. Am căzut grămadă la pământ, aterizând cu fundul într-una dintre acele băltoace de zăpadă-mocirlă-pipi-de-câine atât de tipice pentru *iarna în New York*.

Bun venit acasă.

Murată până la piele, clănțănind din dinți, am înaintat cu greu spre est, pe lângă magazinele de elegantă ieftină și restaurantele din Piața St. Mark. Când am ajuns pe East Seventh Street, au început să bată clopotele bisericii St. Stanislaus în clipa în care intram în vechiul meu imobil. Nu mai mirosea a fum, ci a mâncărurile etnice gătite de locatari: varză înăbușită de la doamna poloneză de la parter, *kimchi* de la cuplul de coreeni de la etajul întâi, borș de casă de la familia rușilor de la etajul doi, canabis de la jamaicanii rasta de la etajul trei.

Și apoi, în sfârșit, eram la ușa mea. Era un lucru bun, de altfel. Îmi înghețase fundul complet, transformându-se într-o sculptură de gheață.

O sunasem pe Charma de pe La Guardia, ca s-o anunț că aveam să ajung acasă peste puțin timp. Nu-mi răspunsese, ceea ce mă făcuse să cred că era prin oraș, într-unul dintre turnurile sale la teatrele de copii. Dar când am descuiat cele trei yale și am deschis ușa, am găsit-o pe Charma, oh, atât de goală și, oh, atât de *împreunată* cu tipul în tricoul cu Wolfmother din parc, din acea duminică de demult, când îmi pierdusem mai întâi rucsacul.

M-am împleticit înapoi pe hol și am trântit ușa la loc.

— Doamne! Îmi pare foarte rău! am strigat prin ușă. Mă întorc mai încolo!

— Nu, stai, nu pleca! Ne îmbrățișăm! a strigat Charma înapoi.

Eram înghețată și destul de nefericită ca să aștept. Câteva momente mai târziu, Charma a deschis ușa, purtând un halat de baie verde. L-am văzut pe Wolfmother în spatele ei, trăgându-și cu dificultate fermoarul la jeanși. Aparent, intrarea mea surprinzătoare nu-i dezumflase entuziasmul.

— Îmi pare foarte rău! am repetat, intrând din nou în apartament.

Charma a râs.

— De ce nu ai un palton? Schimbă-te de haine și o să fac niște ceai.

M-am dus la baie și am scos din rucsac cealaltă costumație de la Century 21, mulțumită că era uscată, dar cu moralul la pământ când a fost s-o îmbrac. Mi-am lăsat hainele pe bara perdelei de duș.

— Mult mai bine, a aprobat Charma când am ieșit.

M-a îmbrățișat călduros.

— Bine ai venit acasă! Megan, el e Gary Carner. Gary, ea e colega mea de cameră, Megan.

El a rânjit și a întins un deget spre mine.

— Tu ești cea care-mi spune Wolfmother, așa-i? Din pricina tricoului pe care-l purtam în ziua în care am întâlnit-o pe Charma.

— Vinovată, am recunoscut. Te-am sunat și ți-am spus că vin mai devreme, i-am zis Charmei. Bănuiesc că ar fi trebuit să...

— Nu-i mare necaz, m-a întrerupt Wolfmother. Făceam doar ceea ce e în firea lucrurilor.

Charma i-a zâmbit cu dragoste lui Wolfmother și a pus un ibric cu apă la fiert în bucătărie. M-am plimbat prin apartamentul ai cărui patru pereți îmi erau cunoscuți, dar al cărui conținut era cu totul nou pentru mine. Pierise dotarea găsită pe stradă, înlocuită de mobilier Levitton-chic din anii șaizeci, care-i aparținuse odinioară bunicii Charmei. Mai exista o surpriză — ceea ce fusese înainte dormitorul Charmei era acum subîmpărțit în două compartimente mai mici de un zid despărțitor mobil. Exista câte un pat de o singură persoană în fiecare dintre noile cămărute. Era limpede care dintre acestea era al meu — cel care nu era presărat cu haine și ulei de masaj.

— Îți place? a întrebat Charma, întinzându-mi o cană.

După apartamentul meu din casa gemenelor, astea arătau ca niște celule de pușcărie. Nu, stai. Sicrie.

— E grozav, am răspuns, încercând să-mi ascund demoralizarea.

— Charma e destul de gălăgioasă când ne-o tragem, mi-a spus Wolfmother. Nu cred că panourile alea despărțitoare o să facă cine știe ce. Așa că poate o să poți să-ți dai iPod-ul la maximum.

— Voi doi nu vă duceți și pe la tine pe acasă? l-am întrebat eu, sorbind din ceai și încercând să par degajată.

— De obicei, sunt la cuțite cu colegul meu de cameră, mi-a explicat Wolfmother. Așa că ne rezolvăm mai mult aici.

Ne-am întors în bucătărie și ne-am așezat la noua — pentru mine, în orice caz — masă de pal melaminat verde-mazăre.

— Cum de-ai venit acasă mai devreme? s-a mirat Charma. Credeam că n-ai să apari până mâine.

— Și eu am crezut că n-am să sosesc decât mâine, am mărturisit eu.

— Deci?

Poate c-aș fi informat-o pe Charma dacă Wolfmother alias Gary alias Locatarul Suplimentar nu s-ar fi scărpinat la podoabele din prohab, cu care eram deja mult prea familiară.

— A apărut o problemă. Am venit acasă. Asta e.

Charma s-a uitat mai îndeaproape la mine.

— Ce vrei să spui cu „o problemă"? Mai primești banii dacă gemenele intră la Duke?

— Vezi să nu! a exclamat Wolfmother, chicotind. Charma mi-a povestit totul despre contractul tău și le-am văzut prezentarea din *Vanity Fair*. Am râs de m-am stricat.

— De fapt, am zis eu, încălzindu-mi mâinile pe cană, s-ar putea să intre totuși.

— Sunt foarte sigur că un IQ e obligatoriu, a fost de părere Wolfmother.

— Megs, nu mi-ai răspuns la întrebare, a zis Charma. O să mai primești banii sau nu?

Am clătinat din cap.

— Stai puțin, cum? a exclamat Charma. Te-au muncit atâta și apoi ți-au tras-o?

— Nu, iubito, eu ți-am tras-o ție.

Wolfmother s-a aplecat peste masă s-o sărute pe Charma, apoi mi-a zâmbit.

— Charma și-a găsit punctul G, ieri. Nu-i mortal?

Mortal? Se părea că eram nevoită să-l omor.

— Uau, m-am hazardat eu.

— Tu știai că îți vor da drumul așa? a întrebat Charma. Întinse un deget de avertisment spre Wolfmother: Și să nu spui că *eu* îmi dau drumul!

A chicotit.

— Habar n-aveam. Adică...

Am sorbit din ceaiul meu.

— La început, a fost groaznic. Nu făceau decât să mă insulte. Eu mi-am făcut toate retușurile astea doar ca să mă potrivesc în peisaj. În Palm Beach, ori ești o divă coafură-machiaj-haine-de-designer, ori ești servitoare cu ziua. E o întreagă subcultură pe care n-o mai văzusem niciodată.

— Cum să nu iubești rahatul ăsta elitist? a exclamat Wolfmother. Mai spune-ne.

— Numește orice viciu — puștoaicele din Palm Beach sigur îl au, am sugerat eu.

— Ai fost la petreceri cu fetele astea? s-a interesat Wolfmother.

— Am fost la trei baluri de binefacere în ultimele șase săptămâni și am ratat de două ori pe atâtea.

Am clătinat din cap la nebunia întregii afaceri.

— Și ai ajuns să știi multe chestii personale despre fetele astea? a întrebat el.

— Mai bine decât aș fi crezut vreodată.

Wolfmother și-a frecat tuleiele de pe barbă și s-a uitat la mine concentrat.

— Charma mi-a spus că ai lucrat la *Scoop* înainte de a te duce în Florida.

— Îm-hmm.

— Ai scris ceva mai serios de atât?

— Când am fost la Yale.

Am căscat și mi-am dat seama cât de obosită eram.

— Ți-a spus Charma cu ce mă ocup eu?

Mi-am golit cana de ceai și m-am ridicat s-o pun în chiuvetă.

— Nu.

— Sunt redactor de revistă. La *Rockit*. Curios, nu te-am văzut niciodată prin clădire.

Sfârșeala mea s-a evaporat într-o clipă. Wolfmother era redactor *tocmai* la revista la care îmi doream să scriu? El și Charma puteau să și-o tragă toată noaptea, în fiecare noapte, iar eu aveam să fiu femeia-tribuna-suporterilor dacă el mi-ar fi dat o șansă să-i arăt extrasele mele.

Am încercat să rămân stăpână pe mine. La suprafață, cel puțin.

— Asta-i o revistă grozavă.

— Mi-ar plăcea să văd ce ai de spus despre experiența ta de acolo, mi-a sugerat el. Dacă ești interesată.

Doamne. Eram interesată? Aveam destul material pentru cinci articole.

— De bună seamă.

— Știi poziția noastră editorială, da? Nu ține nimic în umbră. Spune tot. Cu cât mai suculent, cu atât mai bine — sex, droguri și rock and roll. Dacă e bun, îl putem face articol special. Să zicem, zece până la douăsprezece mii de cuvinte?

Zece până la douăsprezece mii de cuvinte? Asta era al naibii de important. Întemeietor-de-carieră de important.

— Sună interesant, am cugetat eu, de parcă n-ar fi fost mare lucru și mi se oferea să scriu un articol special pentru *Rockit* în fiecare zi.

— Acceptă, Megan, m-a îmboldit Charma. Este exact genul de reportaj pe care ai spus întotdeauna că voiai să-l scrii.

Wolfmother și Charma au hotărât să luăm micul dejun la San Loco, pe Tenth and A, dar eu am declinat oferta de a mă alătura lor. Tot ce voiam era o baie fierbinte. Firește, nu era apă caldă. Atunci am încercat să mă duc la culcare, dar chiar și așa epuizată cum eram, somnul era o cauză pierdută. Mă obișnuisem cu sunetul oceanului și al păsărilor în palmieri, nu cu vuietul și hărmălaia camioanelor Departamentului de Salubrizare și al ambulanțelor zbierând la nord, pe First Avenue, la fiecare câteva minute.

Dar mai presus de toate, vâjâitul din capul meu mă ținea trează. Nu aveam nici slujbă, nici bani. Wolfmother îmi oferise o frânghie de salvare. Ce prost n-ar fi înșfăcat-o strâns?

Mi-am scos iBook-ul, m-am sprijinit între două perne și l-am pornit. Nu mai aveam stick-ul de memorie, dar știam că nici nu aveam nevoie de el. Tot ce trebuia să-mi amintesc era în capul meu. Am deschis un nou document și am început să scriu:

CUM SĂ LE PREDAI UNOR FETE PUTRED DE BOGATE

de Megan Smith

Dacă o chelneriță muncește într-o tură de 6 ore, plătită cu 2,10 $ pe oră, plus bacșișurile, și dacă bacșișurile se ridică, în medie, la 11 $ pe oră, cât va câștiga într-o seară obișnuită?

(a) 78,60 $
(b) 67,80 $
(c) 76, 80 $
(d) 68,70 $
(e) Ce contează? Oricum nu-și va permite niciodată să achite chiria.

capitolul treizeci și șapte

— Doriți sos la hrișca glazurată? l-am întrebat pe tipul cu păr albastru și tunsoare Mohawk.

Purta un pulover negru de lână, cu găuri în el, peste un tricou de plasă. Am observat că avea un mic craniu tatuat pe mărul lui Adam. Cu el era o fată cu capul ras și discuri mari inserate în lobii urechilor, care le întindeau până la dimensiunile farfurioarelor de desert.

— Da, sigur, a replicat Mohawk, sorbind din cafeaua neagră pe care le-o adusesem deja lui și Fetei cu Urechi.

— Și o votcă dublă, a adăugat Fata cu Urechi. De fiecare.

Erau așezați într-unul dintre cele opt separeuri cu banchetă dublă, care fusese sectorul meu de când începusem să lucrez drept chelneriță la Tver, restaurant și bar cu buget redus, pe East Tenth Street, lângă Avenue B, la două zile după ce mă întorsesem din Florida.

Aceasta era a treia mea zi de lucru și speram că Vadim, proprietarul, avea să mă promoveze la mese mai mari. Chelneriţele trăiesc din bacșișurile lor. Mai mulți clienți înseamnă mai mulți bani, de care eu — fără cardul de la Laurel — aveam nevoie acută.

Falită nu-mi descrie nici pe departe situația financiară din prezent. Sosisem cu vreo două sute de dolari bani lichizi din banii de cheltuială. Îi folosisem ca să-mi cumpăr niște cosmetice ieftine de la Duanne Reade și niște haine aproape la fel de ieftine de la consignația Sacred Threads, în același cvartal cu apartamentul meu. Ați fi surprinși să vedeți comorile pe care unii oameni le aruncă.

Izbutisem să-l conving pe Vadim că eu nu eram tipica tânără de East Village, de vreo douăzeci și ceva de ani, entuziastă, care-și pierdea repede suflul și nu se mai arăta la muncă, așa că îmi oferise jobul în aceeași zi în care mă prezentasem la interviu. Tristețea era că standardele vestimentare ale acestui local rămâseseră înțepenite în perioada sovietică — eram silite să purtăm cele mai urâte uniforme de chelneriţe din lume, negre cu șorțuri albe. Dacă posedai orice care aducea a șolduri feminine, ceea ce, mulțumită tuturor celor gătite de Marco, eu în mod sigur aveam, materialul lucios nu făcea decât să ți le amplifice.

— Stoli? am întrebat-o pe Fata cu Urechi, cu pixul gata pregătit deasupra carnetului meu de comenzi.

Vadim își instruia chelneriţele să-i întrebe întotdeauna pe clienți dacă voiau cele mai scumpe mărci de alcool. Nu voiau niciodată.

Mohawk s-a uitat la mine de parcă eram țicnită.

— Dacă voiam Stoli, crezi că mai mâncam *aici*?

— Comună a barului, am confirmat, scriind în carnețelul de comenzi. Vă aduc băutura imediat.

— Adu și un supliment de murături, a adăugat Mohawk, apoi a început să sape după aur în nara stângă.

Mi-am înăbușit impulsul de a vomita.

— Se face.

Știam că eram norocoasă că aveam jobul, de vreme ce îmi prezentasem candidatura fără experiență. Schimbul meu dura de la patru după-amiaza la miezul nopții și era aproape întotdeauna aglomerat. Fiind unul dintre puținele localuri rămase în East Village la care puteai avea parte și de mâncare, și de băutură pentru ceva mai puțin de douăzeci de dolari, Tver era foarte frecventat. Peste larma generală și muzica retro Blondie urlând din boxe, a trebuit să-mi zbier comanda de băutură către Vitali, care era fiul mai mare al lui Vadim. Apoi m-am întors la bucătărie și am pus comanda de mâncare în fața lui Serghei, vărul proprietarului. Tver era în mare măsură o afacere de familie.

Am ținut un pahar sub dozatorul de Cola dietetică, l-am umplut pe jumătate și l-am golit repede înainte să mă întorc iar la lucru. Durerea îmi zvâcnea în picioare și mă simțeam de parcă îmi vârâse cineva un vătrai încins în șale. Cine știa că să fii chelneriță e o muncă atât de grea? Mi-am regretat hotărârea de a nu face gimnastică în perioada în care stătusem în Palm Beach; acum probabil căram pe picioare cinci kilograme în plus.

Mi-am dus palma pe șale și mi-am împins în coloană, apoi m-am aplecat să ating podeaua cu palmele. Boris mi-a oferit o privire libidinoasă. El era doar cu puțin mai amabil față de chelnerițele rusoaice, care lucrau de trei ori mai repede și de patru ori mai eficient decât mine.

Așa că înapoi la treabă. Aceasta avea să fie probabil ultima mea comandă până să ajungă James. Îl sunasem mai devreme, în ziua aceea, și îl rugasem să vină să mă caute la bar, la douăsprezece și jumătate. Deși tura mea se sfârșea la miezul nopții, eram responsabilă cu reumplerea castroanelor cu murături, a solnițelor, piperniței, recipientelor pentru ketchup și muștar, ca și de reaprovizionarea barului cu felii de lămâie galbenă și verde și măsline înainte să plec. De obicei, eram grăbită să sfârșesc cu toate acestea ca să mă pot duce acasă și să mă prăbușesc.

În seara asta, aveam totuși să-l întâlnesc pe James, pe care nu-l mai văzusem și cu care nici măcar nu mai vorbisem la telefon de când mă întorsesem în New York, în urmă cu patru zile. Îl sunasem la birou. Ca să fiu sinceră, nu mi se păruse entuziasmat să mă audă. Aveam o tainică bănuială că James-și-Megan se consumase, și nu numai din partea mea a ecuației. Nu aveam multe regrete după relația asta. El fusese bun pentru mine și speram că și eu fusesem bună pentru el într-o anumită perioadă și într-un anumit loc din viețile noastre. Era însă greu să mergi mai departe, chiar dacă știai că asta era ceea ce trebuia să faci.

Le-am dus băuturile lui Mohawk și Fetei cu Urechi, apoi și mâncarea. După aceea, am dus o felie de plăcintă cu mac și cafea unui cuplu de gay mai vârstnici, îmbrăcați în haine de piele, care aparent se rătăciseră pe drumul spre centru, venind dinspre West Street. Aveau frunți asemănător încremenite într-o perpetuă surprindere, despre care acum știam, grație lui Marco, că era semnul unei operații plastice prost făcute de întindere a frunții.

În timp ce mă mișcam prin sectorul meu de muncă, mă uitam întruna la ușă, după James. Viața e atât

de ciudată. Cu un an în urmă, l-aș fi așteptat cu însuflețire, poate chiar bucurie. Acum, tot ce simțeam era nervozitate.

Sfârșisem cu măslinele la bar când James a intrat pe ușa din față. Era îmbrăcat pentru vremea de afară — pălărie, mănuși, palton de cașmir. Pentru o clipă, am simțit un val de iubire pentru el. Dar era ca durerea dintr-un membru amputat, ceva ce nu mai exista.

— Fir-aș al naibii, e ger afară, m-a salutat el.

— Bună. Trebuie doar să mai duc notele de plată la ultimele mele două mese și apoi să le încasez, i-am spus eu. N-o să dureze mult.

El s-a dus la bar, a comandat un whisky cu gheață și m-a urmărit sfârșindu-mi treburile. OK, deci am și eu un ego, da? Mi-era ciudă că purtam uniforma aia oribilă. Chiar dacă nu mai eram îndrăgostită de el, tot mai voiam ca ultima lui imagine despre mine să fie „Drace, ce bine arată", și nu „Drace, are fundul mult prea mare".

În cele din urmă, am terminat și m-am strecurat pe scaunul de bar de lângă James. Vitali s-a uitat în direcția mea.

— Ca de obicei, Megan? m-a întrebat.

Am dat din cap. La finele turei, în prima noapte de muncă, cerusem un flirtini, iar Vitali se uitase lung la mine. Nu numai că engleza lui era încă nesigură după numai doi ani de când se afla în America, dar nimeni în istoria restaurantului nu comandase vreodată un flirtini și probabil că — în afară de mine — nici n-ar fi cerut cineva vreodată. Eu îi spusesem ingredientele, iar el preparase unul extra, turnând din surplus într-un al doilea pahar de cocteil. Luase o înghițitură și declarase că era... ceva ce suna ca *taxi-bien*, ceea ce, aveam s-o aflu în ziua următoare, însemna „așa și-așa" pe rusește. În rusește, „așa și-așa" e chiar un compliment.

— Deci... de la Yale la ospătărie, a zis James.

— Și mă omoară spatele. Cine ar fi crezut că decăderea e atât de dureroasă?

El n-a râs. A părut doar întristat.

Mi-am golit jumătate din paharul de flirtini dintr-o înghițitură. Îmi amintea de primul pe care îl băusem, la balul Roșu și Alb.

— Știu că ne-am despărțit certați în Palm Beach, am început eu, și m-am gândit mult la...

— Stai puțin... Și-a terminat whisky-ul. Nu știu cum s-o spun altfel decât direct. Am pe altcineva.

Stai puțin, pe *altcineva*? Pe *Heather*?

— Heather? am întrebat, fără să încerc măcar să-mi ascund dezgustul la acest gând. Știam că mai alerga încă după tine...

— Nu e Heather. A zâmbit. Deși ai dreptate. După ce s-a întors de la *Turks and Caicos*, mi-a spus că i se păruse că era ceva între tine și tipul ăla, Will — și ea trebuia să mi-o spună, ca prietenă.

M-am făcut mică pe scaunul meu. Ar fi fost mult mai ușor dacă aș fi putut să-mi manifest un pic de indignare.

— Și apoi a încercat să mă sărute.

Oh, am simțit cum încep să mă indignez. Cum îndrăznea să încerce să-l sărute pe un-fel-de-iubitul meu?

— Însă eu deja întâlnisem pe altcineva. La petrecerea de Revelion de la *East Coast*, mi-a explicat James.

— E scriitoare, am zis eu și-am simțit cum mă dezumflu din nou.

O scriitoare mult mai reușită decât mine și, fără îndoială, o clonă a lui Heather — înaltă, blondă, atletică și cu rotunjimi apetisante, deținătoarea premiului PEN/Faulkner[1]. Genul de scriitoare ai cărei editori o angajează pe Annie Leiboviz ca să-i facă fotografia pentru copertă și apoi tipăresc fotografia pe toată coperta din spate a romanului ei. Genul de scriitoare care i-ar fi făcut pe părinții lui James să lăcrimeze de bucurie că scăpaseră de mine.

— De fapt, a fost barmaniță la petrecerea de Revelion.

Vitali a pus încă un rând de băuturi în fața noastră. Eu am luat o înghițitură zdravănă din flirtini-ul numărul doi.

— În timp ce lucrează la romanul ei foarte literar? am întrebat.

— Șu-Șu nu e scriitoare. A terminat doar școala de masaj terapeutic.

— Pictoriță? am ghicit eu. Actriță? Muziciană?

— Nu.

James se îndrăgostise de o maseuză.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Șu-Șu. A luat o înghițitură din al doilea whisky. Se scrie *X-I-U X-I-U*. Numele ei adevărat e Emily, dar și-a luat acest nume după o excursie care i-a schimbat într-adevăr viața, în Taiwan, anul trecut. I-a apărut în vis. E atât de *autentică*, Megan.

Tocmai când credeai că știi o persoană. Doar imaginându-mi-o pe Xiu-Xiu, autentica barmaniță-maseuză,

[1] Premiu oferit anual de Fundația PEN/Faulkner autorului celei mai bune lucrări de ficțiune a anului, scrisă de un cetățean american în viață.

fiind prezentată snoabei de mamă a lui James mă umplea de o bucurie luminoasă ca heliul.

Odată, într-o rară discuție deschisă, propria mea sclipitoare mamă îmi spusese că mulți bărbați — poate majoritatea — foarte deștepți doar declară că își doresc o femeie foarte deșteaptă. Și, în cele din urmă, aleg pe cineva mai puțin amenințător. Tatăl meu, credea ea, era unul dintre rarii tipi sclipitori care își dorise într-adevăr o femeie sclipitoare.

Probabil că James nu era.

I-am zâmbit.

— Vă doresc, ție și lui Xiu-Xiu, tot binele.

— Hei, mulțumesc că ești atât de deschisă despre treaba asta. M-a strâns de mână. Dar tu?

Am ridicat din umeri.

— O iau cum vine.

— N-ai pe nimeni? Nici pe tipul ăla, Will? Heather nu descoperise nimic? a glumit el.

Mă gândeam la Will mult prea des. Era ca și când ți-ai fi pipăit cu limba o carie când nu-ți puteai permite să te duci la dentist. Durea când o făceam, știam că nu trebuia s-o fac, dar continuam s-o fac oricum.

— Nicio șansă, i-am răspuns.

— Păcat.

James și-a terminat whisky-ul și s-a șters la gură cu un șervețel de cocteil.

— Nu-mi place deloc să te văd muncind într-un loc ca ăsta. Chiar ar trebui să te răzgândești în privința articolului ăluia.

— Oh, m-am răzgândit.

— Serios?

Părea surprins și mândru în același timp.

— E pentru *Rockit*. Un redactor vrea să-l vadă. Ar trebui să am schița gata până la sfârșitul săptămânii viitoare. Douăsprezece mii de cuvinte.

— Douăsprezece mii? A fluierat încetișor. Asta-i grozav. Hei, dacă vrei să ți-l citesc înainte să-l trimiți...

— Am pe cine să rog.

A zâmbit trist, de parcă și-ar fi dat seama că lecturatul și redactatul reciproc al lucrărilor era o chestiune din trecut.

— Mă conduci?

Vitali ne-a spus că băuturile erau din partea casei. I-am mulțumit, am intrat în bucătărie să pontez ora plecării, apoi mi-am vârât brațele într-o jachetă pufoasă, mult prea mică s-o pot încheia la fermoar, pe care o împrumutasem de la Charma. Mă făcea să arăt ca Pillsbury Doughboy[1]. James și cu mine am mers împreună pe Avenue A către East Seventh Street și apoi spre imobilul meu. Mi-am ridicat ochii spre scara de incendiu și mi-am adus aminte cum m-am expus vederii pentru jumătate de cartier cu doar nouă săptămâni înainte. Mi se părea o viață.

— Deci. Locuința ta e în regulă acum? a întrebat el.

— Totul s-a reparat.

— Păi...

A deschis brațele și m-am lipit de el. Pentru o clipă, mi-am dorit să rămân acolo, într-un loc unde-mi fusese bine și mă simțisem în siguranță atât de multă

[1] Mascota companiei Pillsbury (de produse de panificație și patiserie), folosită în multe dintre reclamele lor; Doughboy (băiatul-gogoașă) e micuț, umflat și alb, cu o eșarfă și o tichie înaltă de bucătar.

vreme. Dar lucrurile se schimbă. Tânjeam după confortul acela, dar știam că nu mai e locul meu acolo.

— Noroc cu Xiu-Xiu. Cu toate, i-am spus eu și vorbeam serios.

— Și ție, Megan. O să urmăresc când apare articolul tău în *Rockit*.

Am zâmbit.

— Și eu.

Era frig și era întuneric. Dar am rămas în fața intrării și l-am privit cum se îndepărtează.

Scrieți un eseu susținând sau contestând următorul enunț:

Surorile sau frații e obligatoriu să se certe. E în natura lor biologică; se întrec să câștige atenția și afecțiunea părinților. Membrii familiei ar trebui să-i lase pur și simplu să-și rezolve diferendele, căci acestea sunt un fenomen obișnuit și de înțeles.

capitolul treizeci și opt

În ziua următoare, într-o scurtă dar semnificativă pierdere a rațiunii, m-am înțeles să mă întâlnesc cu sora mea la fițoasa ei sală de gimnastică din Upper West Side. Mă gândisem dacă să-i trimit o carte poștală pretinzând o trezire spirituală și o ședere la un ashram în Katmandu, dar din cauza ștampilelor poștei din Manhattan și a faptului că ne trăgeam din aceiași părinți și așa mai departe, eram singură că avea să-și dea seama că mă întorsesem în New York.

De unde oare ar fi trebuit să încep cu ea? „Am fost dată afară din slujba mea de la Palm Beach." Ei, da, *ăsta* era un început de conversație. Sau cum ar fi fost: „Doar din curiozitate, tipul ăla pe care l-ai cunoscut de Anul Nou ți-a mai sărutat și altceva în afară de gură?" Vreau să spun, aș fi putut la fel de bine să mă așez frumușel în sicriul meu și să-i întind cuiele și ciocanul.

În mult prea multe sensuri, era la fel ca întotdeauna. Lily obținuse locul acela de muncă, de actriță și model, chiar de când era studentă la Brown. Obținea orice tip își dorea. Pe de altă parte, eram eu. Chiar și

cu o diplomă de Yale, cea mai bună slujbă pe care fusesem în stare s-o obțin fusese la *Scoop* și fusesem dată afară de acolo. Slujba numărul doi, în Palm Beach? Dată afară și de acolo. Primul tip ale cărui săruturi mă electrizaseră din cap până-n picioare — adică Will —, în mod esențial, fusesem dată afară și de-acolo.

Era exacerbarea chestiei cu vechea rivalitate dintre surori.

Programul zilnic al lui Lily era să meargă la Power Play, o sală de gimnastică extrem de spilcuită din Upper West Side, destinată special celor care nu voiau să aibă de-a face cu publicul larg în timpul exercițiilor de dimineață. Apoi ea lua prânzul cu prietenii la un restaurant ce servea mâncare sănătoasă, unde fasolea indiană era socotită felul principal. După aceea, se ducea fie la ora de actorie, fie la un film; mai târziu, juca în spectacolul de seară, adesea urmat de o băută sau o cină ușoară cu mai știu eu care persoană faimoasă care se întâmplase să vină în seara aceea să se convingă de interpretarea ei extraordinară.

De vreme ce tura mea la Tver începea la patru, mi-am închipuit că o întâlnire la 11 A.M. la sala ei de gimnastică avea să-mi dea suficient timp să sufăr douăzeci de minute de tortură ușoară și apoi să plec să mă bucur de un prânz consistent din cele două grupe principale de alimente — grăsimi și zahăr — și să-mi îmbrac costumul de chelneriță pentru spectacolul meu de seară.

Am fixat întâlnirea cu Lily la Power Play și am așteptat-o în localul cu prețuri foarte piperate. Cei mai mulți oameni nu fac un efort deosebit când se îmbracă pentru gimnastică. Dar, hei, eu mă întâlneam cu Lily, așa că găsisem un balsam de păr fără clătire perfect ca să-mi îmblânzesc și să-mi fac să lucească lungul meu

păr cârlionțat. Am aplicat procedeul gemenelor folosind cosmeticele mele de la magazin. Nu erau Stila și NARS, dar s-a dovedit că nici L'Oreal și Maybelline nu sunt rele. Purtam pantaloni cenușii Ralph Lauren, care îmi veneau imediat sub talie (doisprezece dolari la Sacred Threads, din cauza unui defect pe manșeta dreaptă) și un foarte strâmt tricou alb (bărbătesc, marca Fruits of the Loom) pe sub o jachetă strâmtată din stofă de lână tartan, cu nasturi de catifea supradimensionați (cu eticheta designerului scoasă, dar probabil Chanel, optsprezece dolari la Housing Works).

Când a sosit Lily, mi-a aruncat o privire ciudată, apoi a rânjit și m-a îmbrățișat. Mi-a dat un permis de intrare pentru invitați și ne-am schimbat într-un vestiar surprinzător de spartan. M-a întrebat despre Palm Beach, firește. Nu i-am dezvăluit prea multe și am trecut peste detaliul minor că fusesem concediată. Ea m-a întrebat când aveau să afle gemenele rezultatele la SAT. Am spus că într-o săptămână. Ea a zis că ne ținea pumnii.

Power Play e alcătuit din numai două săli — una pentru exerciții cardio, cealaltă pentru antrenament cu greutăți. Nu tu ore de step, nu hatha yoga, nu arte marțiale Billy Blank. În schimb, membrii aveau exclusivitate, un nonexistent public de gură-cască și nu stăteau la coadă ca să folosească echipamentul. Am început la două benzi rulante de alergare. Am văzut-o pe Lily cum și-o reglează pe a ei, astfel încât viteza și înclinația să crească treptat de la o ușoară încălzire până la o adevărată provocare fizică.

Dacă ea putea s-o facă, atunci puteam și eu.

Zece minute mai târziu, ea începuse să-și găsească ritmul obișnuit, iar eu trăgeam aerul pe gură ca un pește pe uscat.

— Las-o un pic mai încet, mi-a sugerat ea, strigând ca să se audă peste muzica tehno-pop ce bubuia din boxe.

— Sunt bine!

Era greu să articulez cu adevărat.

După vreo douăsprezece minute, panta ajunse ca vârful Mont Blanc, în vreme ce banda de cauciuc zbura sub tălpile adidașilor mei aproximativ cu viteza lui Lance Armstrong într-o probă contracronometru. M-am apucat de barele balustradei și am continuat cu orice preț. Mă simțeam de parcă făceam lupte corp la corp cu un gigantic luptător de sumo din metal.

— Megan, las-o mai încet!

— Sunt bine! am stăruit eu.

— Dar n-ai antrenament! a protestat ea.

Asta n-a fost decât o garanție că n-o să încetinesc. Am exagerat mai departe ca să fac impresie, ca o femeie smintită.

Deodată, un tip cu bicepșii cât sânii lui Suzanne de Grouchy stătea în fața mașinăriei, răcnind la mine cu mâinile pâlnie la gură.

— Domnișoară! Nu ești în formă pentru exercițiul ăsta!

Purta tricoul oficial cu mușchi al antrenorilor de la Power Play și un ecuson micuț, care îl prezenta ca GERALD. Fără să mai aștepte aprobarea mea, s-a aplecat peste mașinăria mea și a împuns cu degetul butonul de oprire de urgență. Butonul a făcut ceea ce se presupunea că trebuie să facă. Pista de alergare s-a oprit.

— Dacă vrei să faci o programare la vreunul dintre antrenorii noștri, poți s-o faci la biroul din față, mi-a sugerat Gerald. Eu așa ți-aș recomanda.

— Am nevoie de niște apă, i-am murmurat lui Lily.

Roșie la față de efort și de jenă, am pornit glonț înapoi la vestiar.

— Megan!

Lily a venit chiar în spatele meu.

— Nu vreau să aud.

Am dat buzna în vestiar și m-am repezit la pompa de apă aflată chiar înăuntru, înghițind îndelung.

Era mult prea mult: plecarea de la Palm Beach, sărăcia, ruperea relației cu James, munca de chelneriță, sexul pe plajă cu un tip după care eram nebună — un tip pe care Lily îl sărutase de Anul Nou —, doar ca să mă respingă la scurtă vreme. Tot dovezi că, evident, nu puteam în vecii vecilor să rivalizez cu sora mea. Chiar în timp ce beam apă, am simțit cum mi se umplu ochii de lacrimi.

Atunci, mâna surorii mele m-a atins pe umăr.

— Ce-i? a întrebat ea. Ce nu merge?

— Totul.

M-am ridicat și mi-am șters lacrimile de pe obraji cu poala tricoului.

Ea și-a petrecut un braț pe după mine.

— Vino!

Ne-am dus în spatele vestiarului, unde erau câteva canapele cu înfățișare foarte modernă, împreună cu o masă cu răcoritoare suplimentare — sucuri, apă la sticle, produse de patiserie. Lily a turnat în două pahare niște ceai de mentă decafeinizat, dar am refuzat prăjiturelele vegetariene fără zahăr.

— OK, povestește-mi! a ordonat Lily după ce ne-am așezat pe o canapea.

Să țin totul înăbușit în mine era prea mare bătaie de cap. Așa că adevărul s-a revărsat din gura mea — în orice caz, parțial. I-am spus despre articolul pe care plănuisem să-l scriu și cum gemenele prinseseră de veste. Și cum gemenele ajunseseră să creadă că eram altcineva decât eram. Când am terminat, aproape că zâmbeam. Mi-am sorbit ceaiul de mentă, pe care l-aș fi preferat alături de niște ciocolată neagră delicioasă.

— Știi ce-i nostim, la modul ironic, nu haha? am întrebat, aducând discuția înapoi la ceea ce se întâmplase în sala de gimnastică. Într-un fel destul de ciudat, să stau cu gemenele m-a făcut să mă simt că eram iarăși sora cea mică mai urâtă și mai grasă.

— Așa te vezi tu?

— Nu, îmi subestimez perfecțiunea în speranța că așa n-o să-ți rănesc ție prea tare ego-ul, am zis sarcastic, de vreme ce adevărul era mai mult decât evident. Nici nu poți să-ți închipui cât de nasol e să crești la umbra frumoasei, drăgălașei și talentatei de tine.

Lily a părut stingherită și și-a dat părul pe după ureche.

— Sub asta mă ascund, știi.

— Sub care?

— Sub frumusețe, a zis ea cu voce scăzută. Tu erai cea deșteaptă. Eu eram cea frumoasă.

Oh, nu, n-aveam s-o las să scape cu asta.

— Lily, ai fost la Brown...

— Și am muncit de mi-au mers fulgii pentru asta, pentru că voiam ca măcar o dată mama și tata să vorbească și despre mintea mea așa cum vorbeau despre a ta.

— Cu alte cuvinte, să fii mai frumoasă, mai simpatică și mai talentată decât mine nu era de ajuns pentru tine, am tradus eu. Trebuia să mă bați la *toate*?

— E valabil și pentru tine, surioară.

Doamne, să fi fost adevărat? Era. Deșteptăciunea era singura categorie la care câștigasem.

— Zi dacă nu suntem niște clișee umblătoare! am mormăit eu.

— Clișee așezate, m-a corectat ea. Dar, Megan, te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? Vreau să spun, te-ai uitat de-adevăratelea?

A pus paharul ei de ceai rece la capătul mesei, lângă niște exemplare vechi din revista *Fitness*.

— Când am venit aici, azi, și te-am văzut la bar, m-a izbit cât de splendid arăți.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Acum ne jucăm de-a Lily cea amabilă?

— Nu, ne jucăm de-a Lily cea onestă. Ți s-a întâmplat ceva cât ai stat în Palm Beach. Pe lângă chestiile rele, vreau să spun. Ești frumoasă, Megan. Întotdeauna ai fost, numai că n-ai observat niciodată. Și nu spun asta doar ca să fiu amabilă. Ești pachetul complet — inteligentă, talentată *și splendidă*.

Aproape că am râs.

— Ai idee de câte ori mi-am dorit să fi fost o scorpie, ca să te pot urî?

— Asta-i amuzant. Am uitat să adaug amuzantă. Inteligentă, talentată, splendidă și amuzantă.

— Și falită. Nu uita falită. Și chelneriță. O chelneriță falită.

— Niciodată nu vrei să primești ceva de la mine, Megan, știu asta, a început Lily. Dar sunt sora ta. Te rog, lasă-mă să te împrumut cu niște bani. Eu am destui, n-o să le duc niciodată lipsa, iar tu ai nevoie de ei.

Avea dreptate. Luând un împrumut de la ea ar fi însemnat să-i fiu datoare cumva. Însă nu era oare timpul să mă maturizez și să recunosc că dragostea aduce cu sine și unele responsabilități? De pildă, să accepți ajutorul când ai nevoie de el, în același fel în care și tu l-ai fi dat, dacă ar fi fost nevoie din partea ta? De pildă, să fii absolut sincer?

Doamne. Nasoală e maturitatea.

Mi-am dres glasul.

— Mai e ceva de care nu ți-am spus despre Palm Beach.

— Ce?

Asta era partea cea mai grea.

— Tipul ăla cu care ți-am făcut cunoștință de Revelion? Will Phillips, vecinul de alături al gemenelor? Noi doi am... într-un fel, aproape am fost împreună.

Regina echivocurilor se întoarce. Oh, la dracu'!

— M-am îndrăgostit de el atât de tare, am izbucnit eu. Și apoi, de Anul Nou, l-am văzut sărutându-te pe tine, dar el nu știa că erai sora mea, iar tu nu știai că eu îl iubeam, pentru că eu mințisem pe toată lumea despre toate lucrurile. Will și cu mine ne-am combinat în ultima noapte când am stat în Palm Beach. Era cu mine când m-au demascat gemenele, așa că acum mă urăște și el la fel de tare ca fetele.

Mi-am golit paharul de ceai.

— Și acesta este finalul micii mele spovedanii sordide.

— Liniștește-te. N-a fost decât un sărut de miezul nopții, m-a asigurat Lily. De altfel, el nu mi se potrivea deloc.

— Da, frumos și bogat — iată ceva ce distruge romantismul, am zis eu sarcastic.

— Adevărul e că eu am cam vrut să se întâmple mai mult, dar... A zâmbit. El a zis că încă se păstra pentru altcineva.

Pentru *mine*? Se păstrase pentru mine tot timpul ăla? Mi-am apăsat pieptul de parcă atingând locul unde se rupea ceva în mine m-ar fi putut cumva ajuta.

Durerea avea să piară cu timpul, știam asta. Dar știam, de asemenea, că avea să rămână o cicatrice, o rană nevindecată înăuntrul meu, tânjind după ce ar fi putut să fie.

Alegeți definiția care descrie cel mai fidel următorul cuvânt:

FIȚOS

(a) un individ foarte la modă
(b) cineva care cheltuie banii de mâncare pe piercinguri în buric
(c) cineva care stă prost cu igiena
(d) cineva care pozează în fan indie-rock
(e) prea cool pentru școală

capitolul treizeci și nouă

O stagiară împotmolită în faza ei de multiple-piercinguri-faciale-înseamnă-că-sunt-atât-de-fițoasă m-a condus în sala de ședințe de la *Rockit* și mi-a spus să aștept. Mi-am scos jacheta pufoasă a Charmei și m-am așezat. Era straniu să mă aflu aici, o copie fidelă a sălii de ședințe de la *Scoop*, cu șapte etaje mai jos: aceeași masă neagră standard, aceleași scaune de piele de la Office Depot. Singura diferență era că aici cineva din conducere avea o obsesie cu tablele albe de scris. Erau trei astfel de table pe pereți, iar una fusese cumva atârnată de o fereastră panoramică, distrugând priveliștea absolut minunată a turnului cu ceas Metropolitan Life de vizavi.

De atâtea ori la *Scoop*, când cream textele pentru fotografii despre staruri și dietele lor, despre staruri și iubiții lor și despre staruri și anorexia lor, visasem să mă văd în caseta de redacție din *Rockit*. Acum, în sfârșit, mă aflam la numai un OK al redactorului depărtare

de a-mi vedea visul devenind realitate. Îi trimisesem miercuri articolul meu prin mail lui Gary — acum, că eram în termeni profesionali, mi-am impus să nu mă gândesc la el ca la Wolfmother — și îi cerusem o întrevedere vineri, ca să discut cu el. Știam că îl grăbeam, dar asta era șansa mea.

— 'Neața, Megan.

Gary a intrat în încăpere. Avea o cămașă albastră cu mânșete jerpelite și jeanși cărora le atârna fundul, așa cum se întâmplă de la prea mult purtat și nu suficient spălat.

— Bună, Gary, l-am salutat eu cu speranță.

El a trântit manuscrisul pe masa de ședințe și s-a lăsat să cadă într-un scaun.

— Nu pricep, Megan. Știi ce publicăm noi la *Rockit*. Am vorbit despre ceea ce voiam, așa că trebuie să-ți dai seama că nu e asta.

Știam că turnura pe care i-o dădusem materialului nu era povestea pe care o dorea el. Dar sperasem că scrisesem atât de bine, atât de captivant, încât avea să-mi publice articolul oricum. De aceea și cerusem întâlnirea.

Era povestea unei recent absolvente de Yale, îngropată până la gât în datorii, care se duce în Florida pentru a transforma două puștoaice putred de bogate în fete care ar fi putut fi luate drept studioase, dar în decursul vremii se trezește transformată ea însăși cum nu și-ar fi putut imagina vreodată. S-a dovedit că fetele putred de bogate aveau minte și inimă; și că pur și simplu așteptau pe cineva să vină și să le educe. Și meditatoarea, care îi purtase atât de mulți ani pică surorii sale pentru că aceasta era fiica frumoasă a familiei, avusese ceva de învățat, la rândul ei. Gemenele și oamenii din

jurul lor, mai ales bucătarul casei și iubitul lui, i-au arătat meditatoarei cât de frumoasă era de fapt.

Introdusesem chiar și intriga romantică — eu încă fiind cu J., dar pretinzând că sunt singură. Îndrăgostindu-mă de W., versiunea de Palm Beach a băiatului de vizavi. Îl crezusem un fluștur atic superficial, pentru că era atât de bogat și de atrăgător, dar apoi se dovedise că singura fluștur atică eram eu.

I-am spus asta și lui Gary.

El era foarte atent.

— Continuă, a zis el, cu o fluturare din mână. Te ascult.

— Bineînțeles că există și excese deplorabile, i-am explicat eu. Și am scris despre asta — ai văzut. Dar sunt și sute de femei în Africa în stare să-și deschidă propria afacere datorită fundației lui Laurel, copii din spitale care primesc cadouri de Crăciun, zeci de milioane strânse la acele baluri excesive și deplorabile. Oamenii ar trebui să știe și asta.

Știam că nu-i adusesem un reportaj tipic *Rockit* despre punctele vulnerabile ascunse ale vieții din Statele Unite. Însă eram sigură că cititorii aveau să-l devoreze și așa. Aveau să pătrundă în sufletul unei fete dintr-un mic orășel din New Hampshire, care se folosise de avantajul presupunerilor false ale celor din jurul ei pentru a păcăli una dintre cele mai exclusiviste societăți din țară și le a lăsa impresia că era una de-a lor. Și în timp ce făcea asta, probabil — poate că — le asigura averea unor fetișcane petrecărețe din Palm Beach.

— Vor vedea și ei cum am văzut eu, i-am spus lui Gary. Își vor vedea presupunerile zdruncinate și prejudecățile distruse, la fel ca și mine. Putem adăuga un

insert, peste vreo două săptămâni — depinde dacă gemenele vor intra sau nu la Duke.

O să spun asta pentru a răsplăti stăruințele Charmei. El chiar m-a ascultat. Am tras aer adânc în piept și i-am așteptat verdictul.

— Tare subiectul, mi-a spus el.

Te rog–te rog–te rog...

— Scrii foarte bine, Megan. Dar articolul ăsta nu e pentru noi.

Nu. Îl făcusem cât putusem eu mai bine, cel mai impresionant articol al meu, iar el spusese nu.

— Îți urez noroc să-l plasezi.

Gary s-a ridicat și mi-a întins mâna. M-am ridicat și eu și i-am strâns-o, apoi mi-am strecurat articolul respins într-un dosar și mi-am îmbrăcat la loc nenorocirea aia de jachetă pufoasă.

El m-a condus până la lift, apoi mi-a spus la revedere. Și cu asta, basta, cum se zice.

Am apăsat butonul, chemând liftul, și mi-am sprijinit fruntea de zidul rece. Fusesem atât de aproape. *Atât* de aproape.

Ușa s-a deschis. Am intrat și am apăsat butonul „P", dându-mi seama că habar n-aveam ce să fac cu restul zilei. De când venisem din Palm Beach, meșterisem și iar meșterisem la articolul ăsta. Niciodată nu fuseseră douăsprezece mii de cuvinte atât de atent rescrise și redactate. Tura mea la Tver începea abia la patru. Era mult prea frig pentru o plimbare. Nu voiam să cheltui banii pe un film.

Liftul s-a oprit la opt — unul dintre cele două etaje ocupate de *Scoop*.

Ușa s-a deschis. Debra Wurtzel, ultima persoană de pe planeta asta pe care aș fi vrut s-o văd tocmai în momentul acela, a pășit în cabină.

Iar distracția continua.

M-a măsurat din priviri cu răceală.

— Drăguță schimbare de înfățișare, Megan. Poate ar trebui să iei în calcul și un nou set de principii etice.

La dracu'. Știa. De fapt, era logic. Laurel Limoges era prietena ei.

— Ai auzit.

Vocea mea era găunoasă.

— *Bineînțeles* că am auzit. Mi-a luat o oră s-o conving pe Laurel că n-aveam niciun amestec în „investigația" ta.

Am făcut restul coborârii în tăcere.

— N-avusesem de gând să-l scriu, i-am spus eu când am ieșit din lift.

Știam că suna la fel de neconvingător ca și în acea ultimă noapte de la Les Anges.

— Îm-hmm.

Era limpede că nu mă credea.

— Ce te aduce în clădire? m-a întrebat ea, în timp ce-și punea o pereche de mănuși de piele.

— Am avut o întâlnire la *Rockit*.

Asta i-a atras atenția.

— Ai fost pentru un interviu?

— Nu, am... am scris un articol. Liber profesionist.

— Despre Palm Beach? Și-a mijit ochii la mine. Ești o rușine, Megan.

Toată lumea ajunge la o limită. Până și eu.

— Crezi ce vrei, Debra, i-am spus, obosită. Am omorât articolul despre Palm Beach pentru că deși *era* complet adevărat, nu era și un tablou complet onest. Ceea ce am adus la *Rockit* era o poveste despre mine însămi și despre cum șederea în Palm Beach m-a

schimbat. E sută la sută adevărat *și* sută la sută cinstit. Dar o să fii fericită să afli că pe cei de la *Rockit* i-a interesat cam tot atât cât te interesez eu pe tine.

Mă pregăteam să ies pe ușă când Debra m-a strigat.

— Stai puțin, Megan.

M-am întors spre ea cu prudență.

— Ce?

— Ai articolul ăla la tine?

— Da.

— Vreau să-l citesc!

A întins o mână. Am clătinat din cap.

— Nu cred că...

— Megan! Debra m-a fulgerat din priviri. Aș zice că, după toate acestea, mi-o datorezi.

Ce dracu'? Oricum nu mai aveam nevoie de el. Am scos articolul din geantă și i l-am trântit în palmă. Ea l-a răsucit și l-a vârât în aceeași geantă Fendi exagerat de mare, de culoarea mușchiului verde, pe care o văzusem la Sage odată. Apoi am ieșit pe ușile batante și în vântul aspru al sfârșitului de ianuarie.

Debra și-a strâns fularul de cașmir ivoriu în jurul gâtului și a pornit spre limuzina ei Town Car neagră, care o aștepta.

— Debra? am strigat eu în urma ei. Voiam doar să-ți spun... dacă te-am dezamăgit, îmi pare rău.

Ea s-a oprit și s-a întors.

— Ai întâlnit pe cineva interesant pe acolo?

— Sinceră să fiu, da, am recunoscut eu, în pofida ciudățeniei faptului că ea devenise interesată de viața mea personală. Dar n-au mers lucrurile. E totul în articol.

— Mare păcat.

Suna ciudat de dezamăgită. Apoi a întins mâna după mânerul portierei mașinii.

— Ce vrei să fac cu articolul după ce-l citesc?

— Să-l arunci, probabil.

— Ai grijă de tine, Megan.

S-a ghemuit pe bancheta din spate a mașinii înainte ca șoferul să apuce să iasă și să-i deschidă ușa.

M-am întors spre Broadway și spre metroul R din centru, doar un alt șomer din New York care încerca să se apere de frig și să treacă de ziua asta.

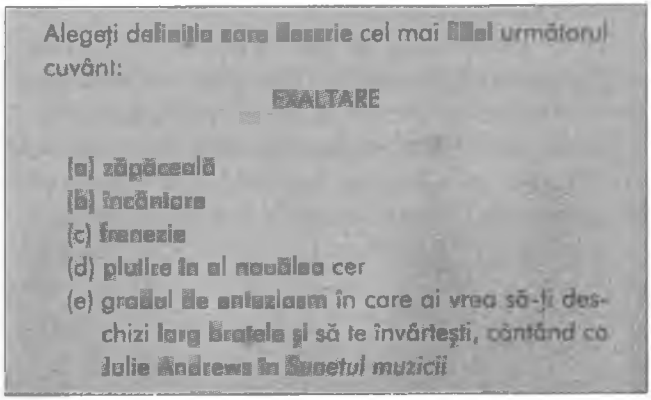
Alegeți definiția sau definiția cel mai bun următorul cuvânt:
EXALTARE
(a) zăpăceală
(b) încântare
(c) frenezie
(d) plutire în al nouălea cer
(e) grăbul de entuziasm în care ai vrea să-ți deschizi larg brațele și să te învârtești, cântând ca Julie Andrews în Sunetul muzicii

capitolul patruzeci

— Vrei un flirtini? m-a întrebat Vitali când am terminat de umplut tava lui cu măsline.

Era luni noapte, după fatidica mea dublă întâlnire cu Gary și cu Debra. Lucrasem și petrecusem mai mult timp cu Lily de când cu ședința noastră de Mărturisiri Adevărate, la sala ei de sport. Aveam de gând s-o las mâine să-mi cumpere un nou palton, dar pentru noaptea asta nu mă atrăgea decât patul.

— Fără alcool în seara asta, i-am spus eu lui Vitali. Mă duc acasă, să mă schimb în picioarele mele de rezervă.

El s-a uitat la mine lipsit de orice expresie, confirmând faptul că aprecierea pentru simțul umorului specific mie e ceva ce se dobândește mai târziu pe graficul învățării limbii engleze.

Picioarele îmi tremurau și chiar dacă Tver fusese aglomerat toată tura mea, eu nu făcusem decât

douăzeci și cinci de dolari din bacșișuri. Toți străinătorații din New York se hotărâseră să stea în sectorul meu. Printre ei, bețivul de la separeul unu, care mă ciupise de fund când îi așezasem budinca de orez pe masă, și cuplul de lesbiene din separeul patru, care își schimbaseră comanda de trei ori, fără să aibă vreodată contact vizual cu mine. Mai târziu, în tura mea, zece fete din New Jersey ocupaseră separeurile doi, trei și patru, comandaseră jumătate de meniu, îl înfulecaseră, apoi îmi arătaseră un gândac de bucătărie mort sub o frunză de salată din cheeseburger-ul special al uneia dintre fete. Chicotitul ei mă făcuse să cred că aduseseră chiar ele respectivul gândac, ca să scape fără să achite nota. Camera de supraveghere de la Tver îmi adeverise bănuiala. Vitali și Vadim le obligaseră să plătească, dar nu mă alesesem cu niciun bacșiș.

Am spus noapte bună colegilor de muncă și am ieșit în noaptea geroasă, înviorătoare. Drumul pe jos până acasă mi-a oferit priveliștile și sunetele obișnuite — sirenele urlând în depărtare, un drogat ușurându-se între două containere de gunoi la colțul dintre străzile A și Tenth, un cuplu țipând unul la altul în fața intrării mele. Au continuat să răcnească și când am intrat în imobil și am început să urc cele cinci etaje. Sunasem înainte, de vreme ce în ultimele câteva nopți tot dădusem peste Charma și Gary, care-și făceau treaba în partea lor a partiției.

Am descuiat cele trei yale și am intrat în bucătăria noastră Levitton. Dacă bunica Charmei ne-ar fi vizitat, pe aragaz ar fi trebuit să fie supă de pui gătită în casă, în loc de ceea ce am văzut eu: pahare înalte de șampanie și o sticlă nedesfăcută de Taittinger.

Ori Charma fusese distribuită în ceva important, ori Gary primise o mărire de salariu uriașă, ori...

— Surpriză!

Gemenele Baker au sărit spre mine. Mă priveau cu fețe zâmbitoare. Deloc supărate. Și chiar și-au petrecut brațele în jurul meu, într-o îmbrățișare de grup.

— Ce cauți aici? Tu când... cum ai intrat aici? m-am bâlbâit eu.

— Nu voi, *noi*, m-a corectat Rose. Ce căutăm *noi* aici? Așa ar fi la persoana întâi plural. Iar eu știu mai bine, de vreme ce mă voi duce la Duke toamna care vine. Am venit să-ți spun în persoană.

— Doamne, ai reușit!

Le-am îmbrățișat din nou pe fete. Mi-am dat seama și de implicații. Dacă Rose intrase, gemenele erau la jumătatea drumului...

— Și eu am reușit, a zis laconic Sage, apoi mi-a cercetat uniforma de chelneriță. Noi nu te-am învățat *nimic*?

— Ați reușit! Vă duceți la Duke! V-ați primit banii!

M-am trezit că țopăi prin bucătărie.

— Sunt atât de bucuroasă pentru voi, fetelor!

Și chiar eram, cu adevărat, sincer.

— Sunteți bogate!

— Și știi cine altcineva mai e bucuros pentru mine? Rose radia. Thom! a țipat ea mai înainte să pot întreba.

Sage a zâmbit.

— Sunt îndrăgostiți ne-ne-nebunește, m-a informat ea. Și eu nici măcar nu vorbesc de rău chestia asta. Cel puțin, nu în fața lor. Glumesc.

Rose a scos limba la sora ei înainte de a se întoarce spre mine.

— Hei, nu vrei să știi cum te-am găsit? a întrebat ea, nerăbdătoare.

— La naiba cu asta. Spune-i mai târziu. Hai să deschidem șampania! a poruncit Sage.

A scos dopul cu pocnet și a umplut patru pahare.

— Pentru meditatoarea noastră, Megan Smith, care a reușit imposibilul: ne-a făcut să intrăm la Duke și a căpătat un gust într-ale modei, deși se pare că l-a pierdut.

Am ciocnit paharele și am băut. Șampania era amețitoare, dar și mai amețitor era să știu că, aparent, fusesem iertată. Întrebarea era cum?

Mai înainte să apuc să întreb, Rose a explicat:

— Ți-am citit articolul, a zis ea cu blândețe.

— Ce art...

Apoi am priceput. Cel pe care-l scrisesem pentru *Rockit*. Pe care i-l dădusem Debrei Wurtzel. Debra o cunoștea pe Laurel. Debra trebuie să-l fi citit și apoi să i-l fi trimis lui Laurel. Bunătatea gestului mă copleșea.

— Am ieșit grozav, aș putea adăuga, a zis Sage.

— Deci... mă iertați? am întrebat, șovăind.

În loc de răspuns, Rose a vârât mâna în buzunarul jeanșilor și a scos un plic.

— Pentru tine.

Cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, l-am deschis. Era de la Fondul Sage și Rose Baker, pe numele lui Megan Smith. Pentru o sută cincizeci de mii de dolari.

— Am întrebat-o pe bunica exact ce sumă ar fi trebuit să primești. Apoi am dublat-o. Ne-am închipuit că fiecare valorăm pe puțin șaptezeci și cinci de miare, mi-a explicat Sage.

Nu se întâmplă des să rămân fără cuvinte, dar în momentul acela amuțisem.

— Asta pentru că ai fost atât de generoasă cu noi, a zis simplu Rose.

Fir-aș a naibii. O sută cincizeci de mii. Îmi puteam plăti împrumutul la Yale. Puteam să părăsesc restaurantul, să scriu ca freelancer și să caut un post la o revistă bună.

— Nu sunt săracă, iar gemenele Baker vor merge la facultate, m-am minunat eu.

Sage a părut oripilată.

— Facultate? S-a cutremurat. Dumnezeule, nu. Îți închipui ce plictisitor ar fi!

— Dar banii? Cum mai obțineți...

— Megan, Megan, Megan, a zis Sage apăsat, cu un suspin lung și îndurerat. Aș fi crezut că un absolvent de Yale e atent la detalii. Înțelegerea a fost că Rose și cu mine primim banii dacă amândouă *intrăm* la Duke. Nu dacă amândouă *urmăm* cursurile la Duke.

Era amuzant. Avea dreptate.

— Vrei să spui că ați păcălit-o pe bunica voastră?

— De toată frumusețea, a recunoscut ea și a ridicat paharul de șampanie. Încă un toast. Pentru noi. Și mai ales pentru *Sezonul lui Sage Baker.*

— Ce-i asta? am întrebat.

Ea și-a deschis larg brațele.

— E iarnă în Palm Beach și frumoasa insulei a participat la Sezon de când era într-a șasea — gale, baluri, dineuri de caritate de zece-mii-de-dolari-tacâmul. Dar în anul ăsta fata trebuie să organizeze unul al ei.

Și-a așezat mâinile pe umerii mei.

— Îl numesc Sage Stage[1]. Sage a desenat prin aer un titlu mare. E în beneficiul femeilor care nu au serviciu, care tocmai au ieșit de la reabilitare, mă rog.

— Ca o instituție de reeducare? am întrebat, sceptică.

— Mai exact, ultima tușă a schimbării înfățișării, a decretat Sage. O să fie pe E![2] iarna viitoare.

Rose și-a pus paharul de șampanie pe masă.

— Deci, nu ne arăți și nouă apartamentul tău?

— Atâta cât e de arătat, am zis eu, făcându-le semn să mă urmeze. Addison Mizner a proiectat acest foarte elegant living opt-pe-zece, iar partiția prin care au apărut dormitoarele ca niște celule este omagiul lui Mizner adus Insulei Riker[3], unde...

M-am oprit. Pe patul meu erau valiza și geanta cu haine pe care mi le dăduse Marco în acea primă zi în care mă ajutase cu garderoba. Amândouă erau ticsite. În mod clar, fetele deja făcuseră singure turul apartamentului.

— Și Marco a citit ce ai scris, a explicat Sage. Și a spus că i-ai lăsat un bilet. Vrea să joace rolul lui în film.

— A mai spus și că n-ar mai putea să se gândească la hainele astea îmbrăcate de altcineva decât de tine.

---

[1] *Stage* înseamnă fază, scenă, moment (lb. eng.).

[2] E! Entertainment Television, sau, mai simplu, E!, este o rețea de televiziune prin cablu și satelit care, așa cum o sugerează și numele, transmite programe referitoare la Hollywood și la lumea divertismentului.

[3] Insula Riker este principalul complex penitenciar din New York, situat pe insula cu același nume, pe East River, între Queens și Bronx.

Așa că dă-i drumul, m-a îndemnat Rose, deschide una!

Am deschis fermoarul genții cu haine. Era plin de Chloé și Zac Posen, Vera Wang și Pucci, Gucci și Alaia. Pe unele le-am recunoscut, dar pe câteva nu.

— Unul dintre prietenii lui Marco și-a deschis un magazin numit „Când hainele bune devin o povară", mi-a explicat Rose. A ales cu grijă astea pentru tine.

Eram înmărmurită.

— Nu te dezlănțui încă, m-a prevenit Sage.

M-a apucat de umărul stâng și m-a răsucit spre perete, un perete care fusese gol de când îmi vândusem tricoul înrămat cu Woodstock. Acum atârna acolo o pictură minunată.

Eram Will și cu mine în grădina lui Hanan, înfățișați în stilul inimitabil al lui Hanan. Probabil o pictase după una dintre fotografiile pe care ni le făcuse atunci.

— Will a vrut să fie a ta asta, a zis liniștită Rose.

Ceva s-a răsucit în inima mea.

— Și el... a citit articolul? am întrebat.

— De aceea a trimis pictura aici, odată cu noi, a raportat Sage.

S-a uitat la ceasul ei Hermès Medor.

— E unu și jumătate. Dacă nu plecăm acum, o să pierdem ultimul număr.

— Atunci trebuie să mergem, a încuviințat Rose.

— Ultimul număr al cui? am întrebat eu în timp ce ele se întorceau în bucătărie și își luau paltoanele din cuiele bătute în spatele ușii.

— Brain Freeze[1], mi-a explicat Rose. Thom îl cunoaște pe basist din liceu. Trupa cântă la Pyramid Club în seara asta.

— Asta-i imediat după colț, le-am spus eu lor. Stați să mă schimb întâi de uniforma asta hidoasă.

Am dat să plec, dar Rose m-a oprit.

— Megan... îmi pare rău, dar e un soi de dublă întâlnire. Îi fac lipeala lui Sage cu prietenul lui Thom.

— Am ajuns la concluzia că a avea un iubit muzician e o formă de expresie, mi-a explicat Sage.

Oh. OK. M-am simțit puțin dată la o parte, dar am înăbușit repede sentimentul.

— Stăm la Gansevoort, mi-a spus Rose. Bănuiesc că n-o să faci pe chelnerița mâine?

Am hotărât să ne întâlnim pentru un prânz târziu la Fatty Crab, localul malaysian din West Village. Le-am îmbrățișat pe fete de la revedere și m-am așezat din nou la masa verde, melaminată. Apoi am luat un gât de șampanie chiar din sticla de Cristal. Hei, meritam. Ce imposibilă, ce fantastică răsturnare de evenimente.

Simțindu-mă amețită de noroc și de șampanie, m-am dus în baie, am dat drumul la duș și mă pregăteam să dau jos uniforma aia pentru ultima oară când am auzit alarma de incendiu sunând pe hol.

Alarma de incendiu. Din nou. Vorbesc absolut serios. Fir-ar să fie. Aveam să mă mut din nenorocita asta de capcană cu incendii închiriată a imobilului din East Village de îndată ce aveam să încasez cecul ăla.

---

[1] *Brain freeze* („înghețarea creierului", lb. eng.) este denumirea populară a durerilor de cap scurte, dar intense, apărute în urma consumului de alimente sau băuturi reci.

Cum nu eram proastă, am alergat să-mi iau cecul, apoi am deschis ușa de la intrare și m-am repezit spre scări. Dar proprietarul meu sârb era pe palierul etajului al treilea, strigând la mine.

— Scările sunt blocate! Du-te pe acoperiș, repede, Megan! Treci pe clădirea de alături!

La dracu'! Mi-am schimbat direcția, am urcat treptele câte două o dată și am izbit cu umărul de ușa grea de metal, ca s-o deschid. A trebuit să împing de vreo trei ori cu toată forța, și apoi am ieșit, pășind pe...

Nisip.

Nu beton. *Nisip.*

Era o *plajă* pe acoperișul meu. Era presărată cu umbrele de plajă și șezlonguri și o jumătate de duzină din acele radiatoare cu gaz care pot păstra cafenelele din aer liber încinse și pe cea mai friguroasă vreme.

Pe unul dintre șezlonguri, îmbrăcat în șort strâmt de surfer și cu ochelari de soare, cu un pahar înalt de băutură în mână, era Will.

— Flirtini? mi-a oferit el de băut. De vreme ce nu puteai să vii tu în Palm Beach, am hotărât să vină Palm Beach-ul la tine.

Am înaintat spre el, încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Ăă... niciun incendiu? a fost tot ce-am putut să rostesc.

— A fost jalnic de ușor să-ți mituiesc proprietarul ca să ne ajute, mă tem. Nici n-a clipit când a fost vorba să ne lase în apartamentul tău sau la adresa echipei de tipi solizi pe care am tocmit-o să care nisipul până sus. Eu m-aș gândi să mă mut, dacă aș fi în locul tău.

M-am aplecat și l-am ciupit.

— Au! și-a tras el brațul.

— Voiam doar să mă conving că e real.

Și-a frecat brațul.

— Și scheunatul meu bărbătesc a fost destul de convingător?

Am rânjit, așezându-mă pe șezlongul din fața lui.

— Îmi place mult pictura lui Hanan.

— E trăsnet, nu? a încuviințat el, punându-mi paharul cu flirtini în mână. Aia a fost ziua în care m-am îndrăgostit de tine, știi.

M-am uitat la Will, la brațele lui pistruiate și la degetele lui prelungi. Era atât de frumos. Încă nu puteam să cred că i-ar plăcea de cineva ca... mine.

— De ce? m-am auzit că întreb.

El și-a scos ochelarii de soare.

— Pentru că erai atât de mult tu însăți. Păr creț, noroi pe față, cumva tolomacă.

— *Tolomacă?* am râs eu. Destul de corect. Ei bine, atunci s-a schimbat și pentru mine, știi. Modul în care ai vorbit despre picturile lui Hanan, cu toate că tatăl tău n-ar fi vrut în veci să le expună. Încă mai sper c-o vei face tu. Într-o bună zi.

— Pasul unu e să mă mut aici, a zis el.

Stai, tocmai zisese...

— Ai putea să repeți, te rog?

— Aici, a repetat el. La New York. Unde o să-mi deschid propria galerie. Hanan va fi primul artist pe care îl voi expune.

Probabil că arătam la fel de entuziasmată pe cât mă simțeam, pentru că el a ridicat o mână, a prevenire.

— N-o să fie ușor. Tata e mai puțin decât încântat. Cu banii e dintr-o bucată, asta însemnând că nu investește în mine. Gemenele o fac, totuși. Și deja am luat legătura cu mai mulți dintre frații mei bogătani de la Northwestern.

— Și eu care credeam că să fii într-o frăție a fost pierdere de vreme, l-am tachinat eu.

Am luat o înghițitură din flirtini-ul meu. Era la fel de bun ca în Palm Beach. Poate mai bun.

— Asta..., am făcut un gest cuprinzător. Totul. E uluitor.

— Ciudat, ăsta e cuvântul pe care l-am folosit despre ceea ce ai scris tu.

A privit în jos, la acoperișul de culoarea nisipului.

— Tot ce ai făcut tu a căpătat o noimă într-un mod destul de bizar.

— Sunt atât de bucuroasă că gemenele ți-au dat și ție articolul.

El și-a ridicat ochii spre mine.

— Oh, l-am citit înaintea lor. De fapt, mama mi l-a trimis mie prin curier rapid.

— Ce?

— Nu ce, cine. Debra Wurtzel e mama mea.

A zâmbit larg din cauza fetei mele, pe care, cu siguranță, se citea uluirea.

— Crede-mă, habar n-am avut că ea te-a trimis în Palm Beach până n-am citit ce ai scris tu. Totul a fost urzeala ei.

Eram înmărmurită.

— Dar... de ce?

— Aparent, s-a gândit c-o să fii grozavă ca meditatoare pentru fabuloasele gemene Baker din Palm Beach... și a vrut să-i dea sorții un mic bobârnac. Practic, te crede perfectă pentru mine.

— Părinții greșesc întotdeauna în genul ăsta de lucruri, i-am atras eu atenția.

— Poate ar fi mai bine să schimbăm asta în „greșesc de obicei".

S-a ridicat și s-a dus la un mic bar improvizat la marginea acoperișului. A apăsat pe butonul unui CD-player. *One Love* al lui Bob Marley a umplut aerul. Am râs când Will m-a ajutat să mă ridic în picioare.

Și apoi, în mijlocul lui East Village, într-o geroasă noapte de iarnă din New York, pe nisipul alb de plajă care fusese înainte acoperișul imobilului în care locuiam, am dansat.

Mulțumiri

Le mulțumesc Sarei Shandler, lui Josh Bank și echipei lor; lui Amy Einhorn, Emily Griffin, Frances Jalet-Miller și echipei *lor*; și mai ales superagentului-special-responsabil Lydia liniuță-de-unire Wills. Le mulțumesc, de asemenea, numeroșilor mei prieteni din Palm Beach și în special preferatului meu preparator de cocteiluri, Pablo. Fără Pablo, viața în sine ar fi imposibilă.